

ลักษณะแท้จริงของ "ความพิการ" ไม่เกี่ยวข้องกับข้อจำกัดของสมรรถนะ (ฟังก์ชัน) ของบุคคลหรือความยากลำบากในการปฏิบัติงานเท่านั้น ที่เป็นผลโดยตรงจากข้อจำกัดดังกล่าว "ความพิการ" คือการกีดกัน การเลือกปฏิบัติ การถูกแยกจากสังคม และการจำกัดสิทธิในการมีส่วนร่วม มุมมองต่อความพิการว่าเป็นสิ่งที่สังคมสร้างขึ้นนั้นนำเอา 'ปัญหา' ออกจากบุคคลที่มีความพิการ และย้ายความรับผิดชอบไปที่สังคม ในการจัดอุปสรรคที่ขัดขวางการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ "แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ" (Social Model) เป็นมุมมองพื้นฐานของทฤษฎีในการฝึกอบรมความเสมอภาคด้านความพิการ (Disability Equality Training: DET) DET มุ่งหวังที่จะสร้างความเข้าใจในเรื่องของความพิการจากแนวคิดเชิงสังคม ช่วยระบุอุปสรรคที่มีอยู่ในสังคมและส่งเสริมมาตรการเชิงรุกที่ช่วยจัดอุปสรรคเหล่านั้น DET ใช้การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการในการฝึกอบรมทั้งหมดหนังสือเล่มนี้พัฒนาขึ้นจากหลักสูตรอบรมสองสัปดาห์ที่เป็นที่นิยมโดยเครือข่าย DET Forum ครอบคลุมแนวคิดเชิงสังคมของความพิการและชุดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ

ดร. เคนจิ คูโนะ เป็นผู้ให้คำปรึกษาซึ่งเชี่ยวชาญด้านความมั่นคงทางสังคมและความพิการสำหรับองค์กร (www.detforum.com) เขาทำงานในแวดวงความพิการและการพัฒนามาเกือบยี่สิบปี จบจากมหาวิทยาลัยอีสต์แองเกลีย สหราชอาณาจักร และได้รับปริญญาเอกด้านพัฒนาแห่งประเทศสหราชอาณาจักรด้วย

การจัดอบรม ความเสมอภาค ด้านความพิการ คู่มือสำหรับวิทยากร

เคนจิ คูโนะ

การจัดอบรม
ความเสมอภาค
ด้านความพิการ

คู่มือการจัดอบรมความเสมอภาคด้านความพิการชุดที่ 6

การจัดอบรม ความเสมอภาค ด้านความพิการ

คู่มือสำหรับวิทยากร

ดร. เคนจิ คูโนะ

ตีพิมพ์โดย

บริษัท สำนักพิมพ์ เอ็มพีเอส กรุ๊ป จำกัด (มหาชน)
ถ้อย 1 ชั้น 1 อาคาร บังกูนัน ทีเอช ถนนเปร์สชาติ 13/4
เลขที่ 5 เทศบาลเมืองเปตาลีง จายา สหรัฐ์เซลังงอร์ 46200 ประเทศมาเลเซีย
อีเมล: mphpublishing@mph.com.my

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท เอ็มพีเอส ดิสทริบิวเตอร์ จำกัด
ชั้น G อาคาร บังกูนัน ทีเอช ถนนเปร์สชาติ 13/4
เลขที่ 5 เทศบาลเมืองเปตาลีง จายา สหรัฐ์เซลังงอร์ 46200 ประเทศมาเลเซีย
อีเมล: distributors@mph.com.my

บริษัท เอ็มพีเอส ดิสทริบิวเตอร์ส์ (สิงคโปร์) ประเทศสิงคโปร์

เลขที่ 12 ถนนตะโกเร แวร์เฮาส์ สิงคโปร์ 787621

อีเมล: sales@mph.com.sg

ลิขสิทธิ์ © 2012 โดย Kenji Kuno

ภาพประกอบ © 2012 โดย Fumi Watanabe

สงวนลิขสิทธิ์ทั้งหมด ห้ามทำสำเนาหรือเผยแพร่ในรูปแบบใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เผยแพร่ล่วงหน้า

ข้อมูลสารบรรณประเทศ บรรณารักษ์แห่งชาติ แผนกบรรณารักษ์

เคนจิ คูโนะ

การจัดอบรมความเสมอภาคด้านความพิการ: คู่มือสำหรับวิทยากร / เคนจิ คูโนะ.

(คู่มือการฝึกอบรมความเสมอภาคด้านความพิการ (Disability equality training (DET) เล่มที่ 6)

ISBN 978-967-415-876-7

คนพิการ—การฝึกอบรม. 2. เท้าเทียมศึกษา. I. ชื่อเรื่อง. II. ชุดคู่มือ)

362.4

พิมพ์โดย

บริษัท เอ็มพีเอส กรุ๊ป ฟรันตัง (เอ็ม) จำกัด (มหาชน)

เลขที่ 31 ถนน 2/148A

Taman Sungei Besi Industrial Park

57100 กัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

ชุดคู่มือการจัดอบรม DET

- ชุดที่ 1 อบรมเขาและเรา แนวทางสู่ความเสมอภาคสังคมสำหรับสังคม โดยลิซ คาร์ พอล ดาร์ค และเคนจิ คูโนะ
- ชุดที่ 2 ส่งเสริมความเสมอภาคคนพิการ จากทฤษฎีสู่ปฏิบัติ โดยเควิน แมคคอฟลินและเคนจิ คูโนะ
- ชุดที่ 3 ความเสมอภาคและความครอบคลุมคนพิการ สร้างความแตกต่าง โดย ซู ริเคลล์ ยูโกะ โยโกโตบิ และเคนจิ คูโนะ
- ชุดที่ 4 การส่งเสริมความเสมอภาคคนพิการ จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ โดยเควิน แมคคอฟลินและเคนจิ คูโนะ (เป็นภาษามาลาเลย์)
- ชุดคู่มือการอบรมความเสมอภาคคนพิการเล่มที่ 1-4 ตีพิมพ์โดยบริษัท Utusan Publications
- ชุดที่ 5 การอบรมความเสมอภาคคนพิการ: ปฏิบัติการเพื่อการเปลี่ยนแปลง, แก้ไขโดยลิซ คาร์ พอล ดาร์ค และเคนจิ คูโนะ กลุ่มพัลลิกซ์ซิงเอ็มพีเอช
- ชุดที่ 6 การจัดอบรมความเสมอภาคด้านความพิการ: คู่มือสำหรับวิทยากร โดยเคนจิ คูโนะ กลุ่มพัลลิกซ์ซิงเอ็มพีเอช

สารบัญ

อารัมภบท	IX
บทนำ	xi
บทที่หนึ่ง แนะนำการอบรมความเสมอภาคด้านความพิการ (DET)	I
บทที่สอง ความพิการ แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ	13
บทที่สาม การจัดทำแผนปฏิบัติการ สร้างผู้นำการเปลี่ยนแปลง	29
บทที่สี่ กระบวนการและวิธีการอบรมความเสมอภาคด้านความพิการ	43
• การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ	44
• การออกแบบและโครงสร้างของ DET	50
• การนำเสนอ	61
• การจัดกระบวนการ	70
• การทำสไลด์และภาพสื่อสาร	82
บทที่ห้า ตัวอย่างการอบรม DET	97
สรุป	115
ภาคผนวก	117
แหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม	123

อาร์มภบท

คู่มือการจัดอบรมความเสมอภาคด้านความพิการ (Disability Equality Training - DET) เล่มที่ 6 สำหรับวิทยากร DET ได้รับการเผยแพร่ในกรอบโครงการด้านความพิการที่ดำเนินการโดยองค์การความร่วมมือระหว่างประเทศแห่งญี่ปุ่น (Japan International Cooperation Agency - JICA) และกรมสวัสดิการสังคม กระทรวงสตรี ครอบครัวและการพัฒนาชุมชน ประเทศมาเลเซีย (Department of Social Welfare, Ministry of Women, Family and Community Development) โครงการนี้ มุ่งส่งเสริมการมีส่วนร่วมและความครอบคลุมคนพิการ รวมถึงนำความพิการมาไว้ในกระแสหลักของการพัฒนา โครงการนี้ ส่งเสริมแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ DET เป็นหนึ่งในส่วนประกอบสำคัญของโครงการนี้ ในปี พ.ศ. 2548 มีการก่อตั้ง เครือข่าย DET Forum ขึ้นในกลุ่มผู้อบรม DET ภายใต้โครงการนี้ มีการอบรมวิทยากรมากกว่า 100 คนจาก 14 ประเทศในช่วง 7 ปีที่ผ่านมา วิทยากรเหล่านี้กำลังมีส่วนร่วมในการอบรม DET ในประเทศของตนเองอย่างกระตือรือร้น ได้แก่ มาเลเซีย ไทย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย เนปาล บังกลาเทศ ปากีสถาน คีร์กีซสถาน มัลดีฟส์ อัฟกานิสถาน ฟิลิปปินส์ คอสตาริกา ปาปัวนิวกินี และ อินเดีย

เนื้อหาสำคัญของหนังสือเล่มนี้มาจากโมดูลการอบรมสองสัปดาห์ซึ่งจัดขึ้นในประเทศมาเลเซีย ซึ่งครอบคลุมแนวคิดเชิงสังคมของความพิการและการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ

ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นแหล่งข้อมูลและมอบคุณประโยชน์ในการอบรม DET ผมพร้อมรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของท่าน หากท่านประสงค์แสดงความคิดเห็น กรุณาเยี่ยมชมเว็บไซต์ของ DET Forum ได้ที่ www.detforum.com

DET และวิทยากร DET ทุกท่านที่มุ่งมั่นในการพัฒนาสังคมที่ไม่ทิ้งใครทั่วโลก

อย่างที่ผมได้พูดไว้ในชุดคู่มือก่อนหน้านี้ ผมเชื่อว่าองค์ประกอบที่สำคัญในการทำงานด้านความพิการคือ "SPICE" ได้แก่ การมีส่วนร่วมในสังคม (SP-Social Participation) การเข้าร่วมในชุมชน (IC-Inclusion in the Community) และการเสริมพลังอำนาจของคนพิการทุกคน (E-Empowerment) การมีส่วนร่วมและความเป็นหุ้นส่วนของท่านในการขับเคลื่อนงาน SPICE ของเรามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อคนพิการ

เคนจิ คูโนะ

กัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

มีนาคม พ.ศ. 2555

บทนำ

หนังสือเล่มนี้พัฒนาขึ้นจากเนื้อหาของหลักสูตรการอบรมวิทยากร (TOT) ของเครือข่าย DET Forum เกี่ยวกับการอบรมความเสมอภาคด้านความพิการ (Disability Equality Training - DET) ที่มีระยะเวลา 2 สัปดาห์ หลักสูตรนี้มีเป้าหมายที่จะพาผู้เข้าอบรมมาสู่จุดเริ่มต้นและมองเห็นทิศทางที่ชัดเจนในการเป็นวิทยากร DET การอบรมเพียง 2 สัปดาห์ไม่สามารถฝึกฝนให้ทุกคนเป็นวิทยากร DET ที่สมบูรณ์แบบได้ ผู้เข้าอบรมจำเป็นต้องมีความเข้าใจเชิงเหตุผลเกี่ยวกับความพิการจากแนวคิดเชิงสังคมเป็นฐานหลัก รวมทั้งรู้เนื้อหาของ DET อีกด้วย นอกจากนี้ยังต้องรู้จักกับการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ (Facilitated Participatory Learning - FPL) ซึ่งรวมถึงทักษะในการนำเสนอและทักษะการจัดกระบวนการ เป้าหมายของหลักสูตรการอบรมสองสัปดาห์นี้มุ่งพาผู้เข้าร่วมการอบรมไปสู่ระดับขั้นต่ำสุดที่สามารถจัดอบรม DET เบื้องต้นได้

เนื่องจากวิทยากรอาจอ้างอิงถึงโปรแกรมของหลักสูตรการอบรมในภาคผนวกที่ 1 มากกว่าครึ่งหนึ่งของหลักสูตรเป็นการฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับวิธีการจัดอบรมและการอภิปรายโดยใช้กระบวนการ อันที่จริง กิจกรรมเหล่านี้และงานกลุ่มที่มีการโต้ตอบกันสามารถสร้างกระบวนการค้นพบแบบมีส่วนร่วมของการเรียนรู้ได้ดีแล้ว การออกแบบหลักสูตรนี้ทำให้การฝึกอบรมของเรามีเอกลักษณ์และมีประสิทธิภาพ ผมพยายามออกแบบโมดูลและแบบฝึกหัดเหล่านี้ใหม่ให้มากที่สุดเพื่อการเรียนรู้และค้นพบด้วยตนเองในหนังสือเล่มนี้ แม้ว่าเป็นเรื่องยากมากที่จะสะท้อนจุดเรียนรู้และกระบวนการค้นพบที่จำเป็นต้องใช้การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการก็ตาม ต่อไปนี้คือสรุปย่อของส่วนประกอบสำคัญในหนังสือเล่มนี้

ความพิการ: แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ

ลักษณะแท้จริงของ "ความพิการ" ไม่เกี่ยวข้องกับข้อจำกัดของสมรรถนะ (ฟังก์ชัน) ของบุคคลเท่านั้นหรือความยากลำบากในการปฏิบัติงานที่เป็นผลโดยตรงจากข้อจำกัดดังกล่าว "ความพิการ" คือ การกีดกัน การเลือกปฏิบัติ การถูกแยกออกจากสังคม และการจำกัดการเข้าร่วม จากมุมมองนี้ "ความพิการ" เป็นสิ่งที่สังคมสร้างขึ้น ถือเป็นกรียาย "ปัญหา" ออกจากตัวคนพิการไปเป็นหน้าที่ของสังคมในการจัดอุปสรรคซึ่งขัดขวางความครอบคลุมคนทั้งมวลอย่างเต็มที่ มุมมองนี้เรียกว่า "แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ" และเป็นพื้นฐานแนวคิดของการอบรมความเสมอภาคด้านความพิการ (Disability Equality Training - DET)

การอบรมความเสมอภาคด้านความพิการ

DET มุ่งเน้นให้ผู้เข้าอบรมให้เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงเพื่อพัฒนาสังคมของเราให้เป็นสังคมที่ครอบคลุมและเสริมพลังให้คนทั้งมวลมากขึ้น DET มุ่งสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความพิการจากแนวคิดเชิงสังคม ช่วยระบุอุปสรรคที่มีอยู่ในสังคมและสนับสนุนมาตรการเชิงรุกในการขจัดอุปสรรคเหล่านั้น DET ใช้การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการหรือการเรียนรู้ด้วยการค้นพบด้วยตนเองเป็นหลักในการฝึกอบรมทั้งมวล

DET

- ทำให้ผู้เข้าร่วมเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง
- ส่งเสริมความพิการให้เป็นประเด็นด้านความเท่าเทียม การถูกแยกออกและการมีส่วนร่วมในสังคม
- ตรวจสอบอุปสรรคที่มีต่อคนพิการในสังคม
- ตั้งคำถามเกี่ยวกับการเหมารวม ความเชื่อและความเข้าใจที่ผิดเกี่ยวกับความพิการ
- ส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่ครอบคลุมคนทั้งมวลและการกระทำเชิงรุก มากกว่าการผลักภาระการแก้ปัญหาให้เป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลและรับมือด้วยตนเอง
- เน้นการกระทำ ไม่เน้นให้ความรู้

DET ไม่ใช่

- กิจกรรมจำลองสถานการณ์เป็นคนพิการ
- การให้ข้อมูลด้านการแพทย์ของบุคคล

การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ (FPL)

FPL เป็นการนำการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการที่ใช้ใน DET ของเครือข่าย DET Forum FPL เป็นหนึ่งในวิธีการเรียนรู้แบบค้นพบด้วยตนเองซึ่งเน้นให้ผู้เรียนมีการกระทำเชิงรุกต่อความพิการ มากกว่าที่จะสะสมความรู้เพียงอย่างเดียวหรือการกระทำโต้ตอบเชิงรับต่อความพิการ FPL จึงใช้กระบวนการค้นพบด้วยตนเองเป็นวิธีการเรียนรู้โดยใช้วิธีการที่แตกต่างกัน เช่น การสืบปัญหา วิธีการ FPL ของเครือข่าย DET Forum มีความเป็นเอกลักษณ์ เพราะพัฒนาขึ้นจากทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อลงมือทำของ Paulo Freire หรือการตระหนักรู้ด้วยการคิดวิเคราะห์อย่างเป็นอิสระพร้อมกับการผสมผสานหลายวิธีและแนวทาง เช่น การคิดเชิงตรรกะ การอบรมประสิทธิผลตามแนวคิดของ Thomas Gordon และโค้ชชิ่ง

จุดมุ่งหมายและโครงสร้างของหนังสือ

หนังสือเล่มนี้มุ่งหมายให้ผู้อ่านได้ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตรการฝึกอบรมวิทยากรของเครือข่าย DET Forum และวิธีการออกแบบ วางโครงสร้าง และการดำเนินการของหลักสูตรนี้ ประกอบด้วยส่วนหลัก 2 ส่วน คือ ด้านเนื้อหา – แนวคิดเชิงสังคมของความพิการและการสร้างแผนปฏิบัติการ และด้านวิธีการ - FPL โครงสร้างและลำดับของหนังสือเล่มนี้ไม่เหมือนกับหลักสูตรจริงของการฝึกอบรมวิทยากรของเครือข่าย DET Forum ทั้งนี้ สามารถดูโปรแกรมการอบรมจริงได้ในภาคผนวก 1

วิทยากรทั้งหมดของ DET จะต้องมีความรู้เรื่องความพิการในแง่ของแนวคิดเชิงสังคมและทักษะด้านการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ (FPL) อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทุกคนที่มีความพิการสามารถอธิบายประสบการณ์ของตนเองให้คนอื่นเข้าใจได้อย่างมีเหตุผลและชัดเจนจากแง่มุมของแนวคิดเชิงสังคม และกระตุ้นผู้อื่นให้เริ่มต้นดำเนินการเชิงรุกเพื่อป้องกันและขจัดสังคมที่สร้างความพิการ แม้ว่าหลายคนเคยมีประสบการณ์เป็นคนพิการมาแล้ว แต่บางคนอาจไม่มีประสบการณ์ในการพูดในที่สาธารณะ ยิ่งกว่านั้นอาจขาดทักษะการนำเสนอเรื่องความพิการและจัดกระบวนการกลุ่มสำหรับการเรียนรู้แบบค้นพบด้วยตนเอง วิทยากรทุกคนใน DET จะต้องเข้าใจแนวคิดเชิงสังคมและสามารถดำเนินการ DET ด้วยวิธี FPL ได้

หนังสือเล่มนี้ให้ไอเดียด้านการออกแบบและการวางโครงสร้างของการฝึกอบรมวิทยากรของ DET อย่างไรก็ตาม การอ่านหนังสือเล่มนี้เพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำให้เป็นวิทยากร DET ได้ หากต้องการเป็นวิทยากร ผมขอแนะนำให้เข้าร่วมหลักสูตรอบรม DET ของเครือข่าย DET Forum หรือองค์กรอื่นๆ ที่จัดฝึกอบรมวิทยากร DET

บทที่
หนึ่ง

แนะนำการอบรม ความเสมอภาคด้านความพิการ (DET)

คำถามเพื่อการเรียนรู้ในโมดูลนี้

1. จุดประสงค์ของ DET คืออะไร?
2. เนื้อหาของ DET ประกอบด้วยอะไรบ้าง?
3. วิธีการของ DET เป็นอย่างไร?
4. DET อธิบายความหมายของความพิการอย่างไร?
5. DET สามารถทำอะไรได้สำหรับคนที่ไม่พิการ และสำหรับคนที่พิการ?
6. DET ไม่ใช่.....
7. ความแตกต่างระหว่าง DET และ DAT (การอบรมความตระหนักรู้ด้านความพิการ)
8. ข้อจำกัดของกิจกรรมจำลองสถานการณ์และ DAT คืออะไร?
9. เหตุใดการสร้างแผนปฏิบัติการจึงเป็นส่วนประกอบของ DET?
10. ใครคือวิทยากร DET?
11. องค์ประกอบ 3 ปัจจัยสำคัญในการเป็นผู้ฝึกอบรม DET คืออะไร?

(ดูคำตอบที่สรุปไว้ในซีทสรุป หน้า 11)

แนะนำการอบรมความเสมอภาคด้านความพิการ (DET)

ฉันไม่รู้ → ฉันรู้ → ฉันทำได้ → ฉันลงมือทำ

DET = ได้เรียนรู้แนวคิดเชิงสังคม + พัฒนาแผนงานที่ครอบคลุม
เพิ่มเติม และการเปิดโอกาสในการลงมือทำ

DET = เนื้อหา (แนวคิดเชิงสังคม) + กระบวนการ
(การเรียนรู้โดยใช้กระบวนการ)

DET ≠ โฆษณาชวนเชื่อ

เป้าหมายสูงสุดของ DET คือการช่วยให้ผู้เข้าอบรมเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงโดยการผ่านกระบวนการตระหนักรู้ด้วยการคิดวิเคราะห์ (Critical Consciousness): ฉันไม่รู้ → ฉันรู้ → ฉันทำได้ → ฉันลงมือทำ ด้วยวิธีนี้ ผู้เข้าอบรมที่ไม่มีคามพิการจะกลายเป็นพันธมิตรของคนพิการในการช่วยพัฒนาสังคมที่ครอบคลุมและเสริมความสามารถให้คนทั้งมวลอย่างเต็มที่และเท่าเทียมกัน

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้ DET มีวัตถุประสงค์หรือส่วนประกอบสองส่วนหลัก ส่วนแรกคือการกระตุ้นให้ผู้เข้าอบรมมีมุมมองใหม่ๆ เกี่ยวกับความพิการในมิติทางสังคม ได้แก่ แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ แม้ว่าเป็นส่วนสำคัญของ DET หากแต่ยังไม่เพียงพอที่จะสำเร็จหรือจบหลักสูตร DET อีกส่วนสำคัญหนึ่งคือการช่วยให้ผู้เข้าอบรมสร้างแผนปฏิบัติการเพื่อขัดและป้องกันการสร้างอุปสรรคที่ขัดขวางการมีส่วนร่วมของคนพิการในงานและชีวิตของตนเอง การอบรมความตระหนักรู้ด้านความพิการมักมีการอบรมเฉพาะส่วนแรก แต่จะไม่สามารถช่วยให้ผู้เข้าอบรมพัฒนาแผนปฏิบัติการของตนเองได้ DET ไม่ใช่การบรรยายเพื่อเพิ่มความรู้เกี่ยวกับความพิการให้แก่ผู้เข้าอบรมหรือการวิจารณ์รัฐบาล DET มีเป้าหมายที่จะท้าทายความรู้สึกที่ผู้เข้าอบรมมีต่อความพิการและช่วยให้ผู้เข้าอบรมพัฒนาแผนปฏิบัติการที่ครอบคลุมคนทั้งมวลเพื่อทลายอุปสรรคในสังคม

DET ให้คุณค่าทั้งในด้านเนื้อหาและกระบวนการเรียนรู้โดยเท่าเทียมกัน โดยทั่วไปคนจะไม่เปลี่ยนความรู้สึกและการกระทำของตนเองจากการบังคับ แต่จะเปลี่ยนได้ก็ต่อเมื่อรับรู้ความผิดพลาดของตนเองและตระหนักถึงความสำคัญของตนเองและการกระทำแบบใหม่ ดังนั้น การให้คำอธิบายเชิงเหตุผลเกี่ยวกับความพิการในเนื้อหา รวมถึงการค้นพบด้วยตนเองและการสะท้อนในกระบวนการเรียนรู้เป็นสิ่งที่สำคัญไม่น้อยกว่ากันเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในผู้เข้าอบรม DET

ดังนั้น DET ไม่ควรเป็นเพียงเครื่องมือโฆษณาชวนเชื่อที่ยัดเยียดให้ผู้เข้าอบรมยอมรับแนวคิดเชิงสังคม DET เป็นกระบวนการการศึกษาที่ช่วยให้ผู้เข้าอบรมได้ยั้งคิดจากภายใน เพื่อตรวจสอบค่านิยมมาตรฐานเกี่ยวกับความพิการของตนเอง

การอบรมความเสมอภาคด้านความพิการ (DET)

- มองความพิการเป็นปัญหาทางสังคมในด้านสิทธิ การเลือกปฏิบัติและความเสมอภาค ไม่ใช่ปัญหาด้านสมรรถนะของปัจเจก
- ตั้งอยู่บนพื้นฐานของแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ ไม่ใช่แนวคิดเชิงปัจเจก
- มุ่งสนับสนุนผู้เข้าอบรมให้เรียนรู้เกี่ยวกับสาเหตุและกลไกที่สร้างความพิการ และดำเนินการเปลี่ยนแปลงสังคมให้ยุติธรรมและครอบคลุมคนทั้งมวลมากขึ้น ไม่ใช่เพียงแค่เพิ่มความตระหนักรู้และเปลี่ยนพฤติกรรมโดยผิวเผิน
- เลี่ยงใช้กิจกรรมจำลองสถานการณ์ที่เพียงแต่ส่งผลให้เข้าใจและเน้น "ความไม่สามารถ (ความบกพร่อง)" และข้อจำกัดทางกายภาพของบุคคลที่มีความพิการ

ส่วนประกอบและเนื้อหาของ DET

DET = ความพิการ (แนวคิดเชิงสังคม) + การสร้างแผนปฏิบัติการ

ความพิการคือการเลือกปฏิบัติ

การกระทำ: เปลี่ยนคนพิการ → เปลี่ยนสังคม

ไม่มีมาตรฐานตายตัวในเนื้อหาของหลักสูตร DET อย่างไรก็ตาม มีส่วนประกอบสำคัญ 2 ส่วน ได้แก่ โมดูลเกี่ยวกับแนวคิดเชิงสังคมและการสร้างแผนปฏิบัติการ เนื้อหาทั้งหมดของ DET ช่วยให้ผู้เข้าอบรมได้เรียนรู้แนวคิดเชิงสังคมอย่างเป็นขั้นเป็นตอน และกลายเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงที่มุ่งมั่นสร้างสังคมที่ครอบคลุมคนทั้งมวล

อย่างไรก็ตาม ควรออกแบบเนื้อหาที่เป็นรูปธรรมของแต่ละหลักสูตร DET ใหม่ทุกครั้งเพื่อให้เข้ากับความต้องการของประเภทและจำนวนผู้เข้าร่วม การอธิบายทฤษฎีของแนวคิดเชิงสังคมของความพิการเทียบกับแนวคิดเชิงปัจเจกอาจเป็นเนื้อหาหลักสำหรับนักวิชาชีพด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพ ในขณะที่กิจกรรมและเกมที่ช่วยในการระบุอุปสรรคทางสังคมอาจมีประสิทธิภาพมากกว่าสำหรับเด็กๆ ในโรงเรียน บทที่ห้ามีเนื้อหาตัวอย่างของ DET ให้อ่านเพิ่มเติมด้วย

วิธีการของ DET

การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ

การเรียนรู้โดยการค้นพบ

ถ้าฉันได้ยินเกี่ยวกับมัน	ถ้าฉัน (),	ถ้าฉัน (),	ถ้าฉัน (),
ฉันก็ลืม.	ฉัน ()	ฉัน ()	ฉัน ()

DET ใช้แนวทางการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการเป็นกรอบ โดยมุ่งเน้นการสะท้อนกระบวนการค้นพบด้วยตนเองซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการกระทำของผู้เรียน ดังนั้น DET จึงนำเครื่องมือและวิธีการต่างๆ มาใช้เพื่อกระตุ้นกระบวนการเรียนรู้ เช่น บทบาทสมมติ การอภิปราย กิจกรรม การฝึกอบรมและเกม กล้องข้างต้นอธิบายในความแตกต่างอย่างชัดเจนเกี่ยวกับผลกระทบในกระบวนการเรียนรู้ ลองใส่คำกริยาในวงเล็บดู คำตอบจะอยู่ในเชิงอรรถ¹.

DET & การอบรมความตระหนักรู้ด้านความพิการ (DAT)

DAT = คนพิการไม่สามารถทำอะไรได้บ้าง → จะช่วยอย่างไร

DET = ทำไมคนพิการถึงถูกเลือกปฏิบัติ → จัดอุปสรรคได้อย่างไร

การอบรมความตระหนักรู้ด้านความพิการ (DAT) และการอบรมความเสมอภาคของคนพิการ (DET) มีความแตกต่างกัน DAT มักใช้การจำลองสถานการณ์เป็นเครื่องมือหลัก ความแตกต่างในหลักพื้นฐานของการอบรมสองอย่างนี้คือ DAT ให้ความสำคัญกับด้านสมรรถนะของคนพิการ โดยเน้นสิ่งที่คนพิการไม่สามารถทำได้ ในขณะที่ DET เกี่ยวข้องกับการเลือกปฏิบัติและความเสมอภาคในสังคม DAT พัฒนาขึ้นจากแนวคิดเชิงปัจเจกของความพิการซึ่งมองว่าสมรรถนะของคนเป็นปัญหา ในขณะที่ DET พัฒนาจากแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ มองว่าสังคมนั้นเองที่สร้างความพิการ

DAT เน้นการสอนผู้เข้าอบรมให้รู้วิธีการช่วยเหลือคนพิการเมื่อพบปัญหา แต่ไม่ตั้งคำถามว่าทำไมคนพิการถึงต้องเผชิญปัญหาและความยากลำบากเหล่านั้น ในทางกลับกัน DET เน้นการสะท้อนให้ผู้เข้าอบรมรู้เหตุผลที่อุปสรรคเช่นนั้นถูกสร้างขึ้น และหาวิธีทลายหรือป้องกันระบบโครงสร้างทางสังคมและโครงสร้างพื้นฐานที่สร้างความพิการ

ความแตกต่างสำคัญอีกอย่างคือตำแหน่งของผู้เข้าร่วมการอบรมในแต่ละหลักสูตร ใน DAT ผู้เข้าอบรมมักมีตำแหน่งเป็นบุคคลที่เป็นกลาง ไม่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับปัญหาความพิการ หรือ "บุคคลที่ประสงค์จะเรียนรู้วิธีการช่วยเหลือคนพิการ" เพราะความพิการมักเป็นปัญหาด้านสมรรถนะที่จำกัดหรือความสามารถในกรอบของแนวคิดเชิงปัจเจกซึ่งเป็นพื้นฐานทฤษฎีของ DAT ในทางกลับกัน ผู้เข้าร่วม DET อาจเป็นได้ทั้ง "ผู้กดขี่" หรือ "ผู้เลือกปฏิบัติ" ก่อให้เกิดสังคมที่กีดกันแม้จะมีเจตนาอย่างไรก็ตาม DET เน้นการเปลี่ยนแปลงจากตำแหน่ง "ผู้กดขี่" เป็นตำแหน่ง "ผู้นำการเปลี่ยนแปลง" เพื่อปฏิรูปสังคมให้เป็นสังคมที่ครอบคลุมคนทั้งมวลและเป็นธรรม และสนับสนุนการพัฒนาแผนปฏิบัติการตามความตั้งใจและเจตจำนงของตนเอง

DET ให้ความสำคัญกับคำถามว่าทำไมถึงมีอุปสรรค ไม่ใช่เพียงเขียนรายการอุปสรรคไว้ พร้อมตั้งคำถามว่า "ทำไมถึงต้องทำ" มากกว่า "ต้องทำอะไร" คำพูดที่ว่า "มาช่วยเหลือคนพิการกันเถอะ" ไม่ช่วยทลายอุปสรรคทางสังคม ตรงกันข้าม กลับช่วยคงอุปสรรคทางสังคมซึ่งเกิดจากทัศนคติเชิงปกป้อง และละเลยต่อสาเหตุที่แท้จริงที่สร้างความพิการ

¹ จากคอลัมน์ทางซ้าย: ถ้าฉัน (เห็น) มัน ฉันจะ (จำ) มัน ถ้าฉัน (ทำ) มัน ฉันจะ (เข้าใจ) มัน ถ้าฉัน (ค้นพบ/พัฒนา) มัน ฉันจะ (ใช้) มัน จาก David Werner & Bill Bower (1982) ใน Helping Health Workers Learn, Hesperian Foundation, Palo Alto, (ส่วนที่สอง-1)

การกระทำเชิงรุกหรือเชิงรับ

การกระทำเชิงรับ = คงอุปสรรคไว้

การกระทำเชิงรุก = ป้องกันและทลายอุปสรรค → การเปลี่ยนแปลงทางสังคม

การรู้จักวิธีการช่วยเหลือหรือรู้ “มารยาท” ต่อคนพิการเมื่อจำเป็นเป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์ อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้คนพอใจเพียงแค่นี้ การเปลี่ยนแปลงทางสังคมจะไม่เกิดขึ้น

คงไม่ใช่เรื่องแปลก หากจะให้ความช่วยเหลือแก่คนพิการเมื่อจำเป็น แม้การกระทำเชิงรับดังกล่าวช่วยให้คนพิการสามารถก้าวข้าม “บันได” นั้นได้ แต่จะไม่สามารถทลายบันไดและอุปสรรคอื่น ๆ ในสังคมได้ DET ช่วยให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจถึงความเพิกเฉยและความไม่สนใจต่อการเลือกปฏิบัติที่อาจสร้างอุปสรรคในสังคมทั้งทางตรงและทางอ้อมได้ ในการสร้างสังคมที่ครอบคลุมคนทั้งมวล สิ่งสำคัญคือผู้เข้าร่วมควรตรวจสอบสาเหตุของอุปสรรคและพัฒนาแผนปฏิบัติการเชิงรุกของตนเพื่อป้องกันและทลายอุปสรรคที่สร้างความพิการในชีวิตประจำวันทันที

ข้อจำกัดของกิจกรรมจำลองสถานการณ์

กิจกรรมจำลองสถานการณ์เน้น:

- แง่มุมด้านสมรรถนะ ไม่ใช่ด้านสังคม
- ความยากลำบากของบุคคล ไม่ใช่ขีดความสามารถ
- อุปสรรคมีอะไรบ้าง ไม่ใช่ทำไมถึงมีอุปสรรค

กิจกรรมจำลองสถานการณ์ เช่น การให้คนที่ไม่มีคามพิการนั่งรถเข็นหรือปิดตาเพื่อทดลองการเคลื่อนที่ ช่วยให้รู้ความยากลำบากในด้านสมรรถนะ แต่กลับไม่สามารถสะท้อนประสบการณ์ด้านความไม่เท่าเทียมหรือการเลือกปฏิบัติได้ การเน้นประสบการณ์ดังกล่าวอาจจำกัดความเข้าใจเรื่องความพิการเฉพาะในด้านสมรรถนะ และยากที่จะรับรู้ถึงปัญหาด้านสิทธิและความเท่าเทียม

นอกจากนี้ กิจกรรมจำลองสถานการณ์เพียงแต่ช่วยให้รู้สึกถึงความบกพร่องโดยฉับพลัน ซึ่งมักนำไปสู่ความไม่สามารถหรือความสับสนทิวทางเท่านั้น อีกทั้งการมีความบกพร่องโดยฉับพลันอาจสร้างความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับคนพิการว่าไม่มีความสามารถหรือมีความสามารถน้อยกว่าอีกด้วย แม้ไม่ใช่ความจริงเพราะมีคนพิการจำนวนมากที่มีขีดความสามารถและใช้ชีวิตอิสระได้

กิจกรรมจำลองสถานการณ์อาจช่วยให้มีประสบการณ์ตรงในการเผชิญอุปสรรคทางกายภาพในสังคม เช่น การขึ้นบันไดหรือจุดต่างระดับ อย่างไรก็ตาม กิจกรรมจำลองสถานการณ์มักเพียงช่วยให้รู้ว่า “อุปสรรค” คืออะไร และสอนให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้วิธีพาคนพิการขึ้นบันไดหรือนำทางคนตาบอดเท่านั้น แต่ DET ให้ความสำคัญกับการตรวจสอบสาเหตุที่สร้างอุปสรรคและส่งเสริมการแก้ไขและป้องกันการสร้างอุปสรรคเพิ่ม สามารถอ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อจำกัดของกิจกรรมจำลองสถานการณ์ในบทความที่อยู่ในเชิงอรรถ²

² French, S. (1992). “Simulation Exercises in Disability Awareness Training: A Critique.” *Disability & Society* 7(3): 257-266; และ Kiger, G. (1992). “Disability Simulations: Logical, Methodological and Ethical Issues.” *Disability & Society* 7(1): 71-78.

ทำไมต้องแนวคิดเชิงสังคม?

แนวคิดเชิงสังคม = อธิบายความพิการในรูปแบบของการเลือกปฏิบัติ

มีเพียงแต่แนวคิดเชิงสังคมของความพิการเท่านั้นที่สามารถอธิบายให้เข้าใจได้อย่างมีระเบียบและเหตุผลว่าความพิการเป็นการเลือกปฏิบัติทางสังคม ก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติ การกีดกันและการถูกแยกออกจากสังคม และยังอธิบายถึงอุปสรรคทางสังคมที่หลากหลายที่ขัดขวางการรวมคนพิการไว้ในกระแสหลัก

แนวคิดเชิงปัจเจกมีลักษณะหลักสองประการ คือ อย่างแรก แยกคนเป็น "ปกติ" หรือ "ผิดปกติ" (เช่น คนที่มีความบกพร่อง) โดยตั้งเกณฑ์ในการกำหนดกลุ่มคนเหล่านี้ตามสภาพทางกายภาพ จึงกำหนดให้ "คนปกติ" เป็นสภาวะหรือศักยภาพที่เหมาะสม ดังนั้น คนพิการจึงเป็นบุคคลที่ไม่เหมาะสมและด้อยกว่า อย่างที่สอง การคาดหวังให้คนพิการกลายเป็น "คนปกติ" และมองว่า "การฟื้นฟู" (ในความหมายเฉพาะ อย่างเช่น การบำบัด) เป็นเพียงหนทางเดียวและเหมาะสมสำหรับการกลับมาสู่ภาวะ "ปกติ" ที่มีศักยภาพสมบูรณ์

ในทางกลับกัน แนวคิดเชิงสังคมของความพิการมีหลักความคิดใหม่ ทำให้เห็นอย่างชัดเจนว่าสภาพสมรรถนะของคนมีความหลากหลาย ที่จริงแล้ว ไม่ใช่ทุกคนสามารถกลายเป็น "คนปกติ" ในด้านสมรรถนะทางกายภาพได้แม้จะผ่านการฟื้นฟูมาเป็นเวลา 10 ปีหรือ 20 ปีแล้วก็ตาม ดังนั้น วิธีที่เหมาะสมเดียวที่จะเข้าใจถึงการเข้าร่วมอย่างเต็มที่ของคนพิการทุกคนคือการขจัดอุปสรรคที่ขัดขวางการเข้าร่วมของคนพิการในสังคมของเรา

ทำไมต้องมีแผนปฏิบัติการ?

“ฉันรู้” → “ฉันลงมือทำ”

การกระทำเชิงรับ → การกระทำเชิงรุก

ความรู้สึกลึกซึ้ง → ผู้นำการเปลี่ยนแปลง

มีเหตุผลหลักสามอย่างที่การทำแผนปฏิบัติการเป็นส่วนสำคัญของการอบรมความเสมอภาคคนพิการ (DET) อย่างละเว้นไม่ได้ อย่างแรก DET ไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจความสำคัญของความพิการจากแนวคิดเชิงสังคมเท่านั้น แต่ยังต้องการให้ผู้เข้าร่วมเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงที่จะสร้างสังคมที่เป็นธรรมและครอบคลุมคนทั้งมวล ด้วยความคิดว่า “ฉันรู้” เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ ถ้าไม่รวมแผนปฏิบัติการเข้าไป จะทำให้ผู้เข้าร่วมรู้เพียงว่า “ตอนนี้ฉันเข้าใจว่าความพิการคืออะไร แต่ฉันไม่รู้ว่าจะทำอะไรหรือทำอย่างไร” หรือ “ฉันคิดว่ารัฐบาลควรแก้ปัญหาเท่าที่จำเป็น (ไม่ใช่ฉัน เพราะไม่ใช่เรื่องของฉัน)” จุดประสงค์สุดท้ายของ DET คือการสร้างสังคมที่เป็นธรรมและเท่าเทียมสำหรับทุกคน ไม่ใช่เพียงเพิ่มความรู้และข้อมูลเกี่ยวกับความพิการของบุคคลเท่านั้น

อย่างที่สอง ความรู้อย่างเดียวไม่เพียงพอ เราต้องลงมือทำด้วย คำถามคือ DET คาดหวังให้ผู้เข้าร่วมลงมือทำอะไรบ้างหลังผ่านการอบรม DET คาดหวังให้ผู้เข้าร่วมลงมือทำและดำเนินการเชิงรุกที่จะทลายอุปสรรคในชีวิตประจำวันเพื่อสร้างสังคมที่ครอบคลุมและเสริมความสามารถให้คนทั้งมวล ไม่ใช่เพียงแค่การช่วยเหลือคนพิการขึ้นลงบันไดหรือพาข้ามถนนเท่านั้น ด้วยเหตุว่าสภาพแวดล้อม สถานการณ์ และความสามารถของผู้เข้าร่วมแต่ละคนแตกต่างกัน จึงไม่มีแผนปฏิบัติการที่สมบูรณ์แบบที่เหมาะสมกับทุกคน แต่ละคนต้องสร้างแผนปฏิบัติการของตนเองที่จะทลายอุปสรรคที่สร้างความพิการ กระบวนการนี้ช่วยให้ผู้เข้าร่วมนำทฤษฎีและแนวคิดจากแนวคิดเชิงสังคมไปใช้ในสถานการณ์จริงได้

เช่นเดียวกับการอบรมเกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติทั่วไป ผู้เข้าร่วมที่ไม่มีความพิการใน DET ที่เข้าใจความสำคัญของความพิการอาจรู้สึกถึงความรับผิดชอบ และรู้สึกว่าตนเองเป็นผู้กดขี่คนพิการเนื่องจากความเพิกเฉยและความไม่สนใจจนเกิดการเลือกปฏิบัติ อาจรู้สึกถึงข้อผิดพลาดที่ไม่สามารถจัดการความรู้สึกเช่นนั้นได้อย่างสร้างสรรค์ โมดูลการทำแผนปฏิบัติการจะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเปลี่ยนจากบุคคลที่กดขี่เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงด้วยการสร้างแผนปฏิบัติการที่แน่วแน่และสามารถปฏิบัติได้

ใครเป็นผู้ฝึกอบรม DET

วิทยาการ = ประสบการณ์ + ความเข้าใจ + ทักษะการอบรม
DET ของความพิการ แนวคิดเชิงสังคม และการจัดกระบวนการ

วิทยาการ DET = ผู้เชี่ยวชาญด้านความพิการศึกษา

บุคคลที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับความพิการ และเข้าใจแนวคิดเชิงสังคมเกี่ยวกับความพิการ รวมถึงมีทักษะการอบรมและการจัดกระบวนการที่เหมาะสมจะสามารถเป็นผู้ฝึกอบรมความเสมอภาคคนพิการได้

การมีประสบการณ์ส่วนตัวเกี่ยวกับความพิการ เช่น ประสบการณ์การถูกเลือกปฏิบัติและถูกแยกออกจากสังคมตามกรอบแนวคิดเชิงสังคม เป็นสิ่งสำคัญมากในการเป็นวิทยาการ DET อย่างไรก็ตาม ต้องสามารถใช้แนวคิดเชิงสังคมเพื่ออธิบายประสบการณ์เหล่านั้นอย่างที่เป็นเหตุเป็นผล รวมถึงสามารถออกแบบและส่งมอบกระบวนการการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนที่มีอายุและภูมิหลังแตกต่างกันได้ ดังนั้น ส่วนประกอบหลัก 2 อย่างของการฝึกอบรมวิทยาการ DET คือ แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ และทักษะการฝึกอบรม (เช่นการจัดกระบวนการและการนำเสนอ) DET ใช้การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการและต้องการให้ผู้เข้าอบรมมีชุดทักษะการจัดกระบวนการและการนำเสนอที่เหมาะสม

น่าเสียดายว่าไม่มีระบบวิชาชีพทางการศึกษาอย่างเป็นทางการสำหรับวิทยาการ DET หลายองค์กรจึงจัดหลักสูตรฝึกอบรมสร้างวิทยาการ DET ของตนเอง นอกจากนี้ ยังคงมีการถกเถียงกันในประเด็น "ผู้ฝึกอบรมความเสมอภาคคนที่ไม่มีความพิการ" บางคนเสนอว่า คนที่ไม่มีความพิการสามารถเป็นวิทยาการ DET ได้ แม้ว่าส่วนใหญ่ยังเชื่อว่าวิทยาการ DET ควรเป็นคนที่มีความพิการก็ตาม

6 ระดับสู่การเป็นวิทยากร DET

6. สามารถช่วยให้ผู้คนลงมือปฏิบัติได้
5. สามารถช่วยให้ผู้คนค้นพบแนวคิดเชิงสังคมได้
4. สามารถทำให้ผู้คนเข้าใจว่าแนวคิดเชิงสังคมคืออะไร
3. สามารถอธิบายแนวคิดเชิงสังคมให้เข้าใจได้อย่างมีเหตุผล
2. สามารถพูดเกี่ยวกับแนวคิดเชิงสังคมได้
1. สามารถเข้าใจแนวคิดเชิงสังคมด้วยตนเอง

ผู้ที่ต้องการเป็นวิทยากร DET ต้องสามารถจัดกระบวนการให้ผู้เข้าร่วมค้นพบมุมมองตามแนวคิดเชิงสังคมของความพิการได้ และปลดปล่อยตัวเองจากแนวคิดเชิงปัจเจก นอกจากนี้วิทยากร DET จะต้องสามารถจัดกระบวนการให้ผู้เข้าร่วมเปลี่ยนไปเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงที่จะเปลี่ยนแปลงสังคมให้เป็นสังคมที่ครอบคลุมและเสริมความสามารถให้คนทั้งมวลได้มากขึ้นได้ วิทยากร DET ทุกคนจะต้องมีระดับความรู้และทักษะการฝึกอบรมในระดับนี้

ใครควรเข้าร่วม DET?

DET เหมาะสำหรับทุกคน

DET เหมาะสำหรับ คนไม่พิการ = ส่งเสริมการดำเนินการที่ครอบคลุมเพื่อหลายอุปสรรค

คนพิการ = การเสริมสร้างความเข้มแข็ง

DET เปิดรับทุกคน การอบรม DET ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจในแนวคิดเชิงสังคมและส่งเสริมการกระทำเชิงรุกและครอบคลุมคนทั้งมวลเพื่อหลายอุปสรรคต่างๆ และมีส่วนช่วยในการสร้างสังคมที่ดีขึ้นสำหรับทุกคน นอกจากนี้ DET ยังเป็นกระบวนการเสริมสร้างศักยภาพสำหรับคนพิการให้สามารถเอาชนะเจตสำนึกที่ให้คุณค่าแก่การเลือกปฏิบัติซึ่งอยู่ภายในผู้ที่ไม่มี ความพิการได้ โดยการพัฒนาทฤษฎีเชิงเหตุผลใหม่ด้านความพิการ

โปรแกรมหลักสูตร DET

วัตถุประสงค์: การระบุอุปสรรคที่สร้างความพิการและการดำเนินการเสริมความสามารถ

ระยะเวลา: ½ - 2 วัน

วิธีการ: กระบวนการอำนวยความสะดวกการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม

เนื้อหา: แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ + การสร้างแผนปฏิบัติ

จุดประสงค์

เป้าหมายสุดท้ายของ DET คือการจัดกระบวนการให้ผู้เข้าร่วมเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง ในการสื่อสารเป้าหมายนี้ DET มีเป้าหมายสองอย่างที่สำคัญ อย่างแรก คือ การกระตุ้นให้ผู้เข้าร่วมมองความพิการในแง่ของปัญหาทางสังคม หรือมีมุมมองเชิงสังคมเกี่ยวกับความพิการ อย่างที่สอง คือ การจัดกระบวนการให้ผู้เข้าร่วมแต่ละคนทำแผนปฏิบัติการที่จะทลายอุปสรรคทางสังคมตามแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ

ระยะเวลาของหลักสูตร

การดำเนินหลักสูตร DET นั้นจำเป็นต้องใช้ระยะเวลาอย่างน้อย 2 วันเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์และประสิทธิผลสูงสุด นอกจากนี้ ควรมีการติดตามหลังการฝึกอบรมเพื่อสนับสนุนและตรวจสอบการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการที่ผู้เรียนได้กำหนดไว้ด้วย อย่างไรก็ตามในภาคปฏิบัติ หลักสูตร DET ที่มีระยะเวลาครึ่งวันถึงหนึ่งวันนั้นเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลาย

บทสรุป

DET = ไม่ให้คำตอบ แต่ไต่ถามเพื่อให้คิดอย่างต่อเนื่อง

มุมมองของคนส่วนใหญ่ต่อคนพิการได้รับอิทธิพลอย่างมากจากแนวคิดเชิงปัจเจก แนวคิดนี้เกี่ยวข้องและเชื่อมโยงฝังรากลึกกับระบบทุนนิยมและศกยภาพนิยมซึ่งครอบงำคุณค่าในสังคมโลกปัจจุบัน ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เพียงแค่ "แนวคิด" เท่านั้น แต่เป็นส่วนหนึ่งของค่านิยมมาตรฐานพื้นฐาน ซึ่งเป็นเรื่องที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้โดยการเรียน DET ในระยะเวลาครึ่งวันถึงหนึ่งวัน วิธีที่ DET สามารถทำได้ คือ ให้ผู้เข้าร่วมเริ่มคิดวิเคราะห์ในประเด็นความพิการและมองเห็นมุมมองของตนเองจากมุมมองใหม่ จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมยังคงคิดต่อเนื่องโดยการสืบปัญหา นอกจากนี้ DET ยังให้เครื่องมือตรวจปัจจัยที่สร้างความพิการรวมถึงปัญหาที่คนพิการเผชิญอยู่ด้วย

สรุป DET คืออะไร?

1. จุดประสงค์ของ DET คืออะไร?

ช่วยสร้างผู้นำการเปลี่ยนแปลง (โดยการค้นพบความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับความพิการ เช่น แนวคิดเชิงสังคม และการดำเนินการเชิงรุกและเสริมพลังเพื่อเปลี่ยนแปลงสังคมให้ครอบคลุมคนทั้งมวลและเสมอภาค)

2. เนื้อหาของ DET ประกอบด้วยอะไร?

ความพิการ (แนวคิดเชิงสังคม) และการสร้างแผนปฏิบัติการ

3. วิธีการอบรมใน DET มีอะไรบ้าง?

การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ (FPL)

การเรียนรู้แบบค้นพบด้วยตนเอง

4. DET อธิบายเรื่องความพิการอย่างไร?

การถูกแยกออกจากสังคม ความไม่เสมอภาค การกดขี่ การเลือกปฏิบัติ การจำกัดการเข้าร่วม (อย่างเต็มที่)

5. DET เป็นอะไรสำหรับคนที่ไม่มีคามพิการ และเป็นอะไรสำหรับคนพิการ?

สำหรับคนที่ไม่มีคามพิการ: การศึกษาเรื่องความ
พิการ

สำหรับคนพิการ: การเสริมพลังความเข้มแข็ง

6. DET ไม่ใช่ ...

โฆษณาชวนเชื่อ การปลุกปั่น สุนทรพจน์/การบรรยาย การสาธิต

7. ความแตกต่างระหว่าง DET กับ DAT (การอบรมความตระหนักรู้ด้านความพิการ - Disability Awareness Training) คืออะไร??

DAT: เกี่ยวกับสิ่งที่คนพิการ "ไม่สามารถทำได้" และวิธีการช่วยเหลือ

DET: เกี่ยวกับเหตุผลที่คนพิการถูกกดขี่และวิธีที่จะทลายอุปสรรคและสร้างสังคมที่ครอบคลุมและเสริม
ความสามารถให้คนทั้งมวล

8. ข้อจำกัดของการจำลองสถานการณ์และ DAT คืออะไร?

DAT (การจำลองสถานการณ์) โฟกัสที่:

- ด้านสมรรถนะเท่านั้น ไม่ใช่ด้านสังคม
- ความไม่สามารถของบุคคล ไม่ใช่ขีดความสามารถ
- มีอุปสรรคอะไรบ้าง แต่ไม่สนใจว่าทำไมถึงมีอุปสรรค

9. ทำไมการสร้างแผนปฏิบัติการถือเป็นส่วนประกอบหนึ่งของ DET?

เพื่อเปลี่ยนจาก "ฉันรู้" เป็น "ฉันลงมือทำ/ดำเนินการ"

เพื่อเปลี่ยนจากการกระทำเชิงรับเป็นเชิงรุก

เพื่อปลดปล่อยผู้เข้าร่วมจากความรู้สึกผิดไปเป็นพันธมิตรของคนพิการในฐานะผู้นำการเปลี่ยนแปลง

10. ใครคือวิทยากร DET?

คนพิการซึ่งมีครบ 3 ปัจจัย

ผู้ให้การศึกษาด้านความพิการ

11. สามปัจจัยสำคัญของการเป็นวิทยากร DET คืออะไร?

ประสบการณ์ในเรื่องความพิการ (ในด้านการถูกกดขี่ การถูกแยกออกจากสังคม ความไม่เสมอภาค)

ความเข้าใจในแนวคิดเชิงสังคม

ทักษะการจัดกระบวนการ

บทที่

สอง

ความพิการ:

แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ

คำถามเพื่อการเรียนรู้ในโมดูลนี้

1. แนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคมของความพิการอธิบายความพิการอย่างไร?
2. คุณสามารถอธิบายความแตกต่างระหว่างแนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคมโดยใช้ประเด็นต่อไปนี้ได้หรือไม่
 - ที่ตั้งของความพิการ
 - สาเหตุของความพิการ
3. ความบกพร่องและความพิการในมุมมองของแนวคิดเชิงสังคมคืออะไร?
4. ความสัมพันธ์ระหว่างความบกพร่องและความพิการตามแนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคมเป็นอย่างไร?
5. ความแตกต่างทางแนวคิดระหว่างสองคำนี้: "บุคคลที่มีความพิการ" และ "คนพิการ" คืออะไร?
6. แนวคิดเชิงสังคมให้ความหมายใหม่ของ "คนพิการ" อย่างไร?
7. กรุณาเติมเต็มตารางต่อไปนี้

	แนวคิดเชิงปัจเจก	แนวคิดเชิงสังคม
คน		
สาเหตุของความพิการ		
ที่ตั้งของความพิการ		
กระบวนการ		

8. แนวคิดเชิงสังคมมองแนวคิดของความ "ปกติ" และ "พิเศษ" อย่างไร?
9. ตอบคำถามที่พบข้อต่อไปนี้
 - แนวคิดเชิงสังคมบอกว่าการฟื้นฟูสมรรถภาพ (ทางการแพทย์) เป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นใช่หรือไม่?
 - คุณไม่อยากจะเดินได้อีกครั้งหรือ?
 - ดังนั้น ทั้งแนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคมยังจำเป็น (องค์กรของเราจัดการฟื้นฟูอาชีพ ไม่ใช่การบำบัดทางการแพทย์ ดังนั้นเราดำเนินการตามแนวคิดเชิงสังคม)
10. คุณสามารถอธิบายความแตกต่างระหว่าง "แนวคิด" และ "วิธีการ (การเข้าแทรก)" ได้หรือไม่?
11. จุดใดบ้างที่ต้องเน้นเพื่ออธิบายความพิการจากมุมมองของแนวคิดเชิงสังคม?
12. เทคนิคใดบ้างที่ควรใช้ในการอธิบายและการทำแผนผัง?
13. อะไรคือประเด็นที่ควรนำมาพัฒนาใหม่จากเรื่องราวของคุณในมุมมองของแนวคิดเชิงสังคม?

(ดูคำตอบในแผ่นสรุปหน้า 25)

แนะนำแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ

แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ

อะไร: รากฐานของ DET

ความพิการในรูปแบบการกดขี่ทางสังคมต่อผู้ที่มีความบกพร่อง

ทำไม: สิ่งจำเป็นเพื่อการพัฒนาที่ครอบคลุมและเอื้ออำนวย

เป้าหมายการเรียนรู้: เข้าใจแนวคิดเชิงสังคมเกี่ยวกับความพิการอย่างน้อยในระดับ 4

แนวคิดเชิงสังคมของความพิการคืออะไร?

แนวคิดเชิงสังคมของความพิการเป็นรากฐานของ DET เนื่องด้วยความเป็นแนวคิดในตัวเอง จึงมีคำอธิบายอย่างเป็นระบบว่า ความพิการเกิดขึ้นได้อย่างไร รวมถึงสถานการณ์ของความพิการที่ว่า ความพิการไม่ใช่ข้อจำกัดส่วนบุคคล แต่เป็นผลจากการกดขี่ทางสังคมต่อผู้ที่มีความบกพร่อง

ทำไม DET ต้องมีโมดูลแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ?

แนวคิดเชิงสังคมของความพิการเป็นรากฐานสำคัญในการสร้างสังคมที่ครอบคลุมและเอื้ออำนวยต่อคนพิการ หากขาดความเข้าใจในมุมมองนี้ ผู้เข้าร่วม DET จะไม่สามารถพัฒนาแนวทางปฏิบัติที่ส่งเสริมความครอบคลุมและสังคมที่เอื้ออำนวยได้

เป้าหมายของการเรียนรู้ของคุณคืออะไร?

DET Forum ได้กำหนดระดับความเข้าใจแนวคิดเชิงสังคมของความพิการไว้ 10 ระดับ การเป็นวิทยากร DET ต้องมีความเข้าใจอย่างน้อยระดับสี่ ซึ่งเป็นเพียงระดับขั้นต่ำ ผู้ที่ต้องการดำเนินการ DET อย่างมีประสิทธิภาพควรมีความเข้าใจแนวคิดนี้ในระดับที่สูงกว่า

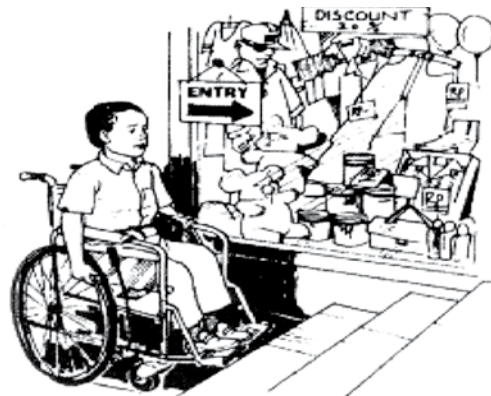
10 ระดับของความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ

-
10. ทำแผนผังแนวคิดเชิงสังคม
 9. ชีวิตของคุณจากมุมมองของแนวคิดเชิงสังคม
 8. การกดขี่ทางสมรรถภาพ (Ableism)
 7. คำถามที่พบบ่อย
 6. แนวคิดและวิธีการ
 5. “ปกติ”
 -
 4. แนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคม
 3. “คนที่ถูกทำให้พิการ” และ “บุคคลที่มีความพิการ” (PWDs)
 2. ความบกพร่องและความพิการ
 1. ความพิการในฐานะปัญหาสังคม/อยู่ที่ไหน?

นี่คือ 10 ระดับความเข้าใจแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ ซึ่งถูกพัฒนาขึ้นเพื่อใช้ในการออกแบบการฝึกอบรม DET แบบเป็นขั้นตอน และนำมาใช้ติดตามการประเมินความสามารถของผู้เข้าอบรมในการเป็นวิทยากร DET ซึ่งจะประเมินจากระดับความเข้าใจแนวคิดเชิงสังคมและทักษะการฝึกอบรมตามที่อธิบายไว้ในบทที่ 3

ระดับที่ 1: ความพิการอยู่ในสังคม ไม่ใช่ในตัวบุคคล

ความพิการคืออะไร? / ความพิการอยู่ที่ไหน?

© CBR DTC

ประเด็นสำคัญแรกๆของแนวคิดเชิงสังคมคือ ความเข้าใจว่าความพิการไม่ได้อยู่ที่ตัวบุคคล แต่อยู่ที่สังคม ดังนั้น ความรับผิดชอบในการแก้ไขจึงตกอยู่กับสังคม ไม่ใช่ผู้ที่มีความบกพร่อง

ระดับที่ 2: ความบกพร่องและความพิการ

แนวคิดเชิงปัจเจก:	ความบกพร่อง	→	ความพิการ
แนวคิดเชิงสังคม:	ความบกพร่อง		ความพิการ

แนวคิดเชิงสังคมมองว่า "ความพิการ" เป็นการแบ่งแยกที่สังคมสร้างขึ้นและกำหนดให้กับผู้ที่มี "ความบกพร่อง" ซึ่งหมายถึงข้อจำกัดทางร่างกายหรือจิตใจของบุคคล ในทางกลับกัน แนวคิดเชิงปัจเจกที่องค์การอนามัยโลก (WHO) ใช้ในบัญชีสากลของการจำแนกประเภทของความบกพร่องและความเสียเปรียบ (ICIDH) ในทศวรรษ 1980 มองว่าความบกพร่องเป็นสาเหตุโดยตรงของความพิการ อย่างไรก็ตาม แนวคิดเชิงสังคมไม่ยอมรับการเชื่อมโยงนี้ แม้จะยอมรับว่าทั้งสองเรื่องเกี่ยวข้องกัน แต่ก็เป็นคนละประเด็น

คำจำกัดความสำคัญเกี่ยวกับความพิการจากมุมมองแนวคิดเชิงสังคมมีดังนี้

"ความพิการเกิดจากการที่สังคมกำหนดข้อจำกัดบนความบกพร่องของเรา ผ่านการแบ่งแยกและกีดกัน ไม่ให้มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในสังคมโดยไม่จำเป็น... ...ความพิการคือความเสียเปรียบหรือข้อจำกัดในการทำกิจกรรม อันเป็นผลจากโครงสร้างสังคมปัจจุบันที่ไม่คำนึงถึงหรือคำนึงถึงน้อยมากต่อผู้มีความบกพร่องทางร่างกาย ส่งผลให้คนพิการถูกกีดกันจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมหลักของสังคม (The Union of the Physically Impaired Against Segregation [UPIAS] 1975: 14).³ "

"ความพิการคือความเสียเปรียบหรือข้อจำกัดในการทำกิจกรรม ซึ่งเกิดจากปัจจัยทางสังคมที่ไม่คำนึงถึงหรือคำนึงถึงน้อยมากต่อผู้มีความบกพร่อง ส่งผลให้คนพิการถูกกีดกันจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมหลักของสังคม (Disabled Peoples' International)"

ระดับที่ 3: คนที่ถูกทำให้พิการและบุคคลที่มีความพิการ

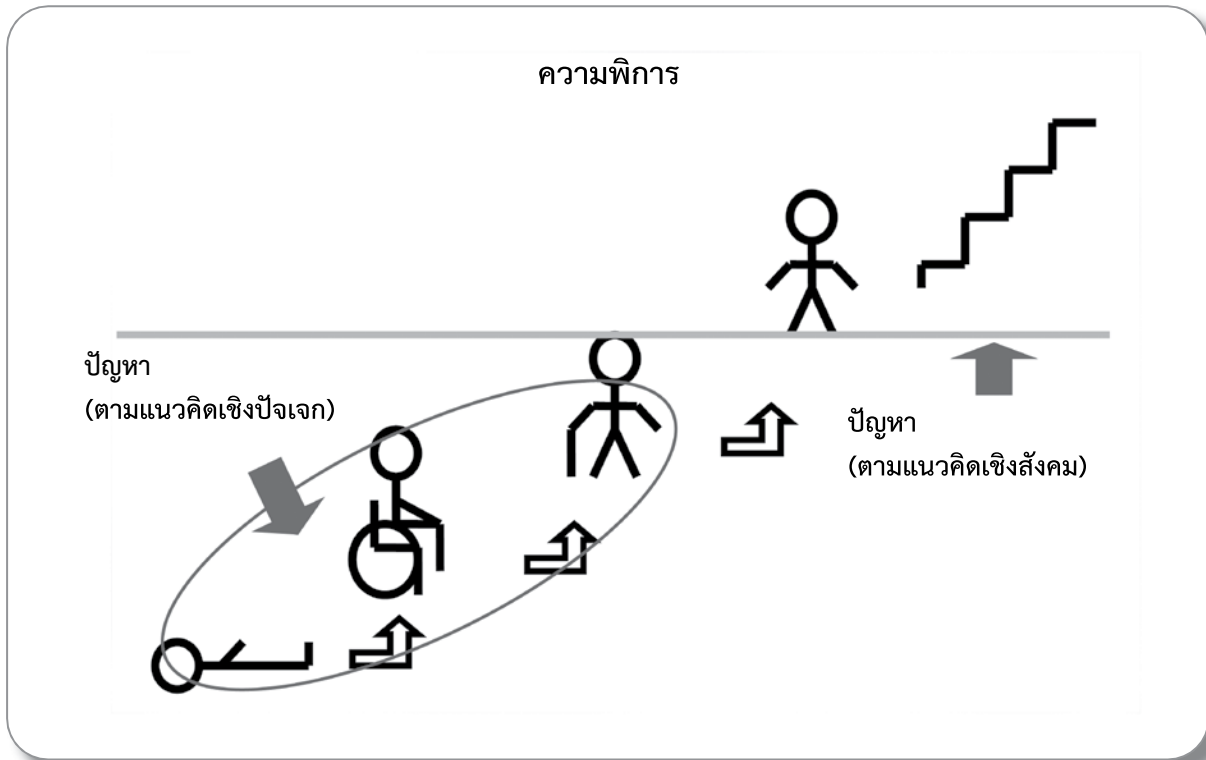
คนที่ถูกทำให้พิการ
บุคคลที่มีความพิการ
บุคคลที่มีความบกพร่อง

แนวคิดเชิงสังคมใช้คำว่า "คนที่ถูกทำให้พิการ" (disabled people) แทน "บุคคลที่มีความพิการ" (people with disabilities) เพื่อสะท้อนว่าสังคมเป็นผู้ "ทำให้พิการ" ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น แนวคิดนี้แยกแยะชัดเจนระหว่างความบกพร่องทางสมรรถนะของบุคคล กับความพิการที่เป็นการกีดกันทางสังคม ในขณะที่แนวคิดเชิงปัจเจกใช้คำว่า "บุคคลที่มีความพิการ" โดยมองว่าความพิการเป็นเพียงส่วนหนึ่งของบุคคล แนวคิดเชิงสังคมปฏิเสธมุมมองนี้ เพราะเห็นว่าความพิการคืออุปสรรคที่สังคมสร้างขึ้น ไม่ใช่ของบุคคล ตัวอย่างเช่น รัฐบาลสหราชอาณาจักรใช้คำว่า "คนที่ถูกทำให้พิการ" ในเอกสารทางการ สะท้อนถึงขบวนการเรียกร้องสิทธิคนพิการที่เข้มแข็งในประเทศ ซึ่งยึดตามแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ

อย่างไรก็ตาม แนวคิดเชิงสังคมยอมรับการใช้คำว่า "บุคคลที่มีความบกพร่อง" เช่น "บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย" เนื่องจากความบกพร่องถือเป็นลักษณะทางสมรรถนะของแต่ละบุคคล ซึ่งแตกต่างจากความพิการที่เกิดจากสังคม

³ UPIAS (1975) Fundamental Principles of Disability (หลักการพื้นฐานของความพิการ)

ระดับที่ 4: แนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ (1)

แนวคิดเชิงปัจเจกและเชิงสังคมของความพิการแตกต่างกันในสองประเด็นหลัก: การนิยาม "คน" (ยอมรับแนวคิด "คนปกติ" หรือไม่) และวิธีแก้ปัญหาคือความพิการ

แนวคิดเชิงปัจเจกยอมรับความปกติ แบ่งคนเป็น "ปกติ" และ "ไม่ปกติ" (คนพิการ) คน "ไม่ปกติ" เช่น คนพิการ ถูกมองว่าเป็น "ปัญหา" หรือมีปัญหาในมุมมองของแนวคิดเชิงปัจเจก จึงเน้นการฟื้นฟูสมรรถนะเพื่อให้กลับมา "ปกติ" และกลับเข้าสู่สังคม ซึ่งถือเป็นเงื่อนไขสำคัญในการแก้ปัญหาคือความพิการ

ในทางกลับกัน แนวคิดเชิงสังคมปฏิเสธแนวคิดของ "ความปกติ" และไม่ยอมรับแนวคิดที่จะแบ่งคนออกเป็นสองประเภทคือ "ปกติ" และ "ไม่ปกติ" แต่กลับให้คุณค่ากับความหลากหลายของคนในแง่ของสมรรถนะและโครงสร้าง สังคมที่ไม่สามารถรวมบุคคลที่มีสภาพสมรรถนะที่ต่างกันได้จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อความล้มเหลวดังกล่าว ดังนั้น กระบวนการแก้ปัญหาคือความพิการจึงเป็นการทำให้สังคมมีความครอบคลุมมากขึ้นโดยการขจัดอุปสรรคและสร้างการอำนวยความสะดวกที่สมเหตุสมผล ที่สำคัญ ต้องไม่กำหนดเงื่อนไขตั้งต้นด้านสมรรถนะบางอย่างสำหรับการรวมทุกคนและการมีส่วนร่วมทางสังคมอย่างเท่าเทียม

ระดับที่ 4: แนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ (2)

	แนวคิดเชิงปัจเจก	แนวคิดเชิงสังคม
เป้าหมาย	กลุ่มผู้ชีวิตปกติ (อุดมคติ/เส้นทางเดียว)	ทำให้การมีส่วนร่วมเป็นจริง
กระบวนการ	ฟื้นฟูสมรรถภาพ (กลับคืนสู่สังคม)	การเปลี่ยนแปลงทางสังคม
การรับรู้	ความคิดแบบมีเงื่อนไข (การคิดถึงแต่ความขาด)	ความคิดเชิงก้าวหน้า (การคิดเชิงความสามารถ)
กระบวนการ แก้ปัญหา	พิการ ↓ “ปกติ” ↓ การมีส่วนร่วม	ความบกพร่อง + การอำนวยความสะดวกอย่างสมเหตุสมผล = การมีส่วนร่วม

ตารางข้างต้นแสดงความแตกต่างเชิงแนวคิดระหว่างสองมุมมองเกี่ยวกับความพิการ การผสมผสานแนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคมเข้าด้วยกันเป็นสิ่งที่ไม่อาจเป็นไปได้ เนื่องจากทั้งสองแนวคิดมีรากฐานความเข้าใจเกี่ยวกับความพิการที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง แม้จะมีผู้กล่าวอ้างว่าสามารถหลอมรวมทั้งสองแนวคิดเข้าด้วยกันได้ก็ตาม

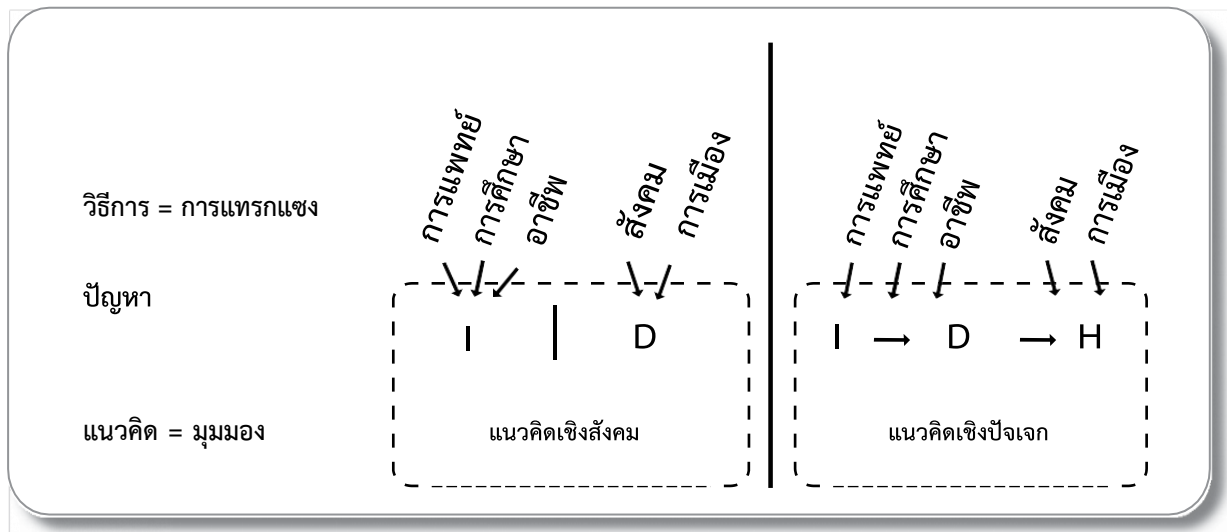
ระดับที่ 5: แนวคิดของ "คนปกติ"

คนพิการ	→	“ปกติ”	→	การมีส่วนร่วม
คนพิการ	→	ความบกพร่อง + การอำนวยความสะดวกอย่าง สมเหตุสมผล	→	การมีส่วนร่วม

แนวคิดเชิงสังคมไม่ยอมรับการแบ่งคนออกเป็นสองประเภทตามแนวคิด “คนปกติ” จึงไม่กำหนดเงื่อนไขให้ต้องมีสถานะที่เรียกว่า “ปกติ” เพื่อการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมในสังคม

วิทยาการ DET จำเป็นต้องชี้ให้ผู้เข้าร่วมเห็นความเข้าใจผิดสองประการที่เกิดจากอิทธิพลของแนวคิดเชิงปัจเจก ได้แก่ ความเชื่อว่าคนต้องเป็น “คนปกติ” และแนวทางแก้ปัญหาความพิการคือการทำให้คนพิการมีสมรรถนะ “ปกติ” ผ่านการ “ฟื้นฟูสมรรถภาพ” เพื่อให้สามารถมีส่วนร่วมในสังคมได้อย่างเท่าเทียม

ระดับที่ 6: แนวคิดและวิธีการ

(I = ความบกพร่อง - Impairment, D = ความพิการ - disability, H = ความเสียเปรียบจากการถูกกีดกัน - Handicap)

การวิพากษ์แนวคิดเชิงสังคมของความพิการส่วนใหญ่เกิดจากความสับสนระหว่าง "แนวคิด" และ "วิธีการ" ซึ่งแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ความสับสนนี้เกิดเพราะการใช้คำว่า "แนวคิดเชิงปัจเจก (หรือแนวคิดเชิงการแพทย์)" และ "แนวคิดเชิงสังคม" ในการนิยามแนวคิดเกี่ยวกับความพิการ การใช้คำอื่น เช่น "แนวคิดการรักษาความพิการให้เป็นปกติ" สำหรับแนวคิดเชิงปัจเจก และ "แนวคิดความหลากหลายของความพิการ" สำหรับแนวคิดเชิงสังคม อาจช่วยลดความสับสนได้

"แนวคิด" คือกรอบหรือมุมมองที่ใช้อธิบายสถานการณ์และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ ส่วน "วิธีการ" คือชุดเทคนิคหรือการแทรกแซง ทั้งวิธีการเชิงปัจเจก (หรือทางการแพทย์) และวิธีการเชิงสังคมสามารถนำมาใช้ภายใต้แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ วิธีการเชิงปัจเจกเหมาะกับการแก้ปัญหาความบกพร่อง ขณะที่วิธีการเชิงสังคมเหมาะกับการแก้ปัญหาความพิการ อย่างไรก็ตาม แนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคมของความพิการไม่สามารถรวมกันได้ เนื่องจากมีพื้นฐานและมุมมองที่ต่างกันโดยสิ้นเชิงในการอธิบายความพิการ

ระดับที่ 7: คำถามที่พบบ่อย (FAQ) ใน DET

การต่อต้านและความเข้าใจผิด

คุณกำลังบอกว่าการฟื้นฟูสมรรถภาพ (บำบัด) ไม่จำเป็นหรือ?

คุณไม่อยากเดินได้ (อีกครั้ง) หรือ?

ดังนั้น ทั้งแนวคิดเชิงการแพทย์และแนวคิดเชิงสังคมจึงจำเป็นใช่ไหม?

(ฉันให้บริการการฟื้นฟูสมรรถภาพอาชีพ ไม่ใช่การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์)

ดังนั้นฉันทำตามแนวคิดเชิงสังคมใช่ไหม?

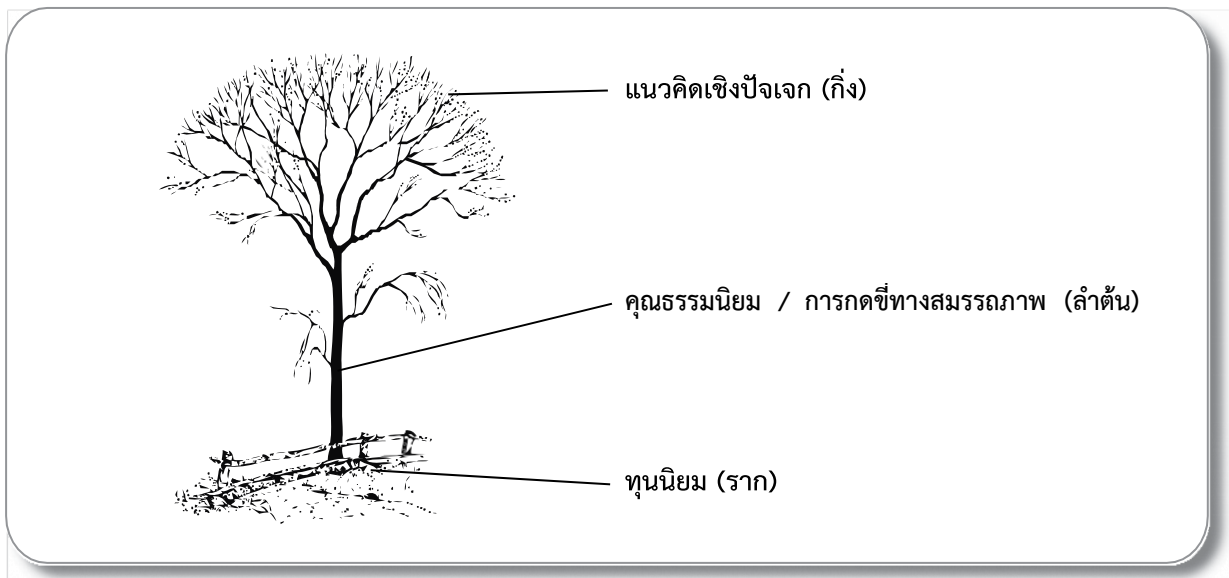
คำถามทั้งสามข้อนี้มักเกิดจากความเข้าใจผิดเกี่ยวกับแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ วิทยาการ DET ทุกคนควรสามารถตอบคำถามเหล่านี้ได้อย่างถูกต้องโดยแก้ไขความเข้าใจผิด ตัวอย่างคำตอบมีดังนี้

คำถามที่ 1: การบำบัดเป็นวิธีการสำคัญในการจัดการกับความบกพร่องของบุคคล แต่ไม่สามารถแก้ปัญหาความพิการได้ เพราะต้องใช้วิธีการขจัดอุปสรรคทางสังคมที่ไม่เกี่ยวกับการบำบัดบุคคล

คำถามที่ 2: ต้องแยกระหว่างปัญหาความบกพร่อง (ข้อจำกัดทางสมรรถนะ) และความพิการ (การแบ่งแยกและกีดกันทางสังคม) การที่ใครอยากเดินหรือไม่ เป็นทางเลือกส่วนบุคคลเกี่ยวกับความสามารถทางร่างกาย ไม่ใช่ปัญหาความพิการ

คำถามที่ 3: ไม่ใช่อย่างนั้น แม้วิธีการทางการแพทย์และวิธีการเชิงสังคมจะจำเป็นในการแก้ปัญหาความบกพร่องและความพิการตามลำดับ แต่แนวคิดเชิงปัจเจก (แนวคิดเชิงการแพทย์) และแนวคิดเชิงสังคมไม่สามารถรวมเป็นแนวคิดเดียวกันเกี่ยวกับความพิการได้ (*แนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงการแพทย์หมายถึงแนวคิดเดียวกัน ใช้สลับกันได้)

ระดับที่ 8: การกีดขี่ทางสมรรถภาพ (Ableism) และการกีดขี่คนพิการ (Disablism)

การกีดขี่ทางสมรรถภาพ (Ableism) คือทัศนคติที่ลดคุณค่าหรือแบ่งแยกความพิการ โดยให้คุณค่ากับร่างกายปกติเท่ากับความปกติ บางคนใช้คำนี้แทนกันกับคำว่า disablism (การกีดขี่คนพิการ)

DET ทำทลายแนวคิดการกีดขี่ทางสมรรถภาพซึ่งมีพื้นฐานเดียวกับแนวคิดเชิงปัจเจก วิทยาการ DET ต้องช่วยเปลี่ยนมุมมองผู้เข้าร่วมเกี่ยวกับความพิการจากแนวคิดเชิงปัจเจกสู่แนวคิดเชิงสังคม อย่างไรก็ตาม แนวคิดเชิงปัจเจกไม่ใช่แค่แนวคิดเกี่ยวกับความพิการ แต่ยังฝังลึกในค่านิยมทั่วไปของผู้คน โดยเฉพาะในระบบคุณธรรม (Meritocracy) ที่ฝังรากในระบบทุนนิยม (Capitalism) ดังนั้น การทำทลายแนวคิดเชิงปัจเจกคือการท้าทายระบบคุณธรรมและทุนนิยม ซึ่งเป็นพื้นฐานทางปฏิบัติของค่านิยมในสังคมปัจจุบัน จึงไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับวิทยาการ DET ที่จะทำทลายแนวคิดนี้

ระดับที่ 9: ชีวิตของคุณจากมุมมองแนวคิดเชิงสังคม

แนวคิดเชิงสังคม

“สังคมมีปัญหาอะไรบ้าง?”

“ฉันไม่สามารถไปโรงเรียนได้เพราะโรงเรียนไม่สามารถเข้าถึงได้และไม่ได้จัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกไว้”

แนวคิดเชิงปัจเจก

“คนพิการทำอะไรไม่ได้บ้าง?”

“ฉันไม่สามารถไปโรงเรียนได้เพราะฉันไม่สามารถเดินขึ้นบันไดได้”

ประโยคข้างต้นแสดงถึงความแตกต่างในการมองสถานการณ์ระหว่างแนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคม แนวคิดเชิงปัจเจกมองหาความพิการและสาเหตุของปัญหาในตัวบุคคล ขณะที่แนวคิดเชิงสังคมมองหาสาเหตุในสังคม วิทยาการ DET ต้องสามารถอธิบายสถานการณ์จากมุมมองแนวคิดเชิงสังคมได้ ใน DET มีแบบฝึกหัดที่ช่วยให้ค้นพบมุมมองของแนวคิดเชิงสังคม

ระดับที่ 10: แผนผังแนวคิดเชิงสังคม

แนวคิดเชิง
ปัจเจก

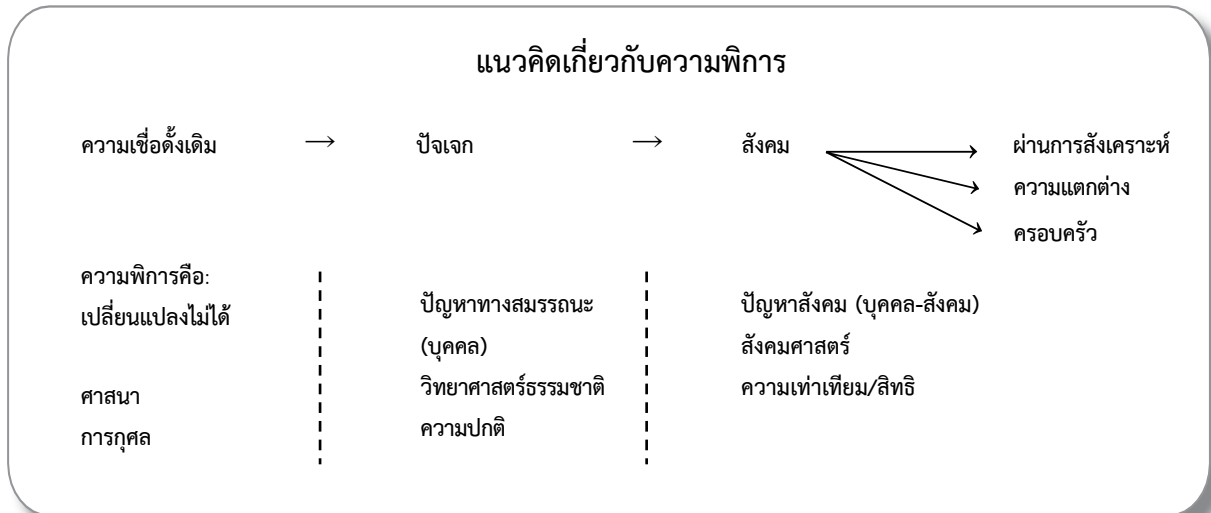
แนวคิดเชิง
สังคม

© CBR DTC

วิทยากร DET ควรมีภาพและแผนผังที่ช่วยอธิบายความแตกต่างระหว่างแนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคมได้ ภาพช่วยให้ผู้เข้าร่วมที่มองเห็นเข้าใจแนวคิดหลักของแนวคิดเชิงสังคมได้ดีขึ้น ใน DET มีตัวอย่างมากมายที่ใช้แผนผัง ภาพถ่าย และภาพประกอบเพื่ออธิบายแนวคิดเชิงสังคมหรือความแตกต่างระหว่างแนวคิดเกี่ยวกับความพิการทั้งสองแบบ ดูตัวอย่างภาพประกอบและแผนผังที่ใช้ในบทนี้ รวมถึงตัวอย่างที่อยู่ด้านบนด้วย

โมเดลอื่น ๆ เกี่ยวกับความพิการ

แม้ว่าการอธิบายที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับความพิการจะเป็นการเปรียบเทียบระหว่างแนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคมก็ตาม แต่วิทยากร DET ควรทราบถึงการอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับโมเดลความพิการอื่นๆ ด้วย โมเดลสังเคราะห์ที่ได้รับการพัฒนาจากความพยายามผสมผสานแนวคิดเชิงปัจเจกและเชิงสังคมที่ต่างชั่วคราว ซึ่งนำเสนอข้อเสนอและข้อโต้แย้งเชิงทฤษฎี ตัวอย่างเช่น บัญชีสากลเพื่อการจำแนกการทำงานความพิการและสุขภาพ (ICF) ของ WHO

โมเดลความแตกต่าง (Differentia) หมายถึงโมเดลต่างๆ ที่พัฒนาขึ้นจากการวิจารณ์ทั้งแนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคม เช่น แนวคิดเชิงสังคมของความบกพร่อง แนวคิดเชิงวัฒนธรรม แนวคิดยืนยันคุณค่า แนวคิดการรวมทุกคน และแนวคิดภายหลังยุคสมัยใหม่

แนวคิดเชิงครอบคลุมของความพิการอ้างว่าไม่เพียงคนพิการเท่านั้นที่ได้รับผลกระทบ แต่รวมถึงสมาชิกในครอบครัวด้วย แนวคิดนี้เสนอว่าแม้ประสบการณ์ของครอบครัวต่อความพิการจะแตกต่างกัน แต่ควรได้รับการยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของความพิการ เนื่องจากความพิการเป็นแนวคิดที่กว้างกว่าปัญหาทางกายภาพและสมรรถนะ แต่ยังรวมถึงปัญหาสังคมด้วย⁵

⁵ คุณสามารถอ้างอิงเกี่ยวกับแนวคิดเหล่านี้ในส่วนที่ 4 ของหนังสือ “การยอมรับความเสมอภาคคนพิการ: ปฏิบัติการเพื่อการเปลี่ยนแปลง” แก้ไขโดยลิซ คาร์ พอล ดาร์ค และเคนจิ คูโนะ กลุ่มพัลลิกซ์ซิงแฮมพีเอช

บทสรุป

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการแห่งสหประชาชาติ

"...ความพิการเกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีความบกพร่องใดๆกับอุปสรรคทางเจตคติและสภาพแวดล้อม ซึ่งทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถมีส่วนร่วมในสังคมอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ บนพื้นฐานที่เท่าเทียมกับบุคคลอื่น"

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการแห่งสหประชาชาติ (UN CRPD) สะท้อนมุมมองของแนวคิดเชิงสังคมในการอธิบายความหมายของความพิการ สามารถใช้เป็นกรอบการทำงานที่ได้รับการยอมรับและแพร่หลายสำหรับทุกคนที่ทำงานเกี่ยวกับความพิการ

แผ่นสรุป

ความพิการ: แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ

1. แนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคมของความพิการอธิบายความพิการอย่างไร?

ประเด็น:

แนวคิดเชิงปัจเจกของความพิการ

คนควรจะเป็น "ปกติ" ด้วยการแบ่งคนเป็น "ปกติ" และ "ไม่ปกติ (คนพิการ)"

ทำให้คนพิการ "หายเป็นปกติ" ด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพ

แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ

คนมีความหลากหลาย: ไม่สามารถแบ่งเป็นสองประเภท "ปกติ" และ "ไม่ปกติ"

ปัญหาคือการแบ่งคนเป็นสองประเภทและสังคมที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อตอบสนองเฉพาะคนบางกลุ่ม

เปลี่ยนแปลงมาตรฐานการแบ่งแยกและทำให้สังคมเท่าเทียมและครอบคลุมมากขึ้น

2. คุณสามารถอธิบายความแตกต่างระหว่างแนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคมตามประเด็นต่อไปนี้ได้หรือไม่?

ที่ตั้งของความพิการ:

แนวคิดเชิงปัจเจกของความพิการ: ในตัวบุคคล

แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ: ในสังคม (สิ่งแวดล้อม บรรทัดฐานทางสังคม ทัศนคติของผู้คน)

สาเหตุ:

แนวคิดเชิงปัจเจกของความพิการ: ความบกพร่อง

แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ: อุปสรรคที่สร้างขึ้นทางสังคม (บรรทัดฐาน/ค่านิยม)

3. ความบกพร่องและความพิการในมุมมองของแนวคิดเชิงสังคมคืออะไร?

ความบกพร่อง: ความแตกต่างทางกายภาพ/สติปัญญา/จิตสังคม

ความพิการ: ความไม่เท่าเทียมที่สังคมสร้างขึ้นต่อผู้มีความบกพร่อง (หรือกลุ่มคนที่ถูกทำให้แตกต่างโดยสังคมหรือบรรทัดฐานทางสังคม)

4. ความสัมพันธ์ระหว่างความบกพร่องและความพิการในแนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคมคืออะไร?

สังคมคืออะไร?

แนวคิดเชิงปัจเจกของความพิการ: เชื่อมโยงเชิงสาเหตุจากความบกพร่อง (สาเหตุ) สู่ความพิการ (ผลลัพธ์)

แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ: ทั้งสองเป็นประเด็นแยกจากกัน (ไม่มีความเชื่อมโยงเชิงสาเหตุ)

5. ความแตกต่างทางแนวคิดระหว่างสองคำนี้: บุคคลที่มีความพิการ (PWD) และคนที่ถูกทำให้พิการ คืออะไร?

บุคคลที่มีความพิการ (people with disabilities): เน้นที่คนก่อน แต่ความพิการ (ในแง่ความแตกต่างทางกายภาพ/สติปัญญา/จิตสังคม) เป็นส่วนหนึ่งของบุคคล

คนที่ถูกทำให้พิการ (disabled people): สังคมทำให้คนพิการ ความพิการไม่ใช่ของบุคคล แต่เป็นสิ่งที่ถูกกำหนดให้กับกลุ่มคนที่ถูกมองหรือจัดประเภทว่า "แตกต่าง"

6. แนวคิดเชิงสังคมนิยามความหมายใหม่ของ "คนที่ถูกทำให้พิการ" อย่างไร?

ก่อน: หมายถึงคนไร้ความสามารถ ทำอะไรไม่ได้ และไร้คุณค่า

หลัง: หมายถึงบุคคลที่ถูกสังคมทำให้พิการ

7. จงทำตารางแมตริกซ์ต่อไปนี้ให้สมบูรณ์

	แนวคิดเชิงปัจเจก	แนวคิดเชิงสังคม
คน	สามารถแบ่งเป็น คนปกติ และ “คนไม่ปกติ” (คนพิการ) “คนปกติ” เป็นสภาพร่างกายในอุดมคติ	หลากหลาย
สาเหตุความพิการ	ความบกพร่อง	บรรทัดฐาน/อุปสรรคที่สังคมสร้างขึ้น
ที่ตั้งของความพิการ	ในตัวบุคคล	ในสังคม
กระบวนการ	พิการ → “ปกติ” → การมีส่วนร่วม	ความบกพร่อง + การอำนวยความสะดวกอย่างสมเหตุสมผล = การมีส่วนร่วม

8. แนวคิดเชิงสังคมมองแนวคิด "ปกติ" และ "พิเศษ" อย่างไร?

ไม่เห็นด้วยกับแนวคิด "ปกติ" เพราะคนมีความหลากหลายในเงื่อนไขที่ต่างกัน

ไม่มีคนที่ "ปกติ"

ความปกติเป็นบรรทัดฐานที่สังคมสร้างขึ้นเพื่อกีดกันคนที่มีเงื่อนไขบางอย่างว่าไม่ปกติ

ไม่เห็นด้วยกับแนวคิด "พิเศษ" แต่ส่งเสริมบรรทัดฐานที่ครอบคลุม (สากลและครอบคลุม)

9. ตอบคำถามที่พบต่อไปนี้

- แนวคิดเชิงสังคมบอกว่าการฟื้นฟูสมรรถภาพ (ทางการแพทย์) เป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นใช่หรือไม่?
ไม่ใช่ การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์มีความสำคัญในฐานะการแทรกแซงหรือวิธีแก้ไขปัญหาความบกพร่อง (โดยแยกความบกพร่องและความพิการออกจากกัน) แต่การปรับปรุงความบกพร่องด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพไม่ใช่การแก้ไขปัญหาความพิการ ความบกพร่องและความพิการเป็นประเด็นที่แยกจากกัน
- คุณไม่อยากเดินได้อีกครั้งหรือ?
ใช่/ไม่ใช่ ฉะนั้นอาจจะอยากเดิน แต่โปรดอย่ากำหนดความสามารถในการเดินเป็นเงื่อนไขในการไปโรงเรียน เราควรแก้ไขปัญหที่ทำให้เกิดการกีดกันจากโรงเรียนสำหรับคนที่มีเงื่อนไขแตกต่างกัน
- ดังนั้น ทั้งแนวคิดเชิงปัจเจกและเชิงสังคมจึงจำเป็นใช่ไหม? (องค์กรของเราจัดการฟื้นฟูสมรรถภาพอาชีพ ไม่ใช่การบำบัดทางการแพทย์ ดังนั้นเราทำตามแนวคิดเชิงสังคมใช่ไหม?)
ไม่ใช่ โปรดอย่าสับสนระหว่างแนวคิดและวิธีการ (การเข้าแทรก)

10. คุณสามารถอธิบายความแตกต่างระหว่าง "แนวคิด" และ "วิธีการ (การเข้าแทรก)" ได้หรือไม่?

(ดูคำอธิบายสำหรับระดับ 6)

11. ประเด็นใดบ้างที่ต้องเน้นเพื่ออธิบายความพิการจากมุมมองของแนวคิดเชิงสังคม?

(ดูคำอธิบายสำหรับระดับ 9)

12. เทคนิคใดบ้างที่ควรใช้ในการอธิบายและการทำแผนผัง?

การทำให้ง่ายขึ้น การ

เปรียบเทียบ

13. ประเด็นที่ควรนำมาพัฒนาใหม่จากเรื่องราวของคุณในมุมมองของแนวคิดเชิงสังคมมีอะไรบ้าง?

1. อุปสรรค/บรรทัดฐานทางสังคมที่ทำให้คุณเป็นคนพิการ (ทำให้สูญเสียโอกาส)

2. การเปลี่ยนแปลงทางสังคมสำคัญกว่าการฟื้นฟู

(ขยายประสบการณ์สู่คนพิการอื่น/สรุปภาพรวม)

3. ไม่เน้นความบกพร่องและประวัติทางการแพทย์มากเกินไป

4. ระงับการใช้ "เรื่องราวแห่งความสำเร็จ" ส่วนตัว (การเอาชนะด้วยความพยายามของตนเอง)

บทที่
สาม

การจัดทำแผนปฏิบัติการ: สร้างผู้นำการเปลี่ยนแปลง

คำถามเพื่อการเรียนรู้ในโมดูลนี้

1. ทำไมการวางแผนปฏิบัติการจึงเป็นสิ่งจำเป็นใน DET?
2. การกระทำใดที่ควรได้รับการสนับสนุนในการสร้างแผนปฏิบัติการ?
3. การกระทำใดที่ไม่ควรได้รับการสนับสนุนในการสร้างแผนปฏิบัติการ?
4. อธิบาย “Open Box Solution” หรือการแก้ปัญหาด้วยการขยายกล่อง
5. อธิบาย “Twin-Track Approach” หรือแนวทางการทำงานแบบคู่ขนาน
6. อธิบาย “2E Approach (Empowerment and Enablement)” หรือแนวทางการทำงานเสริมพลังและการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย
7. อธิบาย “2B Approach (Break and Build)” หรือแนวทางการทำงานทลายและสร้าง
8. จุดใดที่คุณควรคำนึงถึงเมื่อคุณอำนวยความสะดวกในการสร้างแผนปฏิบัติการ?

(ดูคำตอบที่แผ่นสรุป หน้า 42)

การแนะนำการสร้างแผนปฏิบัติการ

อะไร?: หนึ่งในสองโมดูลหลักของ DET

เพื่อสร้างผู้นำการเปลี่ยนแปลง

และส่งเสริมการดำเนินการที่ครอบคลุม

ทำไม?: DET เป็นการฝึกอบรมที่มุ่งเน้นการปฏิบัติ

เป้าหมายการเรียนรู้: สามารถออกแบบและจัดการโมดูลการสร้างแผนปฏิบัติการ

สำหรับผู้เข้าร่วมที่หลากหลาย

การจัดทำแผนปฏิบัติการคืออะไร?

การสร้างแผนปฏิบัติการเป็นหนึ่งในสองโมดูลพื้นฐานของ DET และเป็นกระบวนการสำคัญที่ช่วยให้ผู้เข้าร่วมเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง วิทยากร DET ต้องส่งเสริมการดำเนินการที่ครอบคลุมและเชิงรุกเพื่อการเปลี่ยนแปลงสังคมที่เกี่ยวข้องกับงาน และชีวิตของผู้เข้าร่วม สนับสนุนการคิดเชิงทลายอุปสรรคมากกว่าการคิดเชิงเงื่อนไข กระบวนการอาจเป็นแบบกลุ่มหรือเดี่ยว

ทำไม DET จึงมีการจัดทำแผนปฏิบัติการ?

DET เป็นการฝึกอบรมที่มุ่งเน้นการกระทำ ผู้เข้าร่วมคาดหวังว่าจะเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงโดยระบุการกระทำเพื่อสร้างสังคมที่ครอบคลุม ไม่ใช่แค่เรียนรู้แนวคิดเชิงสังคมของคามพิการ ผู้เข้าร่วมจะตระหนักว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างอุปสรรคที่จำกัดการมีส่วนร่วมที่เท่าเทียมกันของคนพิการ DET ต้องช่วยให้ผู้เข้าร่วมพ้นจากความรู้สึกผิดและเป็นพันธมิตรกับคนพิการในฐานะผู้นำการเปลี่ยนแปลง

เป้าหมายของการเรียนรู้ของคุณคืออะไร?

คุณต้องสามารถออกแบบและดำเนินการโมดูลการสร้างแผนปฏิบัติการได้อย่างมีประสิทธิภาพสำหรับผู้เข้าร่วมที่หลากหลาย

โครงสร้างและลำดับของการสร้างแผนปฏิบัติการ

แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม

การคิดเชิงทลายอุปสรรค

การกระทำเชิงรุก

แนวทางแบบคู่ขนาน

แนวทางแบบครอบคลุม

2E (การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย และ การเสริมพลัง)

2B (การทลายและการสร้าง)

การอำนวยความสะดวกอย่างสมเหตุสมผล

"ทุกเรื่องของเราต้องมีเรา"

แบบฝึกหัดหลัก

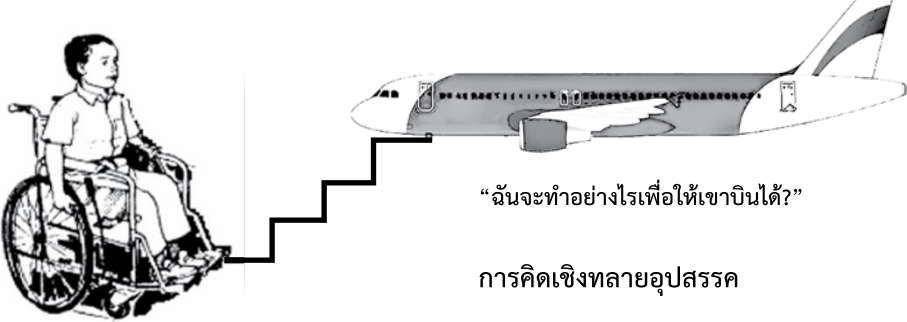
การสร้างแผนปฏิบัติการ

DET มุ่งเปลี่ยนผู้เข้าร่วมให้เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงเพื่อพัฒนาสังคมที่ครอบคลุม วิทยาการ DET ไม่ควรส่งเสริมการ "ฟื้นฟู" คนพิการหรือส่งไปอยู่ในสถานสงเคราะห์ แต่ควรส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับคนพิการเพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่ครอบคลุม โดยใช้การคิดเชิงทลายอุปสรรคและการกระทำเชิงรุกเป็นพื้นฐาน ใช้วิธีการทำงานแบบคู่ขนานเป็นกรอบการทำงาน และใช้วิธีการที่ครอบคลุม เช่น 2E, 2B และการจัดการที่เหมาะสม

นอกจากนี้ ยังต้องส่งเสริมการเคารพและการมีส่วนร่วมของคนพิการในกระบวนการตัดสินใจและวางแผนเป็นสำคัญ

แนวคิดเหล่านี้เกิดจากการเรียนรู้ผ่านกระบวนการค้นพบด้วยตนเองในการฝึกเตรียมความพร้อม จากนั้นจึงพัฒนาแผนปฏิบัติการที่เป็นรูปธรรมและเชื่อมโยงกับชีวิตจริงของผู้เข้าร่วมหลังจบอบรม DET ซึ่งจะมีการสร้างแผนปฏิบัติการ กระบวนการนี้เปลี่ยนผู้เข้าร่วมจาก "ผู้กดขี่" ให้เป็นพันธมิตรกับคนพิการในฐานะผู้นำการเปลี่ยนแปลง

การคิดเชิงทลายอุปสรรค

“ฉันจะทำอะไรเพื่อให้เขาบินได้?”

การคิดเชิงทลายอุปสรรค

“ฉันขอโทษ แต่คุณบินกับเราไม่ได้
ถ้าคุณสามารถทำ A, B และ C ได้ คุณถึงจะบินได้
(เพื่อความปลอดภัยของคุณเอง)”

การคิดเชิงเงื่อนไข

วิทยาการ DET ต้องเริ่มการอบรมด้วยช่วงกิจกรรมการทำแผนปฏิบัติการเพื่อสร้างทัศนคติเชิงบวกและกระตุ้นในผู้เข้าร่วม รวมถึงเปลี่ยนจากผู้กดขี่เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงที่เป็นพันธมิตรกับคนพิการ

วิทยาการต้องช่วยให้ผู้เข้าร่วมค้นพบพลังของการคิดเชิงทลายอุปสรรค เพื่อพัฒนาวิธีแก้ปัญหาที่สร้างสรรค์ ซึ่งตรงข้ามกับการคิดเชิงเงื่อนไขที่รักษาภาพสังคมที่กีดกันเอาไว้ การคิดเชิงทลายอุปสรรคเป็นวิธีคิดสร้างสรรค์ที่จำเป็นต้องฝึกฝนเพื่อเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงในการสร้างสังคมที่ครอบคลุมและเอื้ออำนวย

อย่างไรก็ตาม ความคิดเร้ามักถูกรอรับด้วยการคิดเชิงเงื่อนไข ซึ่งกำหนดสิ่งต่างๆ เช่น ความสามารถในการเดิน ให้เป็น "ข้อกำหนดและมาตรฐานที่ขอธรรม" ในการทำหรือการเป็น ตัวอย่างเช่น สายการบินมักกำหนดให้ผู้โดยสารต้องเดิน ขึ้นบันได และนั่งตรงได้ เป็นเงื่อนไขจำเป็นในการเดินทาง หากไม่เป็นไปตามนั้น ก็จะถูกปฏิเสธ DET ต้องทำทนายวิสัยทัศน์และการกระทำที่กีดกันเช่นนี้ การคิดเชิงเงื่อนไขไม่ได้สร้างวิธีแก้ปัญหา แต่สร้างข้ออ้างสำหรับการไม่ทำ แม้จะเป็นความท้าทายใหญ่สำหรับวิทยากร DET ในการเปลี่ยนความคิดจากเชิงเงื่อนไขไปสู่การคิดเชิงทฤษฎีอุปสรรค วิทยากรต้องอำนวยความสะดวกในกระบวนการนี้โดยใช้แบบฝึกหัดกระบวนการค้นพบด้วยตนเองตั้งแต่เริ่มต้นโมดูล

วิทยากรอาจแสดงตัวอย่างการกระทำที่ครอบคลุมหลายๆ ตัวอย่าง ทั้งในส่วนขั้นตอนแรกๆ และก่อนการจัดทำแผนปฏิบัติการขั้นสุดท้าย เพื่อให้ผู้เข้าร่วมเห็นแนวคิดที่เป็นรูปธรรมของสิ่งที่ทุกคนสามารถทำได้ในรูปแบบการกระทำที่ครอบคลุม

การกระทำเชิงรุก ไม่ใช่การตอบสนอง

"ถ้าคุณเห็นทารกกำลังจมน้ำ คุณก็กระโดดลงไปช่วย และถ้าเห็นเด็กคนที่สองและสาม คุณก็ทำเช่นกัน ไม่นานคุณก็จะยุ่งอยู่กับการช่วยทารกที่กำลังจมน้ำจนไม่ได้มองขึ้นไปว่ามีคนกำลังโยนทารกเหล่านี้ลงมาในแม่น้ำ" (เวย์น เอลท์วูด)

วิทยากร DET ควรส่งเสริมการกระทำเชิงรุกมากกว่าการตอบสนอง มาดูความแตกต่างระหว่างทั้งสองสิ่งนี้กัน หากมีขึ้นบันไดหน้าร้าน การยกรถเข็นขึ้นทุกครั้งที่คุณใช้รถเข็นมาถึงเป็นการตอบสนอง ส่วนการดัดแปลงขึ้นบันไดให้เป็นทางลาดคือการกระทำเชิงรุก การตอบสนองเป็นการกระทำหลังเกิด "ปัญหา" การกระทำเชิงรุกเป็นการกระทำก่อนปัญหาเกิด เช่น การป้องกัน

การตอบสนองไม่ได้แก้ "ปัญหา (ขึ้นบันได)" ที่จำกัดการเคลื่อนไหวของผู้ใช้รถเข็น แต่การกระทำเชิงรุกจัดการกับปัญหาโดยตรง เช่น กำจัด "ปัญหา (ขึ้นบันได)" แม้การตอบสนองเพื่อช่วยเหลือคนพิการเมื่อประสบปัญหาเป็นสิ่งจำเป็น แต่ DET ควรส่งเสริมการกระทำเชิงรุกเพื่อทลายอุปสรรคมากกว่าปล่อยให้คงอยู่ การตอบสนองทำให้อุปสรรคยังคงอยู่ มีเพียงการกระทำเชิงรุกเท่านั้นที่ทลายอุปสรรคได้

เรื่องราวข้างต้นจะนำมาใช้วิเคราะห์เพื่อให้ผู้เข้าร่วมค้นพบว่าต้องใช้การกระทำแบบใดสำหรับการจัดทำแผนปฏิบัติการ

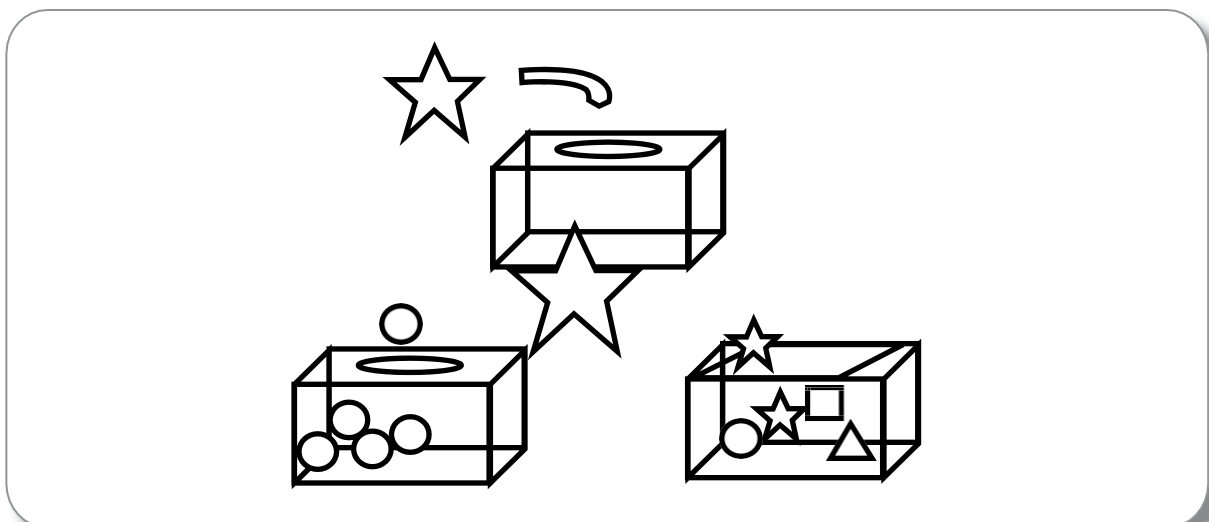
วิธีการแบบคู่ขนาน

วิธีการแบบคู่ขนานเป็นกรอบการดำเนินงานเพื่อสร้างการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และโอกาสที่เท่าเทียม โดยใช้การทำให้เป็นกระแสหลัก (แนวทางแบบครอบคลุมและการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย) และการเสริมพลัง กรอบนี้ถูกใช้เป็นแนวทางด้านความพิการและการพัฒนาโดยหน่วยงานพัฒนาต่างๆ เช่น องค์การความร่วมมือระหว่างประเทศของญี่ปุ่น (JICA) และกรมการพัฒนาระหว่างประเทศของสหราชอาณาจักร (DFID)

แนวทางแบบครอบคลุมและความหมายที่แตกต่างกันสามประการของการเสริมพลังได้รับการอธิบายในส่วนของแนวทาง 2E

แนวทางแบบครอบคลุม/การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย

การเหมารวมที่บ่งบ่งเกี่ยวกับการแก้ปัญหาความพิการมีสองประการ: คนพิการต้องได้รับการฟื้นฟูให้ "ปกติ" ด้วย "การฟื้นฟูสมรรถภาพ" เพื่อเข้าร่วมในสังคม และคนพิการต้องการบริการ "พิเศษ" และ "แยกต่างหาก" เช่น "โรงเรียน/การศึกษาพิเศษ" วิทยาการ DET ต้องแก้ไขความเข้าใจผิดเหล่านี้

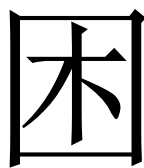
แนวคิดด้านความพิการสองรูปแบบนำไปสู่การกระทำที่ตรงข้ามกัน แนวคิดเชิงปัจเจกส่งเสริมให้ "เปลี่ยนแปลงคนพิการให้เข้ากับสังคม" ส่วนแนวคิดเชิงสังคมสนับสนุนให้ "เปลี่ยนแปลงสังคมให้ครอบคลุมและเอื้ออำนวยมากขึ้น"

ในแผนภาพ ดาวแทนคนพิการและกล่องแทนสังคม สังคมที่ครอบคลุมเปิดรับทุกคนโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่าง ขณะที่ชุมชนที่กีดกันกำหนดเงื่อนไขบางอย่างในการอยู่ร่วมกัน ดังนั้น ใครก็ตามที่ไม่เป็นไปตามข้อกำหนดดังกล่าวจะถูกกีดกันออกจากชุมชน

บ่อยครั้งที่สังคมมักจัดตั้งบริการพิเศษแยกต่างหากสำหรับคนพิการ เช่น โรงเรียนพิเศษ บริการขนส่งพิเศษ งานพิเศษ แทนที่จะทำให้บริการที่มีอยู่ครอบคลุมมากขึ้น

วิทยาการ DET ต้องช่วยให้ผู้เข้าร่วมค้นพบศักยภาพของแนวทางแบบครอบคลุม ซึ่งตรงข้ามกับแนวทางที่เน้นการฟื้นฟูและแยกออก นี่เป็นขั้นตอนแรกในการพัฒนาพื้นฐานของการสร้างการกระทำแบบครอบคลุมในแผนปฏิบัติการ โดยท้าทายความเข้าใจผิดและการเหมารวมที่บ่งบ่งเกี่ยวกับการแก้ปัญหาความพิการ อย่างเช่น คนพิการต้องฟื้นฟูให้ "ทำงานได้ปกติ" เพื่อเข้าร่วมในสังคม และจำเป็นต้องมีแนวทางพิเศษและแยกต่างหาก

แนวทาง 2E: การเสริมพลังและการเอื้ออำนวย

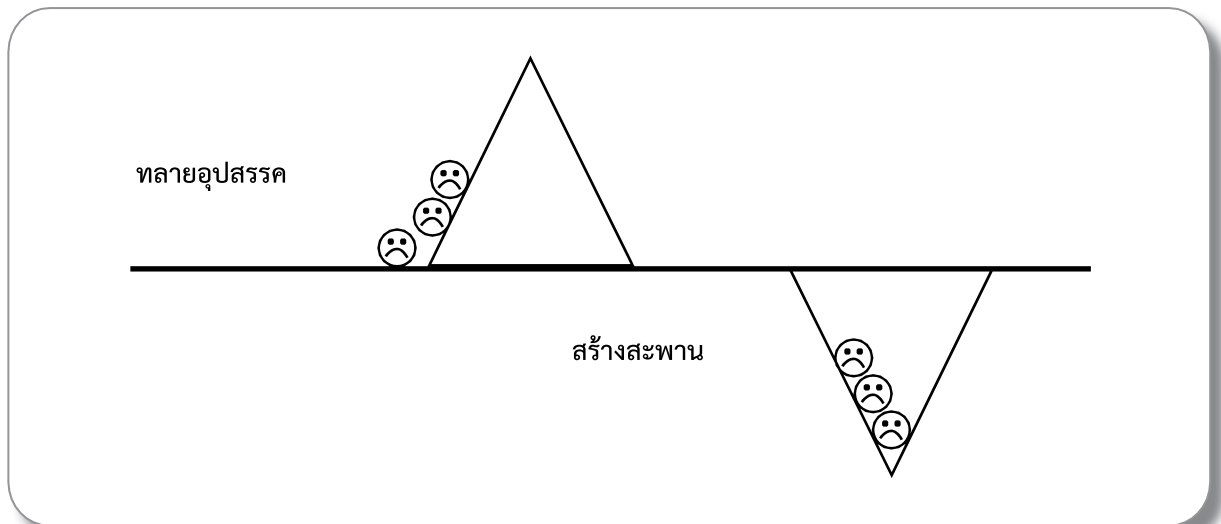

ด้านบนเป็นอักษรคันจิของญี่ปุ่น ซึ่งเป็นอักษรภาพคล้ายตัวอักษรจีน คุณเดาความหมายได้ไหม? อักษรนี้แสดงต้นไม้ที่ถูกกักอยู่ในกล่อง จึงไม่สามารถเติบโตได้ ตัวอักษรนี้หมายถึง "มีปัญหา" คุณจะแก้ปัญหานี้อย่างไร? มีอย่างน้อยสองวิธี: ถ้าใครนำกล่องออก ต้นไม้ก็เติบโตได้อิสระ เรียกว่าการเอื้ออำนวย หรือถ้าต้นไม้แข็งแรงพอทำลายกล่องเอง ก็เติบโตได้เช่นกัน เรียกว่าการเสริมพลัง การเอื้ออำนวย คือการเปลี่ยนสังคมให้ครอบคลุมมากขึ้น (สังคม หมายถึง ชุมชน บรรทัดฐาน กฎหมาย สิ่งแวดล้อม ฯลฯ) การเสริมพลัง คือการทำให้คนพิการแข็งแกร่งขึ้น มีความหมายสามประการ ดังนี้:

- การได้มาซึ่งความสามารถและทักษะ
- การตัดสินใจ: การได้รับอำนาจในการตัดสินใจทั้งต่อตนเองและชุมชน
- การสร้างจิตสำนึก/จิตสำนึกเชิงวิพากษ์: การเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง (สามขั้นตอนของการสร้างจิตสำนึกคือ: ตระหนักถึงสภาพที่ไม่เท่าเทียมกันของสังคม, ยอมรับว่าสถานการณ์ดังกล่าว (หรือสังคม) สามารถเปลี่ยนแปลงได้, จากนั้นจึงลงมือเปลี่ยนแปลงสังคม)

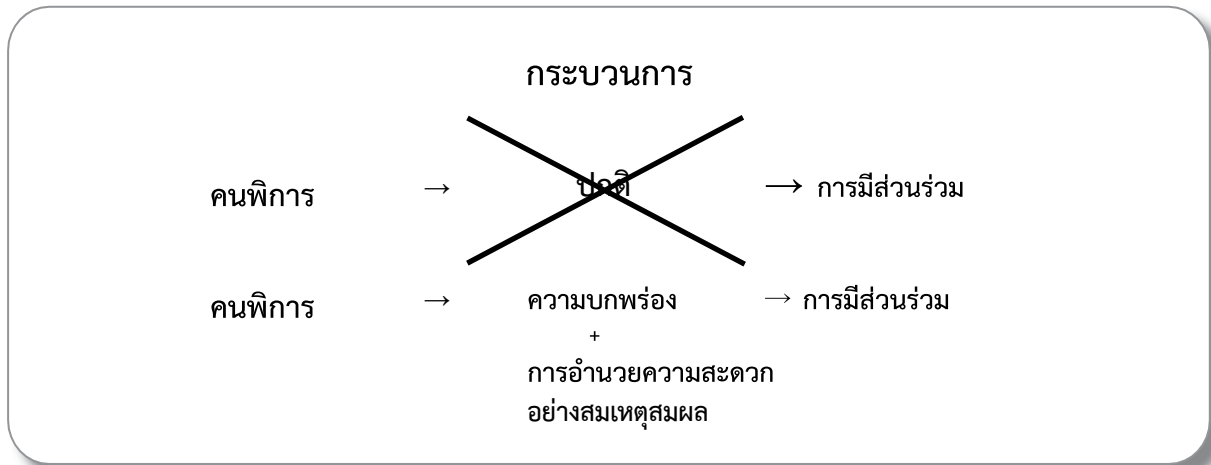
บ่อยครั้งที่ผู้คนเข้าใจความหมายของการเสริมพลังเพียงแค่ว่าเป็นความสามารถหรือการตัดสินใจ และไม่รวมถึงการสร้างจิตสำนึก คุณต้องอำนวยความสะดวกให้ผู้เข้าร่วมค้นพบความหมายของการเสริมพลังในฐานะการสร้างจิตสำนึกในโมดูลนี้

แนวทาง 2B: การทำลายอุปสรรคและการสร้างสะพาน

เราต้องการสองแนวทางเพื่อสร้างสังคมที่เท่าเทียม ครอบคลุม และเอื้ออำนาจมากขึ้น เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ของคนพิการ แนวทางแรกคือทำลายอุปสรรคทางกายภาพ สังคม สิ่งแวดล้อม และกฎหมาย เช่น ขั้วบันได ทักษะคติเชิงลบ และนโยบายที่กีดกัน อย่างไรก็ตาม มันยังไม่พอ สิ่งสำคัญเท่ากันคือการสร้างบริการสนับสนุนที่เอื้ออำนาจเพื่อช่วยให้คนพิการมีส่วนร่วมในสังคม ซึ่งจำเป็นแต่ยังไม่มีหรือมีไม่เพียงพอ เช่น ล่ามภาษามือ ผู้ช่วยคนพิการ การพิมพ์อักษรเบรลล์ แม้ว่าการขาดบริการที่จำเป็นมักไม่ถูกมองว่าเป็นอุปสรรค แต่ควรได้รับการจัดการเช่นกัน วิทยาการ DET ต้องช่วยให้ผู้เข้าร่วมตระหนักถึงอุปสรรคและการกระทำทั้งสองประเภท คือ การทำลายอุปสรรคและการสร้างสะพานโดยจัดบริการที่จำเป็น

การอำนวยความสะดวกอย่างสมเหตุสมผล

คนส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าการสร้างการมีส่วนร่วมของคนพิการเป็นเป้าหมาย แต่กระบวนการแตกต่างกัน คุณจะใส่อะไรในกล่องด้านบนเป็นกระบวนการสู่การมีส่วนร่วม? หลายคนใส่ "การเป็นปกติ" หรือ "การฟื้นฟู" เป็นกระบวนการจำเป็นเนื่องจากอิทธิพลของแนวคิดเชิงปัจเจก ขณะที่แนวคิดเชิงสังคมส่งเสริม "การอำนวยความสะดวกอย่างสมเหตุสมผล" เช่น การจัดให้มีล่ามภาษามือ

หลายคนยอมรับว่า "คนพิการต้องเป็นปกติเพื่อเข้าร่วมในสังคม" โดยไม่สงสัย แต่จะหัวเราะกับ "ผู้หญิงต้องเป็นผู้ชายเพื่อเข้าร่วมในสังคม" หรือ "คนผิวดำต้องกลายเป็นคนผิวขาวเพื่อเข้าร่วมในสังคม" ทำไมมีเพียงคนพิการที่ถูกกำหนดให้ต้อง "ปกติ" เพื่อโอกาสที่เท่าเทียม? ประเด็นการแบ่งแยกกลุ่มคนที่สังคมสร้างขึ้นถูกเปลี่ยนให้เป็นเรื่องความสามารถส่วนบุคคล "การบิดเบือน" นี้ต้องได้รับการแก้ไขในโมดูลนี้

ทุกเรื่องของเราต้องมีเรา: การมีส่วนร่วมของคนพิการ

วิทยากร DET ต้องเน้นย้ำการมีส่วนร่วมของคนพิการในกระบวนการวางแผน ตัดสินใจ และติดตาม/ประเมินผล เป็นปัจจัยสำคัญ สอดคล้องกับหลัก "ทุกเรื่องของเราต้องมีเรา" การกระทำต่างๆ ไม่ควรพัฒนาจากความคิดของคนไม่พิการเพียงอย่างเดียว

มีหลักฐานมากมายว่าบริการ กิจกรรม และผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาสำหรับคนพิการมักไม่ตอบสนองความต้องการของคนพิการ เนื่องจากขาดการมีส่วนร่วมของคนพิการในกระบวนการพัฒนา

"สิ่งที่คล้ายรถเข็น" ด้านบนเป็นตัวอย่างหนึ่ง สิ่งนี้ถูกพัฒนาโดยสมาชิกองค์กรการกุศลเพื่อมอบให้ศูนย์และองค์กรคนพิการในมาเลเซีย อุปกรณ์นี้ดูเหมือนรถเข็นแต่ใช้งานไม่ได้ เพราะขาดคุณลักษณะพื้นฐานที่จำเป็น เช่น ความปลอดภัย ความแข็งแรง ของโครงสร้าง เป็นต้น สิ่งนี้เกิดขึ้นเพราะถูกสร้างโดยไม่ได้ปรึกษาผู้ใช้รถเข็นในกระบวนการพัฒนา

ตัวอย่างของการกระทำที่ครอบคลุมและเอื้ออำนวย

คุณอาจต้องการแสดงตัวอย่างบางส่วนของการทำงานที่ครอบคลุมและเอื้ออำนวย รูปภาพด้านบนแสดงตัวอย่างบางส่วน มีประเด็นสำคัญในการแสดง ตัวอย่างคือ: ความเกี่ยวข้องกับการทำงานและชีวิตของผู้เข้าร่วม แสดงความหลากหลายของการกระทำตั้งแต่ขนาดเล็กไปจนถึงขนาดใหญ่ เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนในการส่งเสริมการครอบคลุมและการเอื้ออำนวย ไม่ใช่การฟื้นฟูการทำงานของร่างกายเป็นเงื่อนไขเบื้องต้น

การจัดทำแผนปฏิบัติการ

แผนปฏิบัติการเพื่อให้บรรลุ "การมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และความเท่าเทียมสำหรับทุกคน": อะไรคือสิ่งที่เราสามารถทำได้จริงๆ ใน 6 เดือน

ชื่อกลุ่ม

☆

อุดมคติ/วิสัยทัศน์

เป้าหมายใน 6 เดือน

เดือนที่	อะไร	อย่างไร	ป้อนเข้า	บันทึก
5				
3				
1				

6 เดือน
5 เดือน
3 เดือน
1 เดือน

NOW Current Situation

คิด เสริมพลังและสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย!!!!

สาเหตุมีอะไรบ้าง?

เนื่องจากเป็นแบบฝึกหัดสุดท้ายของโมดูลการจัดทำแผนปฏิบัติการ ผู้เข้าร่วมจะได้รับการสนับสนุนให้พัฒนาแผนปฏิบัติการจริงเพื่อดำเนินการหลังเรียนรู้ DET ทั้งในระดับบุคคลหรือกลุ่ม แนวคิดและแนวทางทั้งหมดที่เรียนรู้ในแบบฝึกหัดเตรียมความพร้อมจะถูกนำมาประยุกต์ใช้ในแบบฝึกหัดนี้ แผนต้องสมจริงและปฏิบัติได้

ด้านบนเป็นรูปแบบที่ใช้โดยฟอรัม DET สำหรับการจัดทำแผนปฏิบัติการ (ดูภาคผนวก 5) ขั้นตอนการจัดทำแผนมีดังนี้

- ระบุวิสัยทัศน์
- วิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันจากวิสัยทัศน์
- กำหนดเป้าหมายที่เป็นรูปธรรมพร้อมระยะเวลา
- พัฒนาแผนที่ละขั้นตอน

ต้องพิจารณาปัจจัยนำเข้าที่จำเป็น (ทรัพยากรบุคคลและการเงิน) แนะนำให้ทำงานเป็นกลุ่มมากกว่าทำคนเดียว เพื่อให้กระบวนการจัดทำแผนเป็นกระบวนการค้นพบในตัวเอง

ทำไมคนจึงทำบางสิ่งและละเลยสิ่งอื่น?

แรงจูงใจ

ทำไมคุณไม่สามารถเลิกสูบบุหรี่?

ตรรกะ vs. ประโยชน์ vs. อารมณ์

แรงจูงใจเชิงบวกและเชิงลบ

ประโยชน์ - การสูญเสีย

ความสุข/สนุก - ความน่าเบื่อ

ความปรารถนา - (การบังคับ)

ง่าย - ยาก

ชอบ - ไม่ชอบ, เกือบ

ครอบครัวและเพื่อน - คนแปลกหน้า, คู่แข่ง, ศัตรู

ความสนใจ - ความเฉยเมย

ความรับผิดชอบ - "ไม่ใช่ธุระของฉัน"

การเป็นหนี้ - (ไม่เป็นหนี้)

ทำไมคนสูบบุหรี่ไม่เลิกสูบ? พวกเขาไม่รู้หรือว่าการสูบบุหรี่ส่งผลเสียต่อสุขภาพ? ทำไมสิ่งที่ดีและถูกต้องมากมายจึงไม่ได้รับการปฏิบัติ? การเป็นสิ่งที่ "ถูกต้อง" และ "ดี" ไม่ใช่แรงจูงใจที่เพียงพอให้คนลงมือทำ คนจะไม่ลงมือทำแม้จะถูกชักจูงด้วยเหตุผลและเห็นด้วยว่าสิ่งนั้นถูกต้องและดี ตรรกะไม่ได้ทำให้คนลงมือทำ แม้ว่าคนจะไม่ทำต่อถ้าไม่มีเหตุผล เรามักทำสิ่งที่เราชอบและง่ายกว่า แม้รู้ว่าสิ่งที่ยากกว่านั้นถูกต้องและดีกว่า

องค์กรการกุศลมักใช้การเข้าถึงทางอารมณ์ของผู้คน เช่น ความเมตตา โดยแสดงภาพน่าสงสารเพื่อให้คนบริจาค ขณะที่โฆษณาที่วิพากษ์วิจารณ์การดื่มสุราผ่านการใช้ภาพคนตายได้ผลเสียและความปรารถนาของผู้ชม เช่น ความต้องการรำรวย ความสนุกสนาน และความปรารถนาที่จะเป็นเหมือนในโฆษณา ตรงกันข้าม ตรรกะและ "การเป็นสิ่งที่ถูกต้อง" เป็นแรงจูงใจที่อ่อนแอกว่ามาก แม้ความรับผิดชอบและความเป็นหนี้บุญคุณจะทำให้คนทำบางสิ่ง แต่ก็ไม่ใช่แรงจูงใจที่แข็งแกร่งพอที่จะเอาชนะแรงจูงใจเชิงลบ เช่น ค่าปรับจราจร ทำให้คนปฏิบัติตามกฎหมายระดับหนึ่ง แต่คุณยังขับรถเร็วกว่าที่กฎหมายกำหนด ตอนที่ไม่มีตำรวจและกล้องจับความเร็วหรือไม่?

วิทยาการ DET ทำให้คนทำสิ่งที่ถูกต้องและดีได้อย่างไร? วิทยาการ DET ต้องเป็นกระบวนการที่มีประสิทธิภาพในการจูงใจผู้เข้าร่วมให้ลงมือทำ คนมักทำและทำต่อในสิ่งที่พวกเขาตัดสินใจเอง มากกว่าสิ่งที่ถูกสั่งหรือถูกบังคับ วิทยาการ DET ต้องไม่บังคับและสั่ง ในการจัดทำแผนปฏิบัติการ บทบาทของวิทยาการ DET ไม่ใช่การชักจูงให้คนทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่เป็นการอำนวยความสะดวกให้พวกเขาสร้างการกระทำที่เป็นไปได้และปฏิบัติได้จริง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ไม่เพียงแต่กับคนพิการ แต่ยังรวมถึงผู้เข้าร่วมในหลายด้าน เช่น ความพึงพอใจ การทำหน้าที่รับผิดชอบ ความสนุกสนาน หรือผลประโยชน์

บทสรุป

DET เป็นการฝึกอบรมที่มุ่งเน้นการปฏิบัติ

เป้าหมายของ DET: ผู้เข้าร่วมกลายเป็นพันธมิตรของคณพิการในฐานะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเพื่อสร้างสังคมที่ครอบคลุม

โมดูล DET:	แนวคิดเชิงสังคม	→	การทำแผนปฏิบัติการ
(ระยะเรียนรู้)	(ความรู้สึกลึก)	→	(ผู้นำการเปลี่ยนแปลง)

การกระทำที่ควรส่งเสริม:

แนวทางแบบคู่ขนาน

การคิดเชิงหลายอุปสรรค

การกระทำเชิงรุก

การเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่ครอบคลุมและเอื้ออำนวย

"ทุกเรื่องของเราต้องมีเรา"

DET เป็นการฝึกอบรมที่มุ่งเน้นการปฏิบัติ ไม่ใช่แค่การบรรยายหรือสัมมนาเพื่อเพิ่มความรู้เกี่ยวกับแนวคิดเชิงสังคมของคณพิการ การจัดทำแผนปฏิบัติการเป็นหนึ่งในสองโมดูลพื้นฐานและกระบวนการเพื่อช่วยให้ผู้เข้าร่วมเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงในฐานะพันธมิตรของคณพิการ การกระทำที่ส่งเสริมคือการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่ครอบคลุมและเอื้ออำนวย และการกระทำเชิงรุก การคิดเชิงหลายอุปสรรคจำเป็นในการสร้างสรรค์วิธีแก้ปัญหา การกระทำต้องเป็นรูปธรรมและเป็นไปได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานและชีวิตของผู้เข้าร่วมเอง ต้องเตือนผู้เข้าร่วมถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมของคณพิการในกระบวนการวางแผนและตัดสินใจ "ทุกเรื่องของเราต้องมีเรา (เรา = คณพิการ)"!

วัตถุประสงค์ของโมดูลการจัดทำแผนปฏิบัติการคือช่วยให้ผู้เข้าร่วมเอาชนะความรู้สึกลึกโดยการได้รับมุมมองของแนวคิดเชิงสังคม (ตระหนักว่า "ฉัน" เป็นสาเหตุของความคณพิการ) และปลดปล่อยผู้เข้าร่วมให้กลายเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง

แนวคิดของวิธีการแบบคู่ขนานเป็นกรอบของการกระทำ ซึ่งประกอบด้วยเสริมพลังคณพิการในแง่ของการสร้างจิตสำนึก (เช่น การเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง) และการทำให้ความคณพิการเป็นกระแสหลัก (เช่น การสร้างสังคมที่เอื้ออำนวยและครอบคลุม)

แผ่นสรุป: การจัดทำแผนปฏิบัติการ

1. ทำไมการจัดทำแผนปฏิบัติการจึงจำเป็นใน DET?

เพื่อสนับสนุนผู้เข้าร่วมให้เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง

ช่วยผู้เข้าร่วมก้าวข้ามจาก "ความรู้สึกผิด" สู่ ความคิดที่ว่า "ใช่ เราทำได้"

2. การกระทำใดควรได้รับการส่งเสริมในการสร้างแผนปฏิบัติการ?

การเปลี่ยนแปลงทางสังคม แนวทางแบบครอบคลุม และการกระทำเชิงรุก

3. การกระทำใดที่ไม่ควรได้รับการสนับสนุนในการสร้างแผนปฏิบัติการ?

การกำหนดเงื่อนไขการทำงานของร่างกาย แนวทางแบบแยกส่วน และการตอบสนอง

4. อธิบาย “Open Box Solution” หรือการแก้ปัญหาด้วยการขยายกล่อง

การเปลี่ยนแปลงสังคมให้ครอบคลุม ไม่ใช่เปลี่ยนคนพิการให้ "เข้ากับ" สังคม

5. อธิบาย “Twin-Track Approach” หรือแนวทางการทำงานแบบคู่ขนาน

มุ่งสู่การมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และความเท่าเทียมสำหรับคนพิการทุกคน โดยทำให้สังคม "เป็นกระแสหลัก (การเอื้ออำนาจ การรวมเข้า)" และ "เสริมพลัง" คนพิการ

6. อธิบาย “2E Approach (Empowerment and Enablement)” หรือแนวทางการทำงานเสริมพลังและการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนาจ

การเสริมพลัง: สำหรับคนพิการ (กระบวนทัศน์สามประการ)

- ความสามารถ: การได้รับทักษะ
- การตัดสินใจ: ได้อำนาจตัดสินใจทั้งต่อตนเองและชุมชน
- การสร้างจิตสำนึก/จิตสำนึกเชิงวิพากษ์: เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง (ตระหนักถึงความไม่เท่าเทียม, ยอมรับว่าสังคมเปลี่ยนแปลงได้, ลงมือเปลี่ยนแปลง)

การเอื้ออำนาจ: สำหรับสังคม

เปลี่ยนแปลงสังคมให้ครอบคลุมมากขึ้น (ชุมชน บรรทัดฐาน กฎหมาย สิ่งแวดล้อม ฯลฯ)

7. อธิบาย “2B Approach (Break and Build)” หรือแนวทางการทำงานทลายและสร้าง

ทลายอุปสรรคที่มีอยู่ (กายภาพ สังคม ทัศนคติ สิ่งแวดล้อม กฎหมาย ฯลฯ)

สร้างบริการเพื่อให้คนพิการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมโดยไม่ต้องกำหนด

เงื่อนไขการฟื้นฟูร่างกาย (เช่น อักษรเบรลล์ ลามภาษามือ ผู้ช่วยส่วนบุคคล ฯลฯ)

8. จุดใดที่คุณควรคำนึงถึงเมื่อคุณอำนวยความสะดวกในการสร้างแผนปฏิบัติการ?

ส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงทางสังคม แนวทางแบบครอบคลุม การกระทำเชิงรุก

ไม่บังคับ/กำหนดการกระทำ แต่อำนวยความสะดวกและแนะนำ

ไม่มองโลกในแง่ดีเกินไป

ส่งเสริมการกระทำที่เป็นไปได้และเรียบง่ายซึ่งผู้เข้าร่วมทำได้จริง

บทที่
๑๒

ระเบียบวิธีและวิธีการของ DET

1) การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ

คำถามเพื่อการเรียนรู้ของโมดูลนี้

1. เขียนคำอธิบายอย่างง่ายเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ (FPL)
2. ทำไม DET จึงใช้ FPL? (จุดประสงค์ของการใช้วิธี FPL ใน DET)
3. อธิบายการใช้คำถามสืบค้น (Problem Posing)
4. ทำไมคนจึงเลือกทำบางอย่าง แต่ไม่ทำบางอย่าง?
5. 4 องค์ประกอบสำคัญในวิธีการของ DET มีอะไรบ้าง?

(ดูคำตอบได้ที่แผ่นสรุป หน้า 49)

บทนำสู่การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ

อะไร?: วิธีการเพื่ออำนวยความสะดวกให้ผู้เข้าร่วมกลายเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง

ทำไม?: DET เป็นการฝึกอบรมที่มุ่งเน้นการปฏิบัติ

เป้าหมายการเรียนรู้: สามารถออกแบบคำถามที่ท้าทายปัญหาและคำถามที่เอื้อต่อการเรียนรู้

การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ (FPL) คืออะไร?

FPL เป็นระเบียบวิธีของการฝึกอบรมที่มุ่งเน้นการปฏิบัติ ใช้ปรัชญาการเรียนรู้แบบค้นพบ ช่วยให้ผู้เข้าร่วมค้นพบคำตอบด้วยตนเอง การใช้คำถามสืบค้นพร้อมกับคำถามนำเพื่อให้การอภิปรายอยู่ในทิศทางที่ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญใน FPL วิทยากร DET ทุกคนต้องมีทักษะ FPL เป็นพื้นฐาน

ทำไม DET จึงใช้การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการเป็นวิธีการ?

FPL เหมาะสมในการช่วยให้ผู้เข้าร่วมกลายเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง DET ไม่ใช้การฝึกอบรมที่เน้นสะสมความรู้ แต่มุ่งเน้นการปฏิบัติ FPL เป็นวิธีการที่นำพาผู้เข้าร่วมจาก "ฉันรู้" สู่ "ฉันทำได้" และ "ฉันลงมือทำ"

เป้าหมายการเรียนรู้ของคุณคืออะไร?

คุณต้องสามารถออกแบบคำถามสืบค้นที่เหมาะสมและพัฒนาคำถามนำเพื่อให้การอภิปรายอยู่ในทิศทางที่ถูกต้อง

สอนหรือเรียนรู้

แซม: ผมสอนให้สปอตบิน (สปอตเป็นสุนัข)

แมรี: จริงหรือ! แต่ฉันยังไม่เคยเห็นนะ

แซม: ผมไม่ได้บอกว่าเขาเรียนรู้แล้วนี่

เป็นบทสนทนาที่ตลกมากใช่ไหมครับ? แต่เรื่องนี้ชี้ให้เห็นว่า "การสอน" และ "การเรียนรู้" นั้นแตกต่างกันอย่างไร วิทยากร DET ต้องไม่พอใจเพียงแค่ "การสอน" แต่ต้องมั่นใจว่าเกิด "การเรียนรู้" ของผู้เข้าร่วมด้วย คุณต้องใช้วิธีการเรียนรู้ที่ดีที่สุดและมีทักษะทั้งหมดที่จำเป็นในการประยุกต์ใช้วิธีการเหล่านั้น

เรียนรู้ = ลงมือทำ

ฉันไม่รู้ → ฉันรู้ → ฉันทำได้ → ฉันทำ

เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเราได้เรียนรู้แล้ว? ผมเชื่อว่าเพียงแค่รู้และจำข้อเท็จจริงได้ไม่ได้หมายความว่าเราได้เรียนรู้แล้ว เมื่อเราสามารถประยุกต์ใช้และทำเช่นนั้นได้จริง เราจึงจะบอกได้ว่าเราได้เรียนรู้แล้ว DET ไม่ใช่การบรรยายเพื่อเพิ่มความรู้เกี่ยวกับความพิการ แต่เป็นการฝึกอบรมเพื่อให้ผู้เข้าร่วมลงมือปฏิบัติเพื่อทำให้ชุมชนและองค์กรของเราดีขึ้นในด้านการครอบคลุมคนทั้งมวลและการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย DET ต้องดำเนินการด้วยวิธีการที่ทำให้มั่นใจว่าผู้เข้าร่วมทุกคนบรรลุถึงความหมายของการเรียนรู้นี้ และวิทยาการ DET ทุกคนต้องมีวิธีการและทักษะนั้น คุณสามารถบอกว่า DET ของคุณจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อผู้เข้าร่วมของคุณได้ทำการกระทำที่ถูกต้อง

การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ

ถ้าฉันได้ยินเรื่องนั้น	ถ้าฉัน () เรื่องนั้น	ถ้าฉัน () เรื่องนั้น	ถ้าฉัน () เรื่องนั้น
ฉันลืมเรื่องนั้น	ฉัน () เรื่องนั้น	ฉัน () เรื่องนั้น	ฉัน () เรื่องนั้น

DET ใช้แนวทาง FPL เป็นกรอบของวิธีการ โดยใช้แนวทางการเรียนรู้แบบค้นพบซึ่งเชื่อว่าผู้คนจะประยุกต์ใช้ความรู้ได้ก็ต่อเมื่อคนเหล่านั้นพัฒนาหรือค้นพบสิ่งนั้นด้วยตัวเอง ดังนั้น DET จึงเน้นการเรียนรู้แบบค้นพบร่วมกันที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการกระทำของตนเอง รวมถึงใช้แนวทางและเครื่องมือต่างๆ เพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ดังกล่าว เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การอภิปราย กิจกรรม และการประชุมเชิงปฏิบัติการ อย่างไรก็ตาม การใช้คำถามสืบค้น (ตามทฤษฎีของเปาโล แพร์) และคำถามนำ เป็นแนวทางและทักษะสำคัญสำหรับ FPL

ทักษะสำหรับ FPL

ทักษะการเป็นกระบวนการ: การสร้างจิตสำนึก (จิตสำนึกเชิงวิพากษ์)
ทักษะการนำเสนอ: การคิดเชิงตรรกะ
ทักษะการสื่อสาร: "การฝึกอบรมประสิทธิภาพ" (การฟังอย่างตั้งใจและการสื่อสารแบบฉัน)
ทักษะการสร้างแรงจูงใจ: การโค้ช

FPL ของ DET Forum พัฒนาขึ้นบนพื้นฐานของแนวทางการเรียนรู้แบบค้นพบ แต่ยังประกอบด้วยแนวทางและวิธีการฝึกอบรมอื่นๆ ที่หลากหลาย วิทยาการ DET ต้องมีทักษะต่อไปนี้

⁶ จากคอลัมน์ซ้าย: ถ้าฉัน (เห็น) มัน ฉันจะ (จำ) มันได้ ถ้าฉัน (ทำ) มัน ฉันจะ (เข้าใจ) มัน ถ้าฉัน (ค้นพบ/พัฒนา) มัน ฉันจะ (ใช้) มัน จาก เดวิด เวอร์เนอร์ และ บิล บาวเออร์ (1982) "การช่วยให้บุคลากรสาธารณสุขเรียนรู้", มูลนิธิเฮสเพอเรียน, พาโล อัลโต, (ส่วนที่สอง-1)

ทักษะการเป็นกระบวนการ

พัฒนาจากแนวคิดการสร้างจิตสำนึกของเปาโล แพร่

ทักษะการนำเสนอ

ประยุกต์จากการคิดเชิงตรรกะ

ทักษะการสื่อสาร

ประยุกต์จาก "การฝึกอบรมประสิทธิภาพ" ของโทมัส กอร์ดอน เช่น การฟังอย่างตั้งใจและการสื่อสารแบบฉับ

ทักษะการสร้างแรงจูงใจ

มาจากวิธีการโค้ชต่างๆ รวมถึงเทคนิคโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัส (Neuro-Linguistic Programming: NLP)

การใช้คำถามสืบค้น

การใช้คำถามสืบค้นเป็นแนวทางการศึกษาที่พัฒนาโดยเปาโล แพร่ เป็นทางเลือกสำหรับแนวทางการศึกษาแบบดั้งเดิม แนวทางนี้ให้คุณค่ากับความรู้ ประสบการณ์ และการวิเคราะห์ของผู้เรียน วิธีการหนึ่งที่เป็นรูปธรรมคือการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ต่อสถานการณ์ในชีวิตจริง โดยใช้ภาพสถานการณ์จริงของชีวิตผู้เรียนเป็นวัตถุประสงคในการวิเคราะห์ ตัวอย่างเช่น ภาพด้านซ้ายสามารถใช้เพื่อจุดประสงค์นี้ได้ บางคนอาจไม่เห็นปัญหาใดๆ แต่บางคนอาจสรุปได้ว่าไม่มีเส้นทางสำหรับคนตา

บอดบนทางเท้า โครงสร้างตรงกลางทางเท้าขวางทางสำหรับผู้ใช้รถเข็น และไม่มีทางลาดที่ทางเข้าอาคาร การรับรู้ในระดับอภิปัญญาก็ได้รับการส่งเสริมให้วิเคราะห์สถานการณ์ที่ผู้เข้าร่วมอยู่ในนั้น วิทยาการ DET ต้องอำนวยความสะดวกในกระบวนการวิเคราะห์ดังกล่าวเพื่อให้ผู้เข้าร่วมได้ประสบการณ์การเรียนรู้แบบค้นพบ

การใช้คำถามเปิดทาง

ความพิการคืออะไร? / ความพิการอยู่ที่ไหน?

© CBR DTC

การใช้คำถามเปิดทางที่แม่นยำเป็นสิ่งสำคัญเมื่อใช้แนวทางการใช้คำถามสืบค้นใน DET ตัวอย่างเช่น ถ้าถามว่า "ดอกไม้นี้สีอะไร?" ผู้เข้าร่วมจะสนใจ "ดอกไม้" และวิเคราะห์ "สี" ไม่ใช่รูปร่างหรือสายพันธุ์ นี่เป็นตัวอย่างง่ายๆ แต่แสดงให้เห็นว่าผู้เข้าร่วมจะถูกนำทางด้วยคำถามของคุณว่าควรวิเคราะห์อะไรและอย่างไร คุณต้องเตรียมคำถามเปิดเหล่านี้อย่างระมัดระวัง

ถ้าคุณให้คำตอบ ผู้เข้าร่วมจะไม่คิดหาคำตอบเอง บางครั้งคุณอาจรู้สึกหงุดหงิดที่ไม่สามารถให้คำตอบได้แต่คุณต้องแสดงบทบาทเป็นกระบวนการ ไม่ใช่ผู้บรรยาย

บทสรุป: FPL เพื่อการปฏิบัติ

คนทำบางสิ่งเพราะ: ชอบ ได้ประโยชน์ มีแรงจูงใจ รู้เหตุผลและผลลัพธ์ ง่าย มีการควบคุม มั่นใจ

คนไม่ทำเพราะ: ไม่สนใจ ไม่ได้ประโยชน์ (ถูกบังคับ) ไม่รู้เหตุผลและผลลัพธ์ ยาก ไม่มีการควบคุม ไม่มั่นใจ

คุณต้องจำจุดมุ่งหมายของ DET ไว้เสมอว่า DET คือการทำให้ผู้เข้าร่วมเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง FPL ซึ่งพัฒนาขึ้นจากแนวคิดการเรียนรู้แบบค้นพบและเสริมด้วยวิธีการด้านการนำเสนอ การอำนวยความสะดวก การสื่อสาร และการสร้างแรงจูงใจในรูปแบบอื่นๆ เป็นวิธีการที่ทรงพลังในการบรรลุจุดมุ่งหมายนี้ การกระทำที่เราส่งเสริมนั้นถูกต้องในแง่ของการสร้างสังคมที่ครอบคลุม แต่อาจไม่น่าดึงดูดใจในแง่ของประโยชน์ความพอใจส่วนบุคคล เราไม่สามารถบังคับสิ่งเหล่านี้กับผู้คนได้ การให้ความรู้โดยการบรรยายนั้นง่าย แต่การทำให้ผู้เข้าร่วมปฏิบัติกันนั้นยาก FPL มีศักยภาพในฐานะวิธีการฝึกอบรมที่มุ่งเน้นการปฏิบัติ และวิทยากร DET ทุกคนต้องมีความพร้อมด้วยแนวคิดและทักษะนี้เพื่อเป็นวิทยากรที่มีประสิทธิภาพ

แผ่นสรุป

กระบวนการและวิธีการอบรมความเสมอภาคด้านความพิการ

1) การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ

1. เขียนคำอธิบายอย่างง่ายเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ (FPL)

FPL เป็นกระบวนการเรียนรู้แบบค้นพบ

FPL เป็นกระบวนการทางการศึกษา

FPL ไม่ใช่การสื่อสารทางเดียว (เช่น การปลุกกระตม/การโฆษณาชวนเชื่อ/การประท้วง)

กระบวนการเชื่อมั่นว่าผู้เข้าร่วมสามารถหาคำตอบและวิธีแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง

2. ทำไม DET จึงใช้ FPL? (จุดประสงค์ของการใช้วิธี FPL ใน DET)

FPL ช่วยให้ผู้เข้าร่วมนำสิ่งที่เรียนรู้ไปปฏิบัติจริง (ใช้สิ่งที่พวกเขาค้นพบ/พัฒนา)

การอำนวยความสะดวกให้ผู้เข้าร่วมค้นพบนำไปสู่การกระทำจริง

3. อธิบายการใช้คำถามสืบค้น (Problem Posing)

เป็นวิธีการใน FPL เพื่อช่วยให้ผู้เข้าร่วมวิเคราะห์สถานการณ์และปัญหา

ใช้ภาพสถานการณ์จริงที่มีปัญหาให้วิเคราะห์

ไม่ใช่การสื่อสารทางเดียว (ไม่ใช่การโฆษณา)

4. ทำไมคนจึงเลือกทำบางอย่าง แต่ไม่ทำบางอย่าง?

ทำ: เพราะชอบ, ได้ประโยชน์, มีแรงจูงใจ, เข้าใจเหตุผลและผลลัพธ์, ง่าย, ควบคุมได้, มั่นใจ

ไม่ทำ: เพราะไม่สนใจ, ไม่ได้ประโยชน์, (ถูกบังคับ), ไม่เข้าใจเหตุผลและผลลัพธ์, ยาก, ควบคุมไม่ได้, ไม่มั่นใจ

5.4 องค์ประกอบสำคัญในวิธีการของ DET มีอะไรบ้าง?

การออกแบบและโครงสร้าง

การนำเสนอ

การเป็นกระบวนการ

สื่อการสอนและเครื่องมือ

DET เป็นกระบวนการทางการศึกษา วิทยากรต้องมีความรู้และทักษะในสี่องค์ประกอบข้างต้นและ FPL เพื่อดำเนิน DET อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ใช่การบรรยายทางเดียว แต่เป็นการเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ผ่านกระบวนการค้นพบ การสร้างและนำเสนอคำถามเปิดทางที่แม่นยำ การฟังอย่างตั้งใจ และการตอบคำถามเป็นสิ่งสำคัญ "การฟัง (การฟังอย่างตั้งใจ)" มีความสำคัญในกระบวนการของ DET

2) การออกแบบและการสร้างโครงสร้าง DET คำถามเพื่อการเรียนรู้ของโมดูลนี้

1. การออกแบบโปรแกรมการฝึกอบรมคืออะไร?
2. สามองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการออกแบบ DET มีอะไรบ้าง?
3. จะออกแบบ DET อย่างไร?
4. สามองค์ประกอบของโครงสร้างมีอะไรบ้าง?
5. ทำไมบทนำจึงสำคัญมาก?
6. คุณควรใส่อะไรไว้ในบทนำ?
7. ทำไมบทสรุปจึงสำคัญมาก?
8. อะไรคือสองส่วนหลักของ DET?
9. การดำเนินลำดับของแต่ละองค์ประกอบหลักในส่วนหลักของ DET เป็นอย่างไร?
10. สามเทคนิคของการพัฒนาโครงสร้างมีอะไรบ้าง?

(ดูคำตอบได้ที่แผ่นสรุป หน้า 59)

บทนำสู่การออกแบบและการสร้างโครงสร้าง DET

อะไร?: ชุดการฝึกอบรมที่พัฒนาจากความต้องการ: วัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีการ เครื่องมือ โครงสร้าง และกำหนดการ
ทำไม?: เพื่อเพิ่มผลลัพธ์สูงสุดในการฝึกอบรม/เพื่อตอบสนองความต้องการในการฝึกอบรม
วัตถุประสงค์การเรียนรู้: สามารถออกแบบ DET ที่เหมาะสมสำหรับผู้เข้าร่วมหลากหลายประเภทและระดับ

การออกแบบโปรแกรม DET คืออะไร?

การออกแบบโปรแกรม DET เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรมการฝึกอบรมทั้งหมดโดยคาดการณ์ว่าผู้เข้าร่วมจะทำอะไรหลัง DET องค์ประกอบสำคัญสี่ประการคือ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา วิธีการเรียนรู้ และโครงสร้าง สามจุดสำคัญในการออกแบบ DET คือ การระบุผู้เข้าร่วมและความต้องการในการฝึกอบรม การกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่เหมาะสม และการเลือกวิธีการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

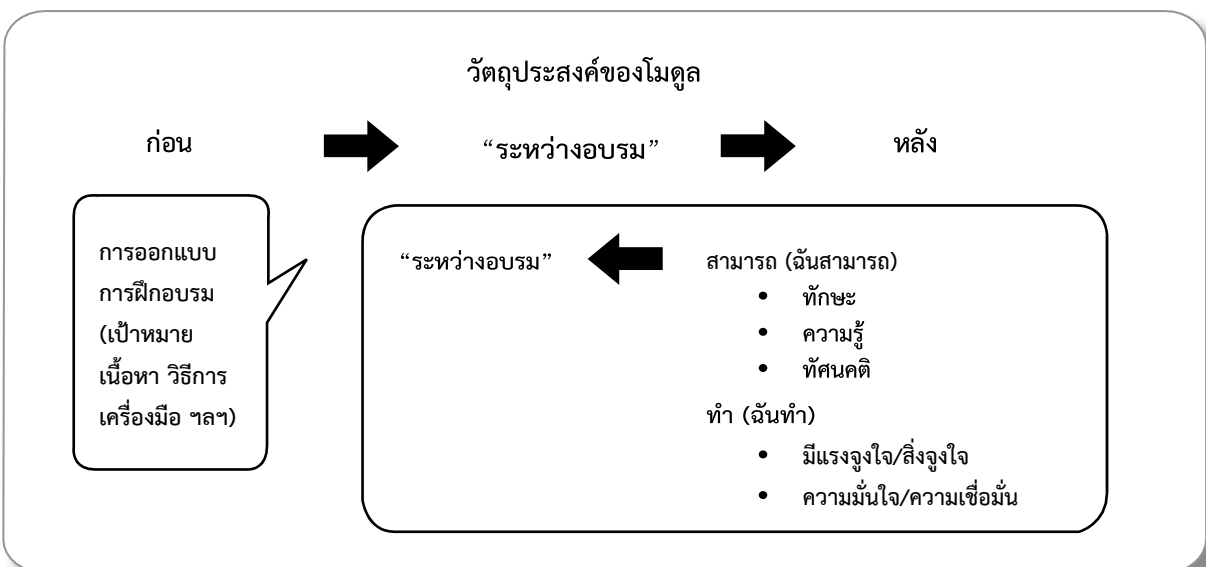
ทำไมวิทยากร DET จึงต้องเรียนรู้วิธีการออกแบบ DET?

DET ควรอยู่บนพื้นฐานของความต้องการของผู้เข้าร่วม เช่น วัตถุประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา วิธีการ และโครงสร้าง คุณไม่สามารถใช้การออกแบบแบบเดียวกันสำหรับผู้เข้าร่วมทุกประเภทได้

วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ของคุณคืออะไร?

คุณต้องสามารถออกแบบช่วงเวลาการฝึกอบรม DET ที่เหมาะสมโดยมีวัตถุประสงค์การเรียนรู้เฉพาะสำหรับผู้เข้าร่วม

การออกแบบโปรแกรมการฝึกอบรม: มุ่งเน้นการปฏิบัติ ไม่ใช่การสะสมความรู้

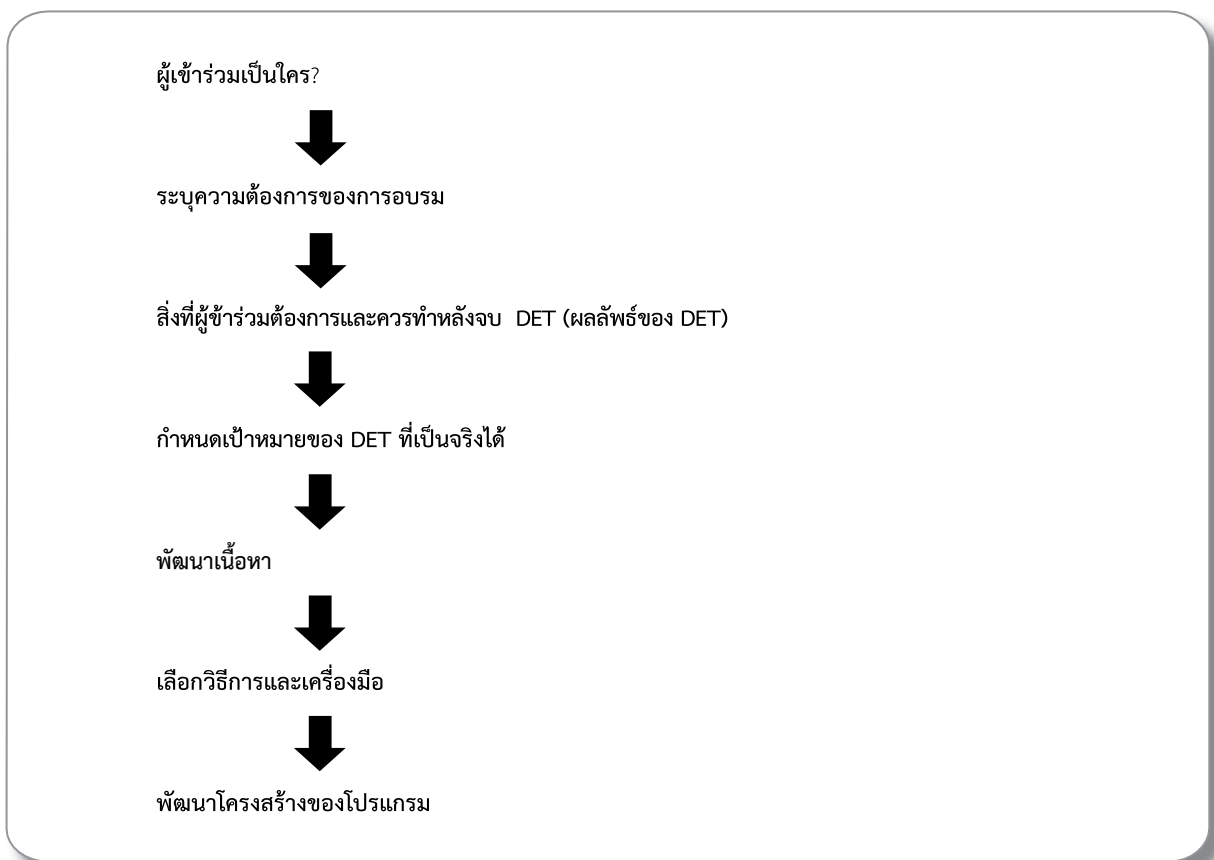

การออกแบบโปรแกรมการฝึกอบรม: มุ่งเน้นการปฏิบัติ ไม่ใช่การสะสมความรู้

"การฝึกอบรม" ใดๆ รวมถึง DET มุ่งเน้นการปฏิบัติ กล่าวคือ ผู้รับการฝึกอบรม (ผู้เข้าร่วม) ได้รับความคาดหวังให้นำสิ่งที่เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้กับงานหรือชีวิตหลังจบหลักสูตร ต่างจากการสัมมนา การพุดคุย หรือการบรรยาย การฝึกอบรมมุ่งเน้นการปฏิบัติ ไม่ใช่เพียงการสะสมความรู้

เพื่อ "ให้สามารถ" ผู้เข้าร่วมต้องพัฒนาทัศนคติที่ถูกต้อง ได้รับความรู้และทักษะในการปฏิบัติ เพื่อนำไปใช้ในงานและชีวิต ผู้เข้าร่วมต้องมีแรงจูงใจและความมั่นใจที่จะทำเช่นนั้น การฝึกอบรมต้องได้รับการออกแบบเพื่อบรรลุเป้าหมายนี้ DET ไม่ใช่เพียงแค่การสอนแนวคิดเชิงสังคมของความพิการเท่านั้น

วิธีการพัฒนา DET: การเรียงลำดับและกระบวนการ

สิ่งสำคัญที่สุดและเป็นอันดับแรกในการออกแบบ DET คือการรู้ว่าผู้เข้าร่วมคือใคร หรือการระบุความต้องการในการฝึกอบรม ตัวอย่างเช่น ความต้องการแตกต่างกันระหว่างเจ้าหน้าที่ทรัพยากรบุคคลที่รับผิดชอบการจ้างงานคนพิการ กับนักเรียนประถมที่กำลังจะมีเพื่อนพิการในชั้นเรียน จากความต้องการนี้ คุณสามารถตั้งเป้าหมายสำหรับช่วงเวลาการฝึกอบรม DET นั้นๆ ได้ คุณต้องพัฒนาเนื้อหาที่เหมาะสมเพื่อบรรลุเป้าหมาย และเลือกวิธีการเรียนรู้และเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพสูงสุดสำหรับผู้เข้าร่วม จากนั้นคุณสามารถพัฒนาหลักสูตรโดยพิจารณาความยาวของแต่ละช่วงเวลาการฝึกอบรม การเรียงลำดับของโมดูล วัสดุและอุปกรณ์

องค์ประกอบของการออกแบบ DET

- วัตถุประสงค์การเรียนรู้
- โครงสร้าง
- เนื้อหา
- วิธีการ
- เครื่องมือ
- วิทยากรและผู้เข้าร่วม
- สถานที่จัดงาน สิ่งอำนวยความสะดวก อุปกรณ์
- สื่อการอบรม
- การจัดสรรเวลา

วัตถุประสงค์การเรียนรู้:

ความต้องการในการฝึกอบรมของผู้เข้าร่วม - สิ่งที่แต่ละคนจะทำหลัง DET ในงานหรือชีวิตประจำวัน เช่น เจ้าหน้าที่ทรัพยากรบุคคลที่จ้างพนักงานพิการ

โครงสร้าง:

โปรแกรม/กำหนดการ - จำนวนโมดูล การเรียงลำดับ ความยาวของช่วงเวลากิจกรรม และวิธีการ

เนื้อหา:

องค์ประกอบสำคัญสองประการของ DET คือการได้รับมุมมองแนวคิดเชิงสังคมและการจัดทำแผนปฏิบัติการ หัวข้อ จุดสำคัญ ระดับ และปริมาณของข้อมูลต้องเหมาะสมกับผู้เข้าร่วม

วิธีการเรียนรู้:

ยกตัวอย่างเช่น การบรรยาย การอภิปราย การฝึกปฏิบัติ การประชุมเชิงปฏิบัติการ การนำเสนอ และกรณีศึกษา ขนาดของกลุ่ม - กลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย คู่ รายบุคคล

เครื่องมือ:

แบบฝึกหัด (เช่น การวิเคราะห์วิดีโอ/เรื่องราว/ฉาก การจัดทำแผนปฏิบัติการ) วิทยากรและผู้เข้าร่วม: ความเชี่ยวชาญ จำนวน การจัดกลุ่ม

สถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวก อุปกรณ์

สิ่งที่จำเป็นในการดำเนิน DET (รวมถึงกระดาษ กระดานฟลิปชาร์ต และปากกาเมจิก)

วัสดุ:

สไลด์นำเสนอ เอกสารประกอบ แผ่นคำแนะนำแบบฝึกหัด แผ่นสรุป แบบประเมินผล ดีวีดี ฯลฯ

เวลา:

ความยาวของแต่ละช่วงเวลากิจกรรมและช่วงเวลาของวัน - ให้ความสำคัญกับกิจกรรมช่วงบ่ายและวิธีดำเนินการ

วัตถุประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา และวิธีการสำหรับผู้เข้าร่วมที่แตกต่างกัน

ตัวอย่างของวัตถุประสงค์การเรียนรู้เฉพาะสำหรับผู้เข้าร่วม

ภาคเอกชน/ผู้ให้บริการ:

สำหรับบริการที่ครอบคลุม: "การอำนวยความสะดวกอย่างสมเหตุสมผล" สำหรับทั้งลูกค้า/ผู้ให้บริการ และพนักงานที่พิการ การปฏิบัติตามกฎหมายด้านความพิการ

หน่วยงานรัฐบาลและองค์กรเอกชนด้านความพิการ:

สำหรับนโยบายและการนำไปปฏิบัติ: ความรู้ขั้นสูงและเฉพาะทางเกี่ยวกับความพิการ (แนวคิดเชิงสังคม) และการนำไปปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม

เด็ก/นักเรียน/ชุมชน:

สำหรับสังคมที่ครอบคลุม: "เป็นเพื่อน" กับเพื่อนพิการ

คนพิการ:

สำหรับการเสริมพลัง: การเอาชนะแนวคิดเชิงปัจเจกด้านความพิการที่ฝังอยู่ภายใน

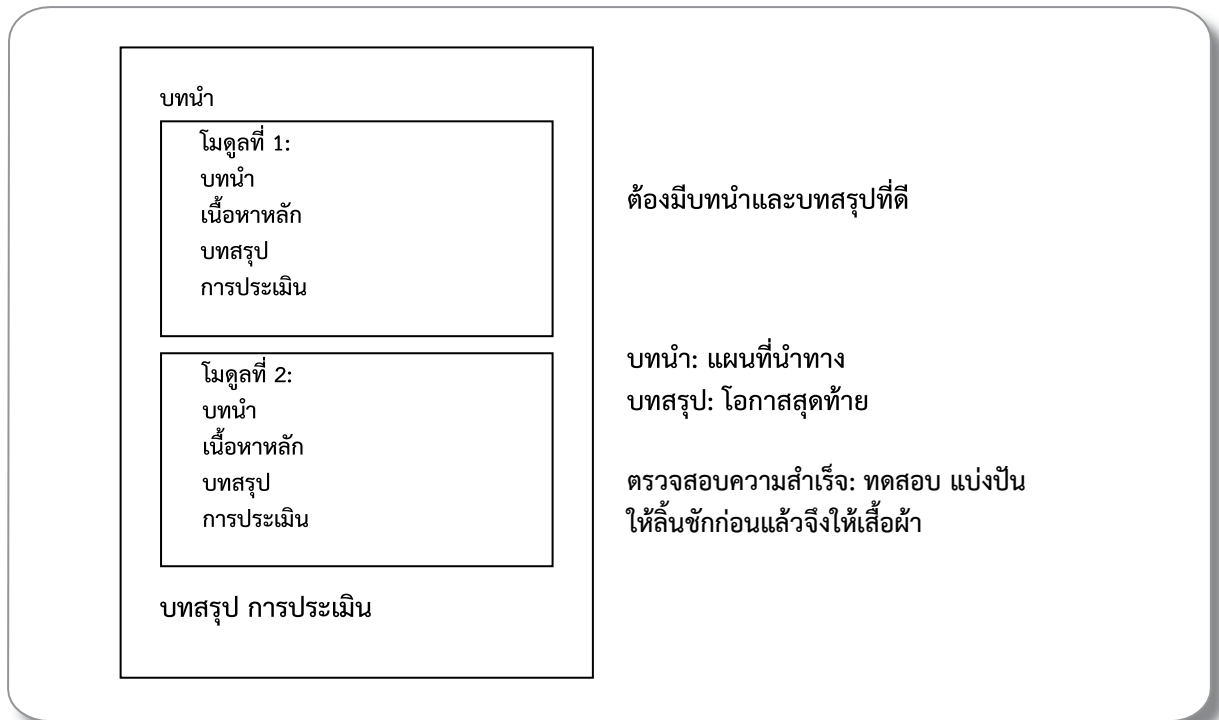
วัตถุประสงค์การเรียนรู้

แต่ละ DET มีวัตถุประสงค์เฉพาะสำหรับผู้เข้าร่วม แม้ว่าเป้าหมายของทุก DET คือการทำให้ผู้เข้าร่วมเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงเมื่อสิ้นสุดการฝึกอบรม จุดมุ่งหมายของ DET คือ "การเอื้ออำนวย" กล่าวคือ การสร้างสังคมและบริการที่ครอบคลุม ในกรณีที่ผู้เข้าร่วมเป็นผู้ให้บริการและภาคประชาสังคม ในทางกลับกัน DET สามารถนำไปใช้เป็นกระบวนการเสริมพลังหากผู้เข้าร่วมเป็นคนพิการ

เนื้อหาและวิธีการ

หากผู้เข้าร่วมเป็นเจ้าหน้าที่กรมสวัสดิการสังคม คุณสามารถใช้รูปแบบ "การบรรยาย" เพื่ออธิบายแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ เนื่องจากผู้เข้าร่วมจำเป็นต้องมีความรู้ในทางกลับกัน หากผู้เข้าร่วมเป็นนักเรียนประถม คุณควรใช้กิจกรรมที่น่าสนใจ หากผู้เข้าร่วมมาจากภาคเอกชน จะมีประสิทธิภาพมากขึ้นหากใช้ตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมของการนำไปปฏิบัติและการจัดทำแผนปฏิบัติการจริงที่เกี่ยวข้องกับงานจริงของตนเอง สำหรับผู้เข้าร่วมที่เป็นคนพิการ DET จะเป็นกระบวนการเสริมพลัง คุณควรประยุกต์ใช้ "กระบวนการสร้างจิตสำนึกเชิงวิพากษ์" อย่างระมัดระวังโดยการวิเคราะห์ประสบการณ์ของผู้เข้าร่วมอย่างมีวิจารณญาณในระหว่างการอภิปรายกลุ่ม

การพัฒนาโครงสร้าง

โครงสร้างของแต่ละหัวข้อในหลักสูตรทั้งหมดอยู่บนพื้นฐานขององค์ประกอบสำคัญสามประการ: บทนำ เนื้อหา และบทสรุป บทนำเป็นแผนที่นำทางและควรมีคำอธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และโครงสร้าง เนื้อหาหลักของ DET ต้องมีโมดูลเพื่อพัฒนา มุมมองแนวคิดเชิงสังคมและการจัดทำแผนปฏิบัติการ บทสรุปเป็นโอกาสสุดท้ายในการเน้นย้ำมุมมองแนวคิดเชิงสังคมและ ประกอบด้วยการสรุปและทบทวน แนะนำให้มีการตรวจสอบความสำเร็จเป็นระยะ/สม่ำเสมอ

ลำดับ: เตรียม "ลื่นชีก" ก่อน แล้วจึงเตรียม "เสื้อผ้า"

1. บทนำ → เนื้อหาหลัก
 - จำนวน
 - ประเด็นสำคัญ
2. บทสรุป → หลักฐาน
3. ทั้งหมด → รายละเอียด

คุณต้องจัดเตรียม "ลื่นชีก" เพื่อเก็บและจัดระเบียบความรู้ใหม่โดยการเกริ่นบทนำและหัวข้อหลัก

ผู้เข้าร่วมอาจเกิดความสับสนหากได้รับความรู้และข้อมูลใหม่โดยไม่มีระบบจัดการที่เหมาะสม DET ช่วยให้ผู้เข้าร่วมมองสิ่ง ต่างๆ จากมุมมองที่แตกต่างออกไป โดยนำเสนอแนวคิดใหม่ที่อาจแตกต่างจากความเข้าใจเดิมเกี่ยวกับความพิการและคน พิการ วิทยากรจำเป็นต้องสร้าง "ระบบจัดเก็บความรู้" พร้อม "หัวข้อ" ที่ชัดเจนตั้งแต่เริ่มต้น และคอยให้แนวทางตลอด กระบวนการ เพื่อให้มั่นใจว่าผู้เข้าร่วมสามารถจัดระเบียบความรู้และข้อมูลใหม่ทั้งหมดที่ได้รับจาก DET ลงใน "หมวดหมู่" ที่ เหมาะสมได้ การทำเช่นนี้จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจและจดจำเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น

เทคนิคการออกแบบโครงสร้างหลักสูตร

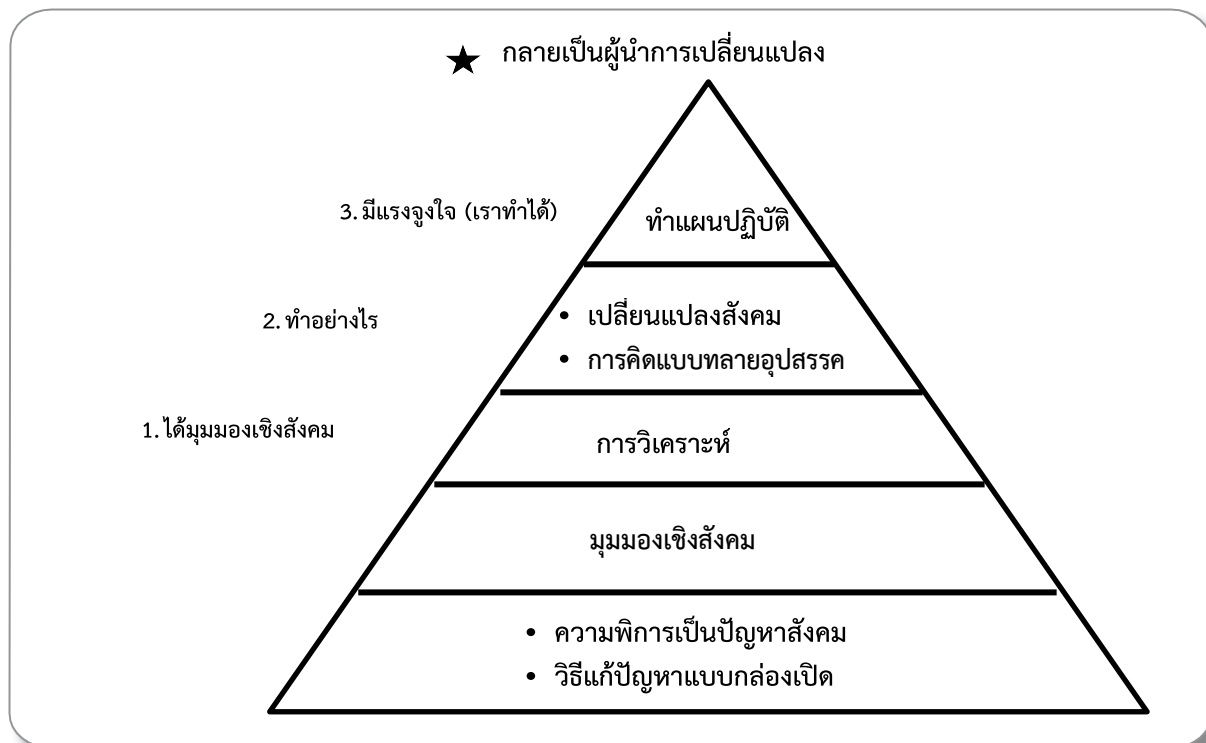
จัดกลุ่มโดยการจำแนก

จัดเรียงตามลำดับ

ให้คำสำคัญ

"การจัดเรียงและจัดกลุ่ม" ช่วยในการพัฒนากลุ่มเนื้อหา "การจัดเรียงตามลำดับ" ให้ขั้นตอนสู่มุมมองใหม่และพัฒนาการเรียงลำดับกิจกรรมและโครงสร้าง การระบุ "คำสำคัญและแนวคิดหลัก" เน้นย้ำการเปิดแนวทางสำหรับผู้เข้าร่วม

โครงสร้างของ DET - การเรียนรู้แบบสะสม

แผนภาพด้านบนแสดงโครงสร้างการเรียนรู้แบบสะสมของ DET การเรียนรู้แบบสะสมเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องหรือเป็นลำดับขั้น เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้และพฤติกรรม เปรียบได้กับการสร้างบ้าน: เริ่มจากการวางรากฐาน ต่อด้วยการยกคาน และสุดท้ายคือการมุงหลังคา เป้าหมายสูงสุดของ DET คือการพัฒนาผู้เข้าร่วมให้เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง โดยช่วงเวลาการฝึกอบรม DET ถือเป็นกระบวนการสำคัญในการบรรลุเป้าหมายนี้ การปลูกฝังมุมมองแนวคิดเชิงสังคมถือเป็นรากฐานแรกและสำคัญที่สุดของกระบวนการนี้ ผู้เข้าร่วมจำเป็นต้องเรียนรู้ผ่านการค้นพบด้วยตนเองถึงวิธีการกระทำที่ถูกต้อง โดยมีแรงจูงใจเป็นตัวขับเคลื่อน จากนั้นผู้เข้าร่วมจะเกิดแรงบันดาลใจในการพัฒนาการกระทำที่เหมาะสมต่อไป

การดำเนินรายการตามโครงสร้าง

บทนำ

แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม (ชุดของงานย่อยที่ละขั้นตอน)

แบบฝึกหัดหลัก (งานแบบบูรณาการ)

บทสรุป

DET ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญสองส่วน ได้แก่ การได้รับมุมมองแนวคิดเชิงสังคม และการจัดทำแผนปฏิบัติการ แต่ละองค์ประกอบประกอบด้วยบทนำ แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม (ชุดของงานย่อยที่แบ่งเป็นขั้นตอน) แบบฝึกหัดหลัก (งานแบบบูรณาการ) และบทสรุป ผู้เข้าร่วมจำเป็นต้องเรียนรู้แต่ละองค์ประกอบสำคัญผ่านแบบฝึกหัดเตรียมความพร้อมที่มุ่งเน้นวัตถุประสงค์เฉพาะด้านก่อน จึงจะก้าวไปสู่แบบฝึกหัดการเรียนรู้แบบครอบคลุม หรือที่เรียกว่าแบบฝึกหัดหลัก

ยกตัวอย่างเช่น ในการฝึกอบรม DET ทั่วไป จะมีการใช้แบบฝึกหัดการแก้ปัญหาเตรียมความพร้อมสี่แบบและแบบฝึกหัดหลักหนึ่งแบบ แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อมจะต้องรวมภาพประกอบเพื่อส่งเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับความพิการและคนพิการ (เพื่อประเมินความสามารถของผู้เข้าร่วมในการระบุความหมายที่หลากหลายของความพิการ) ระบุตำแหน่งของความพิการ (เพื่อพัฒนาทักษะในการวิเคราะห์สาเหตุของความพิการ) คิดค้นวิธีแก้ปัญหาความพิการ (เพื่อให้ตระหนักถึงวิธีการแก้ไขความพิการสองแนวทางที่แตกต่างกัน) และการประยุกต์ใช้การวิเคราะห์ทั้งสามประการนี้กับสถานการณ์ตัวอย่างที่ไม่ซับซ้อน สำหรับแบบฝึกหัดหลัก ผู้เข้าร่วมจะต้องใช้ทักษะการวิเคราะห์ทั้งหมดที่กล่าวมาเพื่อพิจารณาสถานการณ์ที่ครอบคลุมและสมจริงเกี่ยวกับความพิการและคนพิการ ทั้งนี้ บทที่ห้าได้นำเสนอตัวอย่างของ DET ไว้

บทสรุป: การออกแบบและโครงสร้างของ DET

การออกแบบ:

DET ต้องเฉพาะเจาะจงกับผู้เข้าร่วม

เป้าหมาย โครงสร้าง เนื้อหา และวิธีการ

โครงสร้าง:

บทนำ เนื้อหาหลัก บทสรุป

ให้ลื่นชีกก่อนแล้วจึงเสื่อผ้า (เนื้อหา)

การเรียนรู้แบบสะสม

การจัด DET ไม่ควรใช้รูปแบบเดียวกันสำหรับผู้เข้าร่วมทุกคน แต่ควรออกแบบให้เหมาะสมกับความต้องการเฉพาะของผู้เข้าร่วมแต่ละกลุ่ม คุณต้องคาดการณ์ว่าหลังจากผ่านการฝึกอบรม DET แล้ว ผู้เข้าร่วมควรจะสามารถทำอะไรได้บ้างในฐานะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ในการออกแบบ DET คุณควรพิจารณาองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้: เป้าหมาย โครงสร้าง เนื้อหา วิธีการ เครื่องมือ วิทยากรและผู้เข้าร่วม สถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวก อุปกรณ์ วัสดุ และเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การกำหนดเป้าหมายและเลือกวิธีการต้องกระทำอย่างรอบคอบในขั้นตอนการออกแบบโปรแกรม DET

แต่ละองค์ประกอบของ DET ควรประกอบด้วยบทนำ เนื้อหาหลัก และบทสรุป โดยบทนำและบทสรุปมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะบทนำทำหน้าที่เสมือนแผนที่นำทาง ส่วนบทสรุปเป็นการตรวจสอบขั้นสุดท้าย คุณควรเตรียม "ลิ้นชักความรู้" ไว้สำหรับจัดเก็บความรู้ใหม่ๆ โดยการนำเสนอบทนำและใช้ป้ายบอกทางที่ชัดเจน การออกแบบ DET ควรยึดหลักการเรียนรู้แบบสะสม นั่นคือ การเรียนรู้ที่ละขั้นตอนอย่างเป็นระบบ เนื่องจาก DET มีเป้าหมายในการทำนายมุมมองที่คนส่วนใหญ่มีต่อความพิการ ซึ่งเป็นความคิดที่ฝังรากลึกและไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยง่าย

แผ่นสรุป

2) การออกแบบและโครงสร้าง DET

1. การออกแบบโปรแกรมการฝึกอบรมคืออะไร?

การออกแบบโปรแกรมการฝึกอบรม คือ การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมทั้งหมด โดยคาดการณ์ถึงสิ่งที่ผู้เข้าร่วมจะสามารถทำได้หลังจากผ่านการฝึกอบรม (ผลลัพธ์ของการฝึกอบรม)
องค์ประกอบสำคัญ 4 ประการของการออกแบบโปรแกรมการฝึกอบรม ได้แก่ การกำหนดเป้าหมาย การพัฒนาเนื้อหา การเลือกวิธีการ และการสร้างโครงสร้าง

2. สามองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการออกแบบ DET มีอะไรบ้าง?

การทำความเข้าใจผู้เข้าร่วม (ความต้องการในการฝึกอบรม)
การกำหนดเป้าหมายที่เหมาะสม
การเลือกวิธีการและเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

3. จะออกแบบ DET อย่างไร?

ผู้เข้าร่วมคือใคร?

ระบุความต้องการในการฝึกอบรม: ผู้เข้าร่วมต้องการและควรทำอะไรหลัง DET? (ผลลัพธ์ของ DET)

กำหนดเป้าหมายการฝึกอบรมที่เป็นไปได้

พัฒนาเนื้อหา

เลือกวิธีการและเครื่องมือ

พัฒนาโครงสร้างของหลักสูตร

4. สามองค์ประกอบของโครงสร้างมีอะไรบ้าง?

บทนำ เนื้อหาหลัก และบทสรุป

ทุกช่วงของการฝึกอบรมจำเป็นต้องมีองค์ประกอบทั้งสามนี้ การขาดบทนำหรือบทสรุปที่เหมาะสมอาจลดความเข้าใจของผู้เข้าร่วมลงครึ่งหนึ่ง การมีบทนำและบทสรุปที่ชัดเจนและกระชับจะช่วยให้การฝึกอบรมของคุณสมบูรณ์แบบ คุณควรเตรียมสองส่วนนี้อย่างรอบคอบ

5. ทำไมบทนำจึงสำคัญมาก?

บทนำเปรียบเสมือนแผนที่หรือเข็มทิศนำทาง

การให้ความรู้และข้อมูลใหม่โดยไม่มี "กล่อง/ลิ้นชัก" ที่เหมาะสมในการจัดเก็บอาจทำให้ผู้เข้าร่วมสับสนได้ DET ช่วยให้ผู้เข้าร่วมมองสิ่งต่างๆ จากมุมมองที่แตกต่าง โดยนำเสนอชุดแนวคิดใหม่ (และบางครั้งรวมถึงค่านิยมใหม่) ซึ่งมักแตกต่างจากความเข้าใจเดิมเกี่ยวกับความพิการและคนพิการ วิทยากรควรจัดเตรียม "กล่อง/ลิ้นชักความรู้พร้อมป้ายกำกับที่ชัดเจน" ตั้งแต่เริ่มต้น และคอยให้คำแนะนำระหว่างกระบวนการ เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เข้าร่วมสามารถจัดเก็บความรู้และข้อมูลใหม่ทั้งหมดที่ได้รับจาก DET ลงใน "กล่อง/ลิ้นชัก" ที่เหมาะสมได้

6. คุณควรใส่อะไรไว้ในบทนำ?

บทนำควรประกอบด้วยคำแนะนำตัวของวิทยากร วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม และลำดับขั้นตอน/กำหนดการของการฝึกอบรม

7. ทำไมบทสรุปจึงสำคัญมาก?

บทสรุปเป็นการตรวจสอบและเตือนความจำครั้งสุดท้าย

บทสรุปเป็นโอกาสสุดท้ายสำหรับวิทยากรในการเตือนผู้เข้าร่วมถึงเนื้อหาสำคัญของช่วงเวลาการฝึกอบรม ผู้เข้าร่วมมักสับสนและไม่สามารถระบุประเด็นสำคัญของเนื้อหาได้แม้ว่าคุณจะให้ "ลั่นชกของความรู้อัน" และ "การบอกทาง" แก่พวกเขา

8. สององค์ประกอบหลักของ DET มีอะไรบ้าง?

คือ "แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ" และ "การจัดทำแผนปฏิบัติการ"

การสอนแนวคิดเชิงสังคมของความพิการเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอที่จะเรียกว่าเป็น DET เนื่องจาก DET เป็นกระบวนการสร้างจิตสำนึก กล่าวคือ ผู้เข้าร่วมต้องพัฒนาตนเองให้เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงเมื่อสิ้นสุดการฝึกอบรม การมีเพียงความรู้เกี่ยวกับความพิการไม่เพียงพอที่จะบรรลุกระบวนการดังกล่าว ผู้เข้าร่วมต้องได้รับแรงบันดาลใจว่า "ใช่ เราทำได้ (ทำให้สังคมของเราดีขึ้น)" ซึ่งมีความสำคัญเท่าๆ กับความรู้เรื่องแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ การผ่านกระบวนการกำหนดบทบาท อำนาจ และขั้นตอนที่เป็นไปได้เพื่อเปลี่ยนแปลงสังคมให้มีความครอบคลุมมากขึ้นในกระบวนการจัดทำแผนปฏิบัติการใน DET จึงมีความสำคัญไม่แพ้กัน

9. การเรียงลำดับของแต่ละองค์ประกอบหลักในส่วนหลักของ DET เป็นอย่างไร?

คือ: บทนำ แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม แบบฝึกหัดหลัก และบทสรุป (ทั้งในส่วนแนวคิดเชิงสังคมและการจัดทำแผนปฏิบัติการ)

หลักการของการพัฒนาโครงสร้างต้องนำไปใช้กับการพัฒนาองค์ประกอบย่อยของ DET ด้วย นั่นคือ ต้องมีทั้งบทนำและบทสรุป นอกจากนี้ DET ยังใช้วิธีการเรียนรู้แบบสะสม กล่าวคือ ผู้เข้าร่วมต้องเรียนรู้แต่ละองค์ประกอบสำคัญผ่านแบบฝึกหัดเตรียมความพร้อมที่มุ่งเน้นเนื้อหาสำคัญเพียงด้านเดียวก่อน แล้วจึงก้าวไปสู่แบบฝึกหัดการเรียนรู้แบบครอบคลุม

10. สามเทคนิคของการพัฒนาโครงสร้างมีอะไรบ้าง?

การจัดเรียง/จัดกลุ่ม การจัดลำดับ และการสร้างคำสำคัญ

"การจัดเรียงและจัดกลุ่ม" ช่วยในการพัฒนาเนื้อหา "การจัดลำดับ" นำไปสู่การพัฒนาโครงสร้าง "คำสำคัญ" กลายเป็นเครื่องมือในการชี้แนวทาง

3) การนำเสนอ

คำถามเพื่อการเรียนรู้ของโมดูลนี้

1. ความแตกต่างระหว่างการนำเสนอและการเป็นกระบวนกรคืออะไร?
2. ประเด็นที่คุณควรคำนึงถึงเมื่อคุณนำเสนอคืออะไร?
3. จะตอบคำถามผู้เข้าร่วมอย่างไร?

(ดูคำตอบได้ที่แผ่นสรุป หน้า 69)

บทนำการนำเสนอ

อะไร?: การส่งมอบข้อมูล

ทำไม?: เพื่อการฝึกอบรมที่มีประสิทธิภาพ

เป้าหมายการเรียนรู้: นำเสนอ ไม่ใช่แค่พูด

การนำเสนอคืออะไร?

การนำเสนอ คือ วิธีการถ่ายทอดเนื้อหาและข้อความจากวิทยากร DET ไปยังผู้เข้าร่วม ซึ่งเป็นหนึ่งในสองวิธีหลักในการดำเนิน DET ควบคู่ไปกับการเป็นผู้ดำเนินกระบวนการ การนำเสนอไม่ใช่เพียงแค่การกล่าวสุนทรพจน์หรือการพูด แต่เป็นชุดทักษะที่ช่วยให้ผู้เข้าร่วมรับรู้และเข้าใจข้อความของคุณได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ทักษะการฟังและการตอบคำถามก็มีความจำเป็นในการนำเสนอเช่นกัน

ทำไมวิทยากร DET จึงต้องเรียนรู้ทักษะการนำเสนอ?

ทักษะการนำเสนอเป็นพื้นฐานสำคัญที่วิทยากร DET จำเป็นต้องมีเพื่อดำเนินการฝึกอบรม DET ให้ประสบความสำเร็จ การนำเสนอแตกต่างจากการปลุกระดมหรือการโฆษณาชวนเชื่อ แต่เป็นแนวทางและเทคนิคทางการศึกษา นักเคลื่อนไหวด้านสิทธิคนพิการบางคนอาจเก่งในการปลุกระดมเพื่อเผชิญหน้าและผลักดันข้อเรียกร้องและความคิดเห็นของตน แต่อาจไม่ถนัดในการใช้แนวทางการศึกษาเพื่อเอื้ออำนวยการเรียนรู้ของผู้เข้าร่วม DET ไม่ใช่การเรียกร้องสิทธิของคนพิการต่อผู้เข้าร่วม แต่เป็นกระบวนการทางการศึกษาที่ช่วยให้ผู้เข้าร่วมได้สำรวจความหมายของความพิการและพัฒนาตนเองให้เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง โดยไม่ควรใช้วิธีการเผชิญหน้า ด้วยเหตุนี้ วิทยากร DET จึงต้องมีความพร้อมด้านแนวทางและทักษะทางการศึกษา ซึ่งรวมถึงทักษะการนำเสนอด้วย

เป้าหมายการเรียนรู้ของคุณคืออะไร?

คุณควรทำความเข้าใจแนวคิดพื้นฐาน แนวทาง และทักษะของการนำเสนอ อย่างไรก็ตาม พึงระลึกไว้ว่าการนำเสนอไม่ใช่เพียงแค่ความรู้ แต่เป็นทักษะ ซึ่งต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างมากเพื่อพัฒนาทักษะการนำเสนอของคุณให้ดียิ่งขึ้น

การนำเสนอและการเป็นกระบวนการ

การนำเสนอ:

ข้อความจากคุณถึงผู้ฟัง

การเป็นกระบวนการ:

คำถาม/การตั้งคำถามสืบค้นระหว่างผู้เข้าร่วม

การนำเสนอเป็นการส่งข้อความทางเดียวจากคุณไปยังผู้เข้าร่วม แต่ไม่ใช่การให้ข้อมูลเพียงอย่างเดียว มีองค์ประกอบสำคัญสองประการที่ช่วยให้มั่นใจว่าผู้เข้าร่วมจะได้รับและเข้าใจเนื้อหาโดยไม่สับสน นั่นคือ เนื้อหาที่ชัดเจนและวิธีการส่งมอบที่มีประสิทธิภาพ เรียกว่าการนำเสนอซึ่งเป็นชุดของวิธีการและทักษะที่ช่วยให้มั่นใจว่าผู้เข้าร่วมจะรับรู้และเข้าใจข้อมูลได้ดียิ่งขึ้น สิ่งสำคัญในการนำเสนอคือ ข้อความที่คุณส่งมอบต้องเป็นที่เข้าใจโดยผู้เข้าร่วมโดยปราศจากการบิดเบือน

ในทางกลับกัน กระบวนการจะสื่อสารแบบสองทางเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าร่วม สิ่งสำคัญสำหรับวิทยากร DET ในกระบวนการนี้คือ การตั้งคำถามเปิดที่แม่นยำเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้แบบค้นพบที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าร่วม คุณต้องแสดงบทบาทที่แตกต่างกันในฐานะผู้นำเสนอและผู้ดำเนินกระบวนการ และต้องมีทักษะที่แตกต่างกันเพื่อทำหน้าที่ทั้งสองบทบาทได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การนำเสนอเพื่อการสื่อสาร

7% - คำพูด (เนื้อหา)
38% - เสียง/วงนภาษา
55% - อวัจนภาษา (ภาษากาย)

คุณอาจเคยได้ยินว่าการสื่อสารแบบตัวต่อตัวเกิดขึ้นผ่านสามช่องทาง: พฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูด (เช่น ภาษากาย การแสดงออกทางสีหน้า) น้ำเสียง และคำพูด Albert Mehrabian (อัลเบิร์ต เมห์ราเบียน) นักวิจัยด้านการสื่อสาร ได้นำเสนอผลการวิจัยที่มักถูกอ้างถึงเพื่ออธิบายความสำคัญของแง่มุมที่ไม่ใช่คำพูดในการสื่อสาร โดยระบุว่า การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพประกอบด้วยภาษากาย 55% น้ำเสียง 38% และความหมายในคำที่ใช้ 7% แม้ว่าจะมีการวิพากษ์วิจารณ์และข้อสงสัยเกี่ยวกับตัวเลขเหล่านี้ แต่ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับความสำคัญของแง่มุมที่ไม่ใช่คำพูดและน้ำเสียง นอกเหนือจากคำพูด (เนื้อหา) ในการสื่อสารและการนำเสนอ

ลองนึกถึงการสัมมนาและการบรรยายที่คุณเคยเข้าร่วม และวิเคราะห์ว่าการนำเสนอใดที่ดี และเพราะเหตุใด ในการฝึกอบรมวิทยากร DET จริงๆ เรามักจะแสดงตัวอย่างที่ดีหลากหลายของการนำเสนอในรูปแบบวิดีโอและให้ผู้เข้าร่วมได้ฝึกปฏิบัติอย่างเข้มข้น ขอแนะนำให้คุณค้นหาและวิเคราะห์วิดีโอการนำเสนอบนอินเทอร์เน็ตและฝึกฝนด้วยตนเอง ตัวอย่างที่ดีที่เราใช้ในการฝึกอบรมของเราคือสุนทรพจน์ของประธานาธิบดีสหรัฐฯ บารัค โอบามา ที่นิวแฮมป์เชียร์ ซึ่งสามารถหาชมได้บนยูทูบ คุณสามารถวิเคราะห์สุนทรพจน์ของเขาโดยใช้รายการตรวจสอบต่อไปนี้

วิธีการนำเสนอ: จุดตรวจสอบ

คำพูด/เสียง

- ☐ น้ำเสียง
- ☐ เสียง/ความดัง

ไม่ใช่คำพูด

- ☐ การสบตา
- ☐ ท่าทาง

- ☐ ความเร็ว
- ☐ การหยุด/การเว้นจังหวะ

- ☐ การกระทำ/อากัปกิริยา
- ☐ สีหน้า

- ☐ คำพูด

- ☐ ตำแหน่ง
- ☐ ลักษณะภายนอก

ด้านบนเป็นส่วนหนึ่งของรายการตรวจสอบสำหรับการนำเสนอ ซึ่งประกอบด้วยทั้งแง่มุมที่เป็นวัจนภาษาและอวัจนภาษา ในส่วนของวัจนภาษา การหยุดและการเว้นจังหวะมีความสำคัญอย่างยิ่ง แม้ว่าทุกประเด็นจะมีความสำคัญ แต่การหยุดพัก ในช่วงที่เหมาะสม โดยเฉพาะหลังจากที่คุณได้กล่าวถึงประเด็นสำคัญ จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมสามารถซึมซับข้อมูลได้ดีขึ้น ผู้เข้าร่วม จะรับและเข้าใจเนื้อหาได้ดีหากคุณมีการหยุดและการเว้นจังหวะที่เหมาะสม แม้ว่า คุณจะพูดเร็วก็ตาม

สำหรับแง่มุมที่เป็นอวัจนภาษา การสบตาเป็นส่วนที่สำคัญที่สุด แต่มักเป็นเรื่องยากสำหรับวิทยากรที่ไม่มีประสบการณ์ซึ่ง มักจะ "พูดกับกำแพง" (โดยการมองหน้าจอ) พูดกับบันทึกของตัวเอง (โดยการอ่าน) หรือพูดกับเพดาน (เพียงเพื่อหลีกเลี่ยงการ สบตากับผู้เข้าร่วม!) คุณต้องพูดกับผู้เข้าร่วมและสบตา การสบตาที่ดีจะเกิดขึ้นได้หากคุณไม่แน่ใจในเนื้อหาและต้องคอยดู บันทึกหรือสไลด์เพื่อตรวจสอบ ดังนั้น ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ช่วยให้ง่ายในการสบตาคือการเตรียมตัวให้พร้อมด้วยเนื้อหา ในการฝึกอบรมวิทยากร DET ของเรา เราจัดสรรเวลาค่อนข้างมากในการฝึกการสบตา เนื่องจากเห็นว่าเป็นทักษะที่มี ความสำคัญอย่างยิ่ง

ลักษณะภายนอก หมายถึง การแสดงออกทางกายภาพของคุณ เช่น การแต่งกายและทรงผม ความประทับใจแรกมี ความสำคัญมากและมีอิทธิพลต่อทัศนคติของผู้เข้าร่วม หากคุณดูเป็นมืออาชีพ มั่นใจ และเป็นมิตร ผู้เข้าร่วมจะมีความ ประทับใจเชิงบวกต่อคุณ ซึ่งจะนำไปสู่ความไว้วางใจในฐานะวิทยากรและการมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นในกิจกรรมการ ฝึกอบรม

การตอบคำถาม

ฟังจนจบ

ฟังอย่างตั้งใจ (พยักหน้า จดบันทึก คิด)

รับทราบ ("ขอบคุณครับ/ค่ะ เป็นคำถามที่ดีมาก")

(ทวนคำถาม)

ตอบ

ตรวจสอบ ("ผม/ดิฉันได้ตอบคำถามของคุณแล้วหรือยังครับ/ค่ะ?")

ถ้าคุณไม่รู้คำตอบ?

ถามผู้เข้าร่วม

บอกว่าจะตอบทีหลัง (และต้องทำตามทีบอก)

พูดว่า "ใช่ครับ/ค่ะ และ..." ห้ามใช้คำว่า "ไม่ใช่ครับ/ค่ะ แต่..."

การนำเสนอคือการสื่อสาร และการตอบคำถามเป็นโอกาสที่จะทำให้มั่นใจว่าผู้เข้าร่วมมีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเนื้อหา เมื่อผู้เข้าร่วมกำลังถามคำถาม อย่าขัดจังหวะ ให้ตั้งใจฟังจนกว่าเขาหรือเธอจะถามจบ จากนั้นให้ขอบคุณผู้เข้าร่วมที่ยกคำถาม ขึ้นมา หากคำถามไม่ชัดเจน คุณสามารถขอคำอธิบายเพิ่มเติมได้ แล้วจึงให้คำตอบของคุณ และสอบถามว่าคุณได้ตอบคำถาม ของเขาหรือเธอครบถ้วนแล้วหรือไม่

หากมีคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงหรือข้อมูลที่คุณไม่มีคำตอบ คุณสามารถถามผู้เข้าร่วมคนอื่นว่ามีคำตอบหรือไม่ หรือบอก ว่าคุณจะให้คำตอบในภายหลังได้ อย่างไรก็ตาม หากคุณสัญญาว่าจะทำเช่นนั้น คุณต้องรักษาคำสัญญาให้ได้

บางครั้งผู้เข้าร่วมอาจต้องการแสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อคิดเห็นในรูปแบบของคำถาม ในกรณีนี้ คุณไม่จำเป็นต้องตอบ แต่ควรแสดงการรับรู้และชื่นชมความคิดเห็นนั้น แล้วดำเนินการต่อไปยังคำถามถัดไป

พยายามหลีกเลี่ยงการเริ่มคำตอบของคุณต่อคำถามหรือการตอบกลับความคิดเห็นด้วยประโยคว่า "ไม่ใช่ครับ/ค่ะ แต่สิ่งที่ผม/ดิฉันหมายถึง/ต้องการคือ..." แต่ให้พูดว่า "ใช่ครับ/ค่ะ และสิ่งที่ผม/ดิฉันหมายถึง/ต้องการคือ..." แม้ว่า คุณจะพูดสิ่งเดียวกัน หลังจากคำว่า "สิ่งที่ผม/ดิฉันหมายถึง/ต้องการคือ..." ผู้เข้าร่วมจะรู้สึกว่าคุณได้รับการยอมรับและตอบสนองในเชิงบวก

การเตรียมตัวและการฝึกฝนทำให้สมบูรณ์แบบ

สิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์
มาถึงก่อน 40 นาที
ตรวจสอบด้วยตัวเอง
สำรวจข้อมูล
เตรียมพร้อมสำหรับคำถามที่พบบ่อย
ฝึกฝนจริง
สาธิตกับเพื่อน

สิ่งที่สำคัญที่สุดก่อนเริ่มการฝึกอบรม DET คือการเตรียมตัวให้พร้อม ซึ่งประกอบด้วยการออกแบบวัตถุประสงค์การฝึกอบรม โครงสร้าง เนื้อหา วิธีการ ฯลฯ การจัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ รวมถึงการฝึกซ้อม อย่างลึบประสานงานกับ ผู้จัดการฝึกอบรมให้เตรียมสิ่งที่คุณต้องการ เช่น ระบบเสียงที่เชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์ โต๊ะทำงาน ฯลฯ

ส่วนหนึ่งของการเตรียมตัว คุณควรเตรียมคำตอบสำหรับคำถามที่พบบ่อย (FAQ) ด้วย

ก่อนที่จะดำเนินการฝึกอบรม DET คุณจำเป็นต้องฝึกซ้อม โดยพยายามจำลองสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด ไม่ใช่เพียงแค่อ่านเนื้อหาเสียๆ คุณควรขอให้เพื่อนมานั่งฟังการสาธิตของคุณและให้ข้อเสนอแนะที่สร้างสรรค์ หากทำไม่ได้ คุณอาจฝึกซ้อมต่อหน้ากระจกหรือบันทึกวิดีโอแล้วนำมาวิเคราะห์ด้วยตัวเอง

ในวันที่มีการฝึกอบรม DET คุณควรไปถึงสถานที่ล่วงหน้าอย่างน้อย 40 นาที เพื่อให้มีเวลาเพียงพอในการจัดการกับปัญหาที่อาจเกิดขึ้น และพูดคุยทักทายกับผู้เข้าร่วมบ้าง คุณควรคาดการณ์และเตรียมพร้อมรับมือกับปัญหาที่อาจเกิดขึ้น! ก่อนเริ่มการฝึกอบรม คุณควรตรวจสอบสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งหมดด้วยตัวเอง เช่น สวิตช์ไฟ และอุปกรณ์ต่างๆ เช่น ระบบเสียง และอย่าลืมนำข้อมูลสำรวจ (ไฟล์นำเสนอ เอกสาร ฯลฯ) มาด้วย

คุณรู้สึกประหม่าหรือไม่? ผู้เข้าร่วมก็รู้สึกเช่นเดียวกัน

ยิ้ม / สบตา

พูดซ้ำๆ

เริ่มจากเรื่องราวของคุณ

ละลายพฤติกรรม

พูดคุยเป็นส่วนตัวก่อนเริ่ม

หยุดพัก/นับถึง 5

มองทุกคน

โพกัสที่คนเดียว (คนที่พยักหน้า)

ทุกคนรู้สึกประหม่าเมื่อต้องเผชิญกับสิ่งใหม่ๆ หรือพบปะผู้คนใหม่ๆ นี่เป็นปฏิกิริยาตามธรรมชาติของมนุษย์ ในขณะที่คุณรู้สึกประหม่าในฐานะวิทยากร ผู้เข้าร่วมก็มีความรู้สึกไม่ต่างกัน การละลายพฤติกรรมก่อนเริ่มการฝึกอบรม DET จึงเป็นสิ่งที่ดี

การพูดคุยเพื่อละลายพฤติกรรมที่ดีจะช่วยให้คุณและผู้เข้าร่วมรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้นเสมอ หากมีเวลา ลองทำสิ่งนี้กับผู้เข้าร่วมบางคนก่อนเริ่มการฝึกอบรม คุณจะรู้สึกอย่างน้อยก็มีคนที่คุณรู้จักแล้วในห้อง การยิ้มยังช่วยให้คุณรู้สึกสงบ มีงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์พบว่าการยกมูมปากขึ้น หรือก็คือการยิ้มนั่นเอง ช่วยคลายความตึงเครียดในร่างกายของคุณได้!

คุณไม่จำเป็นต้องเริ่มการฝึกอบรมด้วยการเข้าสู่เนื้อหาทันที คุณสามารถพูดคุยเรื่องเบาๆ เช่น เล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวคุณเองเพื่ออุ่นเครื่องก่อนได้ คนมักจะพูดเร็วและใช้น้ำเสียงสูงเมื่อรู้สึกประหม่า พยายามพูดช้าลง ใช้น้ำเสียงที่ทุ้มลง และหยุดพักนานขึ้น วิธีนี้จะช่วยให้คุณมีเวลาเอาชนะความตื่นเต้นในช่วงแรกได้

หากคุณพบว่าการสบตากับผู้เข้าร่วมเป็นเรื่องยาก ให้มองหาคนที่ดูเหมือนกำลังตั้งใจฟังคุณ เช่น คนที่พยักหน้า คุณสามารถเริ่มสบตากับคนนั้นก่อน แล้วค่อยๆ ขยายไปยังคนอื่นๆ ทีละคน อย่าหลีกเลี่ยงการสบตากับผู้เข้าร่วมเด็ดขาด!

วิธีจัดการกับ "อาการง่วงช่วงบ่าย"

การออกแบบ (โครงสร้าง)

เนื้อหาที่กระตือรือร้น: การประชุมเชิงปฏิบัติการ

กิจกรรมกระตุ้นพลัง

ผมไม่แน่ใจว่าคุณเคยมีประสบการณ์ง่วงนอนในช่วงบ่ายขณะเข้าร่วมการฝึกอบรมหรือไม่ แต่ตอนนี้คุณต้องจัดการกับปัญหานี้ในฐานะวิทยากร ไม่ใช่ในฐานะผู้เข้าร่วม

การออกแบบโครงสร้างของการฝึกอบรมเป็นสิ่งสำคัญ หลีกเลี่ยงการจัดการบรรยายหรือเนื้อหาที่ยากในช่วงบ่าย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ให้จัดกิจกรรมที่ต้องมีส่วนร่วมในช่วงบ่าย เช่น การจัดทำแผนปฏิบัติการและการประชุมเชิงปฏิบัติการ

อย่างไรก็ตาม บางครั้งการหลีกเลี่ยงการบรรยายในช่วงบ่ายอาจเป็นไปได้ ในกรณีนี้ ให้ใช้กิจกรรมกระตุ้นพลังเมื่อคุณเห็นว่าจำเป็น มีหนังสือและเว็บไซต์มากมายที่นำเสนอกิจกรรมกระตุ้นพลัง คุณสามารถลองใช้และเลือกสิ่งที่เหมาะกับความต้องการ แต่ควรคำนึงถึงความเหมาะสมและการเข้าถึงของกิจกรรมเหล่านี้ด้วย โดยเฉพาะหากมีผู้เข้าร่วมที่มีความบกพร่องทางร่างกาย เพราะกิจกรรมกระตุ้นพลังหรือเกมบางอย่างอาจต้องใช้การกระตุ้นทางสายตาหรือเสียงในการเล่น

เคล็ดลับสำหรับการนำเสนอ

- อย่าเริ่มต้นด้วยการขอโทษ
- แจกเอกสารประกอบภายหลัง
- ใช้คำพูดที่หนักแน่น
- ใช้เลขมหัศจรรย์ "3"

มีเคล็ดลับเล็กๆ น้อยๆ มากมายที่จะช่วยให้การนำเสนอของคุณมีประสิทธิภาพมากขึ้น

- อย่าอ่านสไลด์หรือบันทึกของคุณ แต่ให้พูดกับผู้เข้าร่วมโดยตรง การอ่านจะทำให้คุณไม่สามารถสบตากับผู้ฟังได้ คุณควรทำความเข้าใจเนื้อหาก่อนที่จะดำเนิน DET
- คุณอาจเคยเข้าร่วมการบรรยายที่เริ่มต้นด้วยคำขอโทษเช่น "ผม/ดิฉันไม่มีเวลาเตรียมตัวมากพอ แต่ขอเริ่มเลยนะครับ/คะ..." "นี่ไม่ใช่สาขาเชี่ยวชาญของผม/ดิฉัน แต่..." หรือ "หัวหน้าของผม/ดิฉันมอบหมายให้ดำเนินการฝึกอบรมนี้ แม้ว่าจะไม่ใช่งานของผม/ดิฉัน..." เมื่อคุณได้ยินข้ออ้างเหล่านี้ คุณจะสูญเสียความสนใจในการฝึกอบรมและความเชื่อมั่นในผู้พูดทันที หลายคนมักใช้วิธีป้องกันตัวแบบนี้ ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม เพื่อแก้ตัวสำหรับการขาดการเตรียมตัวหรือการฝึกอบรมที่มีคุณภาพต่ำ คุณต้องเตรียมและพัฒนาการฝึกอบรมอย่างมีจุดประสงค์ และระมัดระวังไม่ให้เกิดการฝึกอบรมของคุณด้วยคำขอโทษเช่นนั้น
- คุณควรใช้คำและการแสดงออกที่แสดงความมั่นใจ เช่น "ผม/ดิฉันเชื่อว่า..." และ "มันคือ..." แทนที่จะเป็น "ผม/ดิฉันคิดว่า..." หรือ "อาจจะเป็น..." เมื่อคุณแสดงความคิดเห็น
- การแจกเอกสารประกอบสไลด์หลังจากการฝึกอบรมมีประสิทธิภาพมากกว่าการแจกก่อนเริ่ม ในแง่ของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างคุณและผู้เข้าร่วม แม้ว่าจะขึ้นอยู่กับประเภทของการฝึกอบรม - ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ข้อเท็จจริงและข้อมูล หรือการเรียนรู้แบบค้นพบ ผู้เข้าร่วมมักจะสนใจอ่านเอกสารที่มีอยู่ในมือมากกว่าการมองคุณและหน้าจอ หากพวกเขาไม่มีเอกสารประกอบสไลด์อยู่กับตัว จะทำให้คุณยากที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เข้าร่วม เช่น การสังเกตความเข้าใจของการแสดงออกทางสีหน้าหรือการสบตา
- หัวข้อส่วนใหญ่สามารถสรุปได้เป็นสามประเด็นหลัก สามเป็นจำนวนที่เหมาะสมค่อนข้างดี หนึ่งและสองประเด็นอาจน้อยเกินไป สี่และห้าประเด็นอาจมากเกินไป แม้ว่าจะเป็นความคิดเห็นส่วนตัวก็ตาม

บทสรุป

นำเสนอ ไม่ใช่แค่พูด
การนำเสนอที่ไม่ใช่แค่สไลด์นำเสนอ
การเตรียมตัวและการฝึกฝนทำให้สมบูรณ์แบบ
มีปฏิสัมพันธ์: "รับลูกบอล อย่าตีกลับ"

การนำเสนอเป็นชุดทักษะที่ช่วยให้ผู้เข้าร่วมรับและเข้าใจข้อความของคุณโดยไม่สับสน ไม่ใช่เพียงแค่การกล่าวสุนทรพจน์หรือการพูด และไม่ใช่การปลุกเร้าหรือการโฆษณาชวนเชื่อ ตัวแสดงหลักในการนำเสนอคือตัวคุณเอง ในฐานะวิทยากร DET ไม่ใช่สไลด์พาวเวอร์พอยท์ อย่าคิดว่าการทำสไลด์พาวเวอร์พอยท์เพียงอย่างเดียวเพียงพอแล้ว คุณสามารถพัฒนาทักษะการนำเสนอของคุณได้ด้วยการฝึกฝนและการนำเสนอจริง พร้อมกับรับฟังข้อเสนอแนะเชิงสร้างสรรค์จากผู้เข้าร่วม

อย่าลืมจัดให้มีช่วงการประเมินผลไว้ในตอนท้ายของ DET การเตรียมตัวเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้คุณมั่นใจว่าการนำเสนอจะออกมาดี การมีปฏิสัมพันธ์ผ่านการถาม-ตอบกับผู้เข้าร่วม หรือการทำให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจน เป็นองค์ประกอบสำคัญของการนำเสนอ แม้ว่าการนำเสนอจะเป็นการสื่อสารทางเดียวเป็นส่วนใหญ่ก็ตาม คุณต้องมีทักษะการฟังและการตอบที่ดี การมีปฏิสัมพันธ์เปรียบเสมือนการเล่น "รับลูกบอล" คุณต้องรับ "ลูกบอล" ก่อน นั่นคือ คำถามและความคิดเห็นจากผู้เข้าร่วม จากนั้นจึงโยน "ลูกบอล" กลับด้วยการตอบคำถามเหล่านั้นหรือแบ่งปันความคิดเห็นของคุณ คุณไม่ควร "ตี" ลูกบอลกลับโดยไม่รับก่อน

แผ่นสรุป

3) การนำเสนอ

1. ความแตกต่างระหว่างการนำเสนอและการเป็นกระบวนการคืออะไร?

การนำเสนอ: การส่งข้อความ (จากคุณถึงผู้เข้าร่วม)

การเป็นกระบวนการ: ไม่ใช่การส่งข้อความ แต่เป็นการกระตุ้นกระบวนการค้นพบ

การนำเสนอเป็นการสื่อสารทางเดียวเป็นส่วนใหญ่ แต่ไม่ใช่การให้ข้อมูลเพียงอย่างเดียว มีองค์ประกอบสองอย่างที่จะช่วยให้มั่นใจว่าผู้เข้าร่วมจะได้รับและเข้าใจเนื้อหา: เนื้อหาที่ชัดเจนและวิธีการส่งที่มีประสิทธิภาพ นั่นคือการนำเสนอ การนำเสนอประกอบด้วยชุดของวิธีการและทักษะที่ช่วยให้ผู้เข้าร่วมรับและเข้าใจข้อมูลได้ดียิ่งขึ้น สิ่งสำคัญในการนำเสนอคือข้อความที่คุณส่งต้องเป็นที่เข้าใจโดยผู้เข้าร่วมโดยไม่มีการบิดเบือน

ในทางกลับกัน การเป็นผู้ดำเนินกระบวนการใช้เพื่อสร้างการสื่อสารแบบสองทางที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าร่วม เป็นการสนทนาเชิงสร้างสรรค์ สิ่งสำคัญสำหรับวิทยากร DET ในการเป็นผู้ดำเนินกระบวนการคือการตั้งคำถามที่แม่นยำเพื่อกระตุ้นกระบวนการเรียนรู้แบบค้นพบที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าร่วม

2. ประเด็นที่คุณควรคำนึงถึงเมื่อคุณนำเสนอคืออะไร?

แง่มุมที่เป็นวัจนภาษาและอวัจนภาษา (ดูรายการตรวจสอบ)

การนำเสนอเป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อสาร การนำเสนอ ในความหมายที่กว้างขึ้น รวมถึงการเตรียมตัว การพัฒนาโครงสร้างและเนื้อหา การใช้สื่อการสอน และอื่นๆ องค์ประกอบสำคัญในการสื่อสาร คือ แง่มุมที่เป็นวัจนภาษาและอวัจนภาษา ในแง่มุมที่เป็นวัจนภาษา คุณควรให้ความสนใจกับ: น้ำเสียงและระดับเสียง ความเร็วในการพูด การหยุด/การเว้นจังหวะ และการเลือกใช้คำ ในแง่มุมที่เป็นอวัจนภาษา คุณควรให้ความสนใจกับ: ภาษากาย การสบตา ท่าทาง การกระทำและท่าทาง การแสดงออกทางสีหน้า ตำแหน่งการยืน และลักษณะภายนอกของคุณ

3. จะตอบคำถามอย่างไร?

การฟังอย่างตั้งใจ → การแสดงความชื่นชม → การทำให้ประเด็นชัดเจน → การตอบ → การยืนยัน

อย่าขัดจังหวะในขณะที่ผู้เข้าร่วมกำลังถามคำถาม คุณต้องฟังจนกว่าเขาหรือเธอจะถามจบ จากนั้นแสดงความชื่นชมที่เขาหรือเธอยกคำถามขึ้นมา หากประเด็นไม่ชัดเจน คุณสามารถขอคำอธิบายเพิ่มเติมได้ แล้วจึงให้คำตอบของคุณ และสอบถามว่าคุณได้ตอบคำถามครบถ้วนแล้วหรือไม่

หากเป็นคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงหรือวันที่ซึ่งคุณไม่มีคำตอบ คุณสามารถถามผู้เข้าร่วมคนอื่นว่ามีใครทราบคำตอบหรือไม่ หรืออาจบอกว่าจะให้คำตอบในภายหลังได้ อย่างไรก็ตาม หากคุณสัญญาว่าจะทำเช่นนั้น คุณต้องรักษาคำสัญญาให้ได้

บางครั้งผู้เข้าร่วมอาจเพียงต้องการแสดงความคิดเห็นในรูปแบบของคำถาม ในกรณีนี้ คุณไม่จำเป็นต้องตอบ แต่ควรแสดงการรับรู้และชื่นชมความคิดเห็นนั้น แล้วดำเนินการต่อไปยังคำถามถัดไป

4) การจัดกระบวนการ

คำถามเพื่อการเรียนรู้ของโมดูลนี้

1. การจัดกระบวนการคืออะไร?
2. บทบาทของกระบวนการใน DET คืออะไร?
3. ประเด็นสำคัญในการเตรียมตัวและโครงสร้างของการจัดกระบวนการใน DET คืออะไร?
4. ประเด็นในการจัดกระบวนการคืออะไร?
5. อธิบายจุดประสงค์สำคัญสามประการของการอภิปรายใน DET และวิธีการเป็นกระบวนการในแต่ละจุดประสงค์

(ดูคำตอบได้ที่แผ่นสรุป หน้า 80)

บทนำสู่การเป็นกระบวนการ

อะไร?: การแทรกแซงที่เอื้ออำนวยเพื่อการเรียนรู้แบบค้นพบ
การเป็นกระบวนการใน DET คือการตั้งคำถามสืบค้น ไม่ใช่การชี้แนะ

ทำไม?: เพื่อการเรียนรู้แบบค้นพบ

เป้าหมายการเรียนรู้: คุณต้องสามารถดำเนินการเรียนรู้แบบค้นพบได้

การเป็นกระบวนการคืออะไร?

การเป็นกระบวนการ คือ การแทรกแซงและดำเนินกระบวนการเพื่อให้กลุ่มสามารถทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การอภิปรายหรืองานเสร็จสมบูรณ์ เป็นกระบวนการสื่อสารการเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิทยากร DET และผู้เข้าร่วมทักษะที่สำคัญที่สุดของวิทยากร DET คือการช่วยให้ผู้เข้าร่วมแต่ละคนสามารถผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบค้นพบใน DET การตั้งคำถามสืบค้นเป็นวิธีการเป็นกระบวนการที่ใช้ใน DET การเป็นกระบวนการช่วยให้กลุ่มสามารถทำงานร่วมกันและทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสมบูรณ์ภายในเวลาที่กำหนด อย่างไรก็ตาม ใน DET การสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้แบบค้นพบทั้งของกลุ่มและของแต่ละบุคคลมีความสำคัญมากกว่า การเป็นกระบวนการแตกต่างจากการชี้แนะ

ทำไมวิทยากร DET จึงต้องเรียนรู้การเป็นกระบวนการ?

การเป็นกระบวนการเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการ DET และเป็นทักษะสำคัญสำหรับวิทยากร DET ในการกระตุ้นกระบวนการค้นพบสำหรับผู้เข้าร่วม เนื่องจาก DET ใช้แนวทางการเรียนรู้แบบค้นพบ วิทยากร DET มีหน้าที่รับผิดชอบในการทำให้มั่นใจว่าผู้เข้าร่วมทุกคนได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบค้นพบใน DET

เป้าหมายของการเรียนรู้ของคุณคืออะไร?

คุณต้องมีทักษะการเป็นกระบวนการที่มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะวิธีการตั้งคำถามสืบค้นใน DET สิ่งสำคัญใน DET ไม่ใช่เนื้อหา แต่เป็นกระบวนการ นั่นคือ กระบวนการเรียนรู้แบบค้นพบ DET จะไม่เป็น "DET" หากคุณไม่สามารถเป็นกระบวนการในการเรียนรู้แบบค้นพบได้ คุณต้องสามารถใช้การตั้งคำถามสืบค้นและพัฒนาคำถามนำตามเป้าหมายของแต่ละจุดการเรียนรู้ การเป็นกระบวนการเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนอย่างมาก!

การเป็นกระบวนการสามารถใช้ได้เพื่อสองจุดประสงค์: สนับสนุนกลุ่มให้ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสมบูรณ์ และสนับสนุนกลุ่มให้เรียนรู้โดยการค้นพบผ่านกระบวนการวิเคราะห์หรืออภิปราย DET ใช้การเป็นกระบวนการเพื่อจุดประสงค์หลังมากกว่าจุดประสงค์แรก

วิธีการเป็นกระบวนการทั่วไป: กระบวนการ

กำหนดงานที่ชัดเจน (อะไร)
 ให้คำแนะนำที่ชัดเจน (ทำอะไร)
 คุณรู้ แต่ผู้อบรมไม่รู้
 ทำซ้ำ
 เตรียมแผนคำแนะนำ
 รักษาโฟกัสไว้ที่งาน (ขึ้นอยู่กับเป้าหมาย)
 การรวบรวมข้อมูล – กว้าง
 การหาคำตอบ (การวิเคราะห์) – โฟกัส
 การวางแผน – จัดระเบียบ
 โครงสร้าง: ที่ละอย่าง (ไม่ใช่ 2 ใน 1) และที่ละขั้นตอน

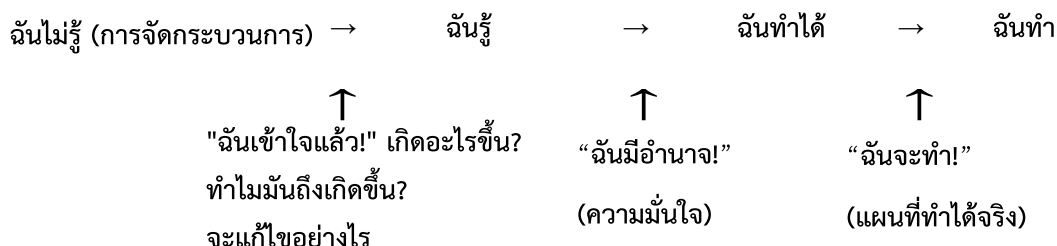
การเป็นกระบวนการไม่ใช่การส่งมอบข้อมูล แต่เป็นกระบวนการสนับสนุนการค้นพบโดยการตั้งคำถามสืบค้นเพื่อการวิเคราะห์ด้วยชุดคำถามที่ชัดเจน

ขั้นแรก คุณต้องกำหนดงานหรือเป้าหมายการเรียนรู้ที่ชัดเจนสำหรับแต่ละแบบฝึกหัด จากนั้นให้คำแนะนำที่ชัดเจนสำหรับการอภิปรายหรือแบบฝึกหัด พยายามทำให้กระบวนการง่ายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ หรือแบ่งเป็นขั้นตอนย่อยๆ คุณอาจคุ้นเคยกับวิธีการเพราะคุณเป็นผู้พัฒนามันขึ้นมา แต่สำหรับผู้เข้าร่วม นี่อาจเป็นครั้งแรกที่ได้ยินเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องทำและวิธีการ ซึ่งบ่อยครั้งผู้เข้าร่วมอาจมีความยากลำบากในการเข้าใจขั้นตอนหรืองาน คุณสามารถต้องช่วยให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจงานและกระบวนการโดย (1) เตรียมเอกสารคำแนะนำสำหรับอ้างอิง (2) ขอให้ผู้เข้าร่วมหนึ่งหรือสองคนอธิบายซ้ำว่าควรทำอะไร และ (3) คุณอธิบายซ้ำอีกครั้ง ฟังระลึกไว้เสมอว่า คุณรู้ว่าต้องทำอะไร แต่ผู้เข้าร่วมอาจยังไม่รู้

คุณควรควบคุมทิศทางของงานหรือการอภิปรายให้เป็นไปตามจุดประสงค์และประเด็นหลัก จุดประสงค์ส่วนใหญ่ของการอภิปรายสามารถจัดกลุ่มได้เป็นสามเป้าหมาย: การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์สถานการณ์/ปัญหา และการวางแผนวิธีแก้ปัญหา/การกระทำ สำหรับการรวบรวมข้อมูล คุณเป็นกระบวนการในการขยายและทำให้มุมมองของผู้เข้าร่วมหลากหลาย สำหรับการวิเคราะห์ คุณเป็นกระบวนการให้ผู้เข้าร่วมโฟกัสที่ประเด็นของการอภิปรายและการรู้คิด นั่นคือ การวิเคราะห์มุมมองของตนเองอย่างเป็นกลาง สำหรับการวางแผน คุณเป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้เข้าร่วมมีความคิดสร้างสรรค์และพิจารณาปัจจัยทั้งหมดสำหรับการวางแผนที่ปฏิบัติได้ ควรให้งานที่ละเอียด ไม่ควรให้สองงานพร้อมกัน

กระบวนการเป็นกระบวนการใน DET

กระบวนการของ DET

จุดมุ่งหมายหลักของการเป็นกระบวนการใน DET ไม่ใช่เพียงแค่ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ แต่เพื่อกระตุ้นกระบวนการค้นพบร่วมกัน DET เป็นกระบวนการที่ผู้เข้าร่วมพัฒนาตนเองเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงผ่านประสบการณ์การค้นพบความหมายของความพิการที่ละขั้นตอน รวมถึงการตระหนักถึงความสามารถและบทบาทของตนในชุมชน วิทยาการ DET ทำหน้าที่เป็นกระบวนการในกระบวนการนี้ ซึ่งแบ่งได้เป็นสามขั้นตอน

ขั้นแรก ผู้เข้าร่วมต้องเข้าใจความหมายที่แท้จริงของความพิการโดยการวิเคราะห์สิ่งที่เกิดขึ้นกับคนพิการ สาเหตุของความพิการ (ตามมุมมองแนวคิดเชิงสังคม) และวิธีแก้ปัญหาอย่างเหมาะสม โดยใช้แบบฝึกหัดการวิเคราะห์วิถีชีวิตเพื่อจุดประสงค์นี้ ขั้นที่สอง วิทยาการ DET ต้องสร้างความมั่นใจให้ผู้เข้าร่วมรู้สึกไว้ว่า "ใช่ เราทำได้" โดยมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง และตระหนักถึงบทบาทและความสำคัญของตนในกระบวนการแก้ปัญหา ไม่ใช่เพียงผลลัพท์ความรับผิดชอบไปให้เจ้าหน้าที่หรือผู้อื่น เมื่อสิ้นสุดการฝึกอบรม DET คุณต้องสามารถทำให้ผู้เข้าร่วมทุกคนมีความเชื่อมั่นว่า "ใช่ ฉันจะทำ" ผู้เข้าร่วมต้องมีแรงจูงใจที่จะเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงด้วยแผนปฏิบัติการที่เป็นรูปธรรมและเป็นไปได้ การจัดทำแผนปฏิบัติการเป็นโมดูลที่ช่วยอำนวยความสะดวกในขั้นตอนที่สองและสามของ DET นี้

ทักษะการเป็นกระบวนการและบทบาทของกระบวนการใน DET

อำนวยความสะดวกในการแสดงความคิดเห็นและแนวคิด
รักษาประเด็นการอภิปรายให้อยู่ในทิศทางที่ถูกต้อง
ให้โอกาสที่เท่าเทียมกันในการแสดงความคิดเห็น
จัดการเวลา

จุดประสงค์ของการเป็นกระบวนการใน DET ไม่ใช่เพียงแค่ทำให้ผู้เข้าร่วมทำงานเสร็จ แต่เพื่อสร้างกระบวนการค้นพบร่วมกันในหมู่ผู้เข้าร่วม บทบาทของคุณในฐานะกระบวนการคือการชี้แนะและสนับสนุนผู้เข้าร่วมในการอภิปรายโดยใช้วิธีการตั้งคำถามสืบค้นและชุดคำถามนำ คุณควรอำนวยความสะดวกในกระบวนการดังกล่าวด้วยการใช้คำถามนำ ไม่ใช่การให้คำตอบ คุณต้องระมัดระวังเมื่อยกตัวอย่างในกระบวนการเป็นกระบวนการ แม้ว่าการใช้ตัวอย่างอาจช่วยให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจประเด็นการอภิปรายได้เป็นรูปธรรมมากขึ้น แต่อาจทำให้มุมมองของผู้เข้าร่วมจำกัดอยู่เฉพาะตัวอย่างที่ให้เท่านั้น

ในกระบวนการเป็นกระบวนการ คุณควรหลีกเลี่ยงการตัดสินและการปฏิเสธ แต่ควรแนะนำให้ผู้เข้าร่วมมองประเด็นจาก

มุมมองที่หลากหลาย การใช้คำถามนำที่มีประสิทธิภาพเป็นกุญแจสำคัญในการกระตุ้นการอภิปราย

คุณต้องให้ความสำคัญกับการเปิดโอกาสที่เท่าเทียมกันแก่ผู้เข้าร่วมทุกคนในการแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการอภิปราย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการค้นพบ เน้นย้ำว่าการบริหารเวลาเป็นความรับผิดชอบและทักษะที่สำคัญของกระบวนการ

ทักษะของกระบวนการใน DET: การทำให้เห็นภาพ

วิธีการ แผนภาพ, เมทริกซ์, ตาราง, แผนภูมิ
 แผนที่ความคิด/แผนภาพใยแมงมุม
 วิธี KJ/เทคนิคโนว์บอล

อุปกรณ์: กระดานฟลิปชาร์ต, กระดานไวท์บอร์ด, ปากกาเมจิกสี, กระดาษโพสต์-อิท

การทำให้การอภิปรายเห็นภาพเป็นหนึ่งในบทบาทและทักษะที่สำคัญของกระบวนการ คุณสามารถสร้างแผนภาพการอภิปรายโดยใช้แผนผัง เมทริกซ์ ตาราง หรือแผนภูมิ แผนภาพเหล่านี้ช่วยให้ผู้เข้าร่วมแยกแยะความแตกต่างของความคิดเห็นและงานที่ต้องทำได้ชัดเจนขึ้น แม้ว่าคุณควรส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของกลุ่ม แต่คุณสามารถเตรียมแผนภาพดังกล่าวไว้ล่วงหน้าเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินกระบวนการหรืองานที่ละขั้นตอน

วิธี KJ หรือเทคนิคโนว์บอลเป็นเครื่องมือในการทำให้เห็นภาพแบบหนึ่ง ใช้สำหรับรวบรวมและจัดเรียงความคิด/ความเห็น ส่วนแผนที่ความคิดหรือแผนภาพใยแมงมุมเป็นอีกเทคนิคหนึ่งที่ใช้ในการทำให้เห็นภาพการขยายความคิดหรือขยายขอบเขต แผนการจัดการทำแผนปฏิบัติการ (ภาคผนวก 5) นำมาใช้ใน DET Forum สำหรับการวางแผน เพื่อพิจารณาปัจจัยต่างๆ เช่น เวลา ปัจจัยนำเข้า ภาควิชาที่มีส่วนได้ส่วนเสีย ฯลฯ

อย่าลืมเตรียมอุปกรณ์ที่จำเป็น เช่น กระดานฟลิปชาร์ต กระดานไวท์บอร์ด กระดาษสีหรือปากกาเมจิก ก่อนที่จะเริ่มการอภิปรายกลุ่ม คุณควรเลือกใช้วัสดุที่เหมาะสมตามขนาดของกลุ่ม เช่น กระดาษ A3 มีประโยชน์สำหรับกลุ่มเล็กที่มี 4-5 คน แต่ควรใช้กระดานไวท์บอร์ดหรือกระดานฟลิปชาร์ตสำหรับกลุ่มที่ใหญ่กว่า

ทักษะการเป็นกระบวนการใน DET: เคล็ดลับ

- นำโดยคำถาม
- ห้ามสอน
- ห้ามปฏิเสธ (ห้ามพูดว่าไม่)
- ห้ามตัดสิน
- ทุกคนได้พูด
- มุมมอง
- ความขัดแย้ง/การโจมตี?
- ก้าวร้าว?
- ความคิดที่ตึงใจ (แตกต่าง)

สิ่งที่คุณควรคำนึงถึงในการเป็นกระบวนการคือ การแนะนำผู้เข้าร่วมด้วยคำถามนำที่ดี ไม่ใช่การสอนหรือบรรยาย บทบาทของคุณคือการกระตุ้นผู้เข้าร่วมด้วยคำถามและรับฟัง ไม่ใช่การสอน คุณควรระบุหรือทำให้ประเด็นหรือความแตกต่างในการอภิปรายชัดเจน การมีส่วนร่วมด้วยความคิดเห็นที่แตกต่างหรือการทำทนายด้วยแนวคิดที่ขัดแย้งเพื่อขยายมุมมองของผู้เข้าร่วมก็เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพ

พยายามให้ทุกคนมีส่วนร่วม หากเป็นความคิดเห็น อย่าปฏิเสธหรือตัดสิน และควรระมัดระวังเมื่อยกตัวอย่างใดๆ เพราะแม้ว่าตัวอย่างจะช่วยให้เข้าใจเป็นรูปธรรม แต่อาจจำกัดมุมมองของผู้เข้าร่วมได้

หากมีการโจมตีส่วนบุคคล ทศนคติที่ก้าวร้าว หรือมีคนพยายามครอบงำหรือควบคุม (ไม่ใช่อำนวยความสะดวก) คุณในฐานะกระบวนการต้องแทรกแซงทันที คุณต้องจัดการกลุ่มและเวลา

คุณสามารถเพิ่มพูนการอภิปรายของกลุ่มด้วยคำถามนำที่ดี!

สามจุดประสงค์ของการอภิปราย

- การรวบรวมข้อมูล – มุมมองที่กว้างขึ้นและหลากหลาย
- การวิเคราะห์สถานการณ์/ปัญหา – การโฟกัสและการรู้คิด
- การวางแผนปฏิบัติการ – ความคิดสร้างสรรค์และการจัดการ

บทบาทของกระบวนการไม่ใช่แค่พูดว่า "ต่อไปเป็นตาคุณ" นี่เป็นเพียง "การควบคุม" ไม่ใช่การเป็นกระบวนการ คุณต้องเป็นกระบวนการในการอภิปราย โดยขยายมุมมองของผู้เข้าร่วม ทำให้การอภิปรายลึกซึ้งขึ้น และช่วยสร้างแผนปฏิบัติการที่ปฏิบัติได้จริงและเป็นไปได้ นี่คือนิยามของกระบวนการ การพัฒนาและเลือกวิธีการตั้งคำถามสืบค้น การเตรียมชุดคำถามนำเพื่อส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ของผู้เข้าร่วม สิ่งเหล่านี้เป็นทักษะที่จำเป็นของกระบวนการใน DET

1. การรวบรวมข้อมูล – มุมมองที่กว้างขึ้นและหลากหลาย

การรวบรวมข้อเท็จจริง ข้อมูล และข้อมูลเชิงตัวเลข เช่น รวบรวมความยากลำบากที่คนพิการเผชิญในการใช้การขนส่งสาธารณะ การจัดกระบวนการให้ผู้เข้าร่วมมองสิ่งต่างๆ จากมุมมองที่กว้างขึ้น หลากหลาย และรอบด้าน ตัวอย่างเช่น หากผู้เข้าร่วมรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความยากลำบากเฉพาะการขนส่งทางบก เช่น รถประจำทางและรถไฟ ให้ถามพวกเขาเพื่อขยายมุมมองไปสู่การขนส่งทางน้ำและทางอากาศโดยใช้คำถามนำ เช่น "แล้วการเดินทางทางอากาศล่ะ?" หรือ "มีประเภทการขนส่งอื่นๆ อีกไหม?"

2. การวิเคราะห์สถานการณ์ – การโฟกัสและอภิปราย

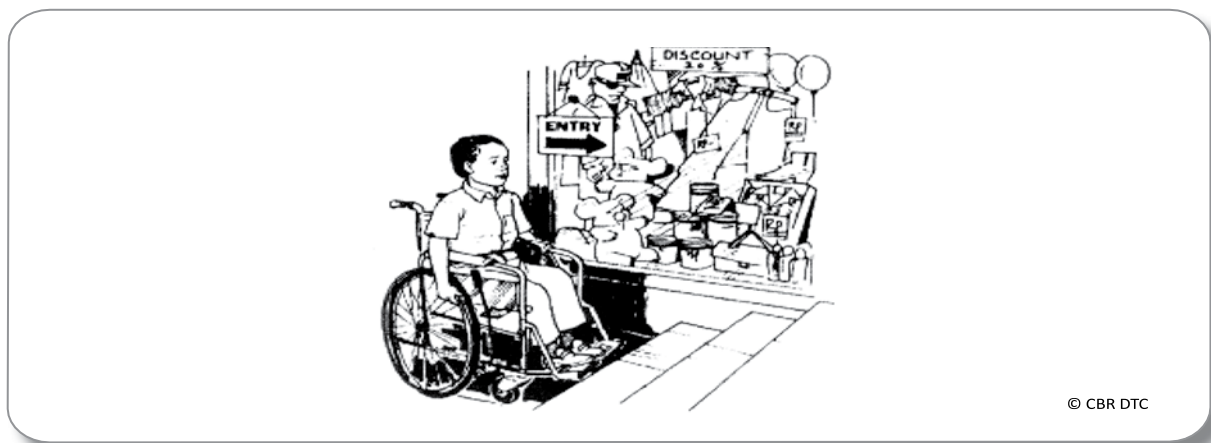
วิเคราะห์สถานการณ์ ปัญหา สาเหตุ ผลลัพธ์ ปัจจัยของเหตุการณ์ เช่น วิเคราะห์สาเหตุของการเข้าไม่ถึงการขนส่งสาธารณะ เป็นกระบวนการให้ผู้เข้าร่วมระบุปัจจัยที่เกี่ยวข้อง สาเหตุ และผลลัพธ์ของเหตุการณ์ กระบวนการควรถามคำถาม "ทำไม" ซ้ำๆ เพื่อหาสาเหตุที่แท้จริง หรือถาม "จะเกิดอะไรขึ้น?" เพื่อระบุผลลัพธ์หรือผลกระทบ เหมือนกับการขุดหลุมในพื้นดินจนกว่าจะพบสมบัติ บางครั้งผู้คนอาจลังเลที่จะตอบคำถาม "ทำไม?" เพราะรู้สึกว่าคำตอบสะท้อนการตัดสินคุณค่าส่วนบุคคล คุณสามารถ

เปลี่ยนรูปแบบคำถามเป็น "อะไรคือสาเหตุ?" แทนที่จะเป็น "ทำไมมันถึงเกิดขึ้น?" กระบวนการต้องสนับสนุนให้ผู้เข้าร่วมวิเคราะห์ "เหตุการณ์" อย่างเป็นกลางโดยใช้อภิปรายหรือการรู้ความคิด เช่น ถามเหตุผลว่าทำไมผู้เข้าร่วมจึงวิเคราะห์ "เหตุการณ์" เช่นนั้น และสำรวจ "กระบวนการ" ของการวิเคราะห์เองในลักษณะที่เป็นกลาง

3. การวางแผนปฏิบัติการ – ความคิดสร้างสรรค์และการจัดการ

การจัดทำแผนปฏิบัติการมีเพื่อแก้ปัญหา กิจกรรมหรือโครงการ เช่น แผนปฏิบัติการเพื่อจัดให้มีบริการรถประจำทางที่เข้าถึงได้ การจัดกระบวนการให้ผู้เข้าร่วมพัฒนาแผนปฏิบัติการที่สร้างสรรค์แต่เป็นไปได้โดยพิจารณาปัจจัยต่างๆ เช่น ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และทรัพยากร ตัวอย่างเช่น หากผู้เข้าร่วมไม่พิจารณาปัจจัยบางอย่าง คุณสามารถจัดกระบวนการให้ทำเช่นนั้นได้ คุณควรใช้คำถาม "5W1H" คือ อะไร ใคร เมื่อไหร่ ทำไม ที่ไหน และอย่างไร กระบวนการสามารถสนับสนุนให้ผู้เข้าร่วมพัฒนาแผนที่เป็นไปได้อย่างเป็นระบบโดยใช้คำถามเหล่านี้เพื่อโฟกัสปัจจัยที่ต้องพิจารณาในการวางแผน

การตั้งคำถามสืบค้น

© CBR DTC

การเป็นกระบวนการเริ่มต้นจากการเตรียมตัว โดยระบุหรือพัฒนาสื่อที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการตั้งคำถามสืบค้น พัฒนาคำถามนำ เตรียมอุปกรณ์ ออกแบบวิธีการ งานและกิจกรรมเพื่อจุดประสงค์ของการเรียนรู้แบบค้นพบ คุณควรคาดการณ์ข้อผิดพลาดและความเข้าใจผิดที่เกิดขึ้นบ่อย รวมถึงประเด็นการเรียนรู้สำคัญด้วย คุณสามารถฝึกการเป็นกระบวนการโดยวิเคราะห์วิดีโอของฟอร์ม DET (มีอยู่บนยูทูบ)

ความล้มเหลวของการเป็นกระบวนการ: ไม่มีการค้นพบและความรู้สึกถูกบังคับ

ไม่มีการค้นพบ: วิธีป้องกัน:

การเตรียมตัว (การตั้งคำถามสืบค้น, คำถามชี้แนะ), เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของตนเอง, ทักษะการเป็นกระบวนการ

ความรู้สึกถูกบังคับ: วิธีป้องกัน:

เวลาที่เพียงพอ, ไม่มีความสัมพันธ์แบบ "เจ้านาย", เชื่อมโยงกับงานของผู้อบรม, ไม่ใช่ "คุณ" แต่เป็น "เรา/พวกเรา" อย่างขึ้น!

เราจะประเมินความสำเร็จของการเป็นกระบวนการของคุณใน DET อย่างไร? เกณฑ์สำคัญสองประการคือ ผู้เข้าร่วมได้ผ่านกระบวนการค้นพบหรือไม่ และผู้เข้าร่วมแต่ละคนรู้สึกว่า "ฉันทำได้" ไม่ใช่คนอื่นทำหรือรู้สึกถูกบังคับให้ทำ

การเตรียมสื่อสำหรับการตั้งคำถามสืบค้นและคำถามนำอย่างรอบคอบเป็นขั้นตอนแรกที่สำคัญในการป้องกันความล้มเหลวของการเป็นกระบวนการ คุณควรออกแบบและจัดกระบวนการอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาที่คุ้นเคยหรือประสบการณ์จริงของผู้เข้าร่วม หากกลุ่มหรือบางคนในกลุ่มมีความยากลำบากในการดำเนินกระบวนการค้นพบ เมื่อคุณรวมทั้งหมดนี้แล้ว ทักษะการเป็นกระบวนการของคุณเป็นกุญแจสำคัญสู่ความสำเร็จใน DET

มีสี่สาเหตุหลักที่ทำให้ผู้เข้าร่วมรู้สึก "ถูกบังคับให้ทำงานให้เสร็จ" แทนที่จะเรียนรู้แบบค้นพบร่วมกันเป็นกลุ่มผ่านการอภิปรายหรือการทำงาน: 1) ไม่ได้ใช้เวลาเพียงพอสำหรับงาน รู้สึกถูกเร่งให้ทำงานเสร็จโดยไม่สนใจเนื้อหาหรือการเรียนรู้ 2) ไม่รู้สึกว่าสิ่งที่ทำมีความหมาย หรือไม่เห็นความเชื่อมโยงระหว่างงานกับชีวิตของตน 3) มีคนบางคน (อาจเป็นกระบวนการเอง) ที่กลายเป็น "เจ้านาย" ของกลุ่มและมอบหมายงานให้ผู้เข้าร่วม แทนที่จะสร้างการเรียนรู้ร่วมกัน 4) หัวข้อของงานเป็นนามธรรมและยากเกินไป ไม่สามารถปฏิบัติได้จริง

เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาเหล่านี้ คุณควร 1) ให้เวลาเพียงพอสำหรับงานและการอภิปราย 2) ออกแบบงานและหัวข้อที่เป็นรูปธรรม เกี่ยวข้องกับผู้เข้าร่วม และไม่ยากเกินไป 3) เป็นกระบวนการ ไม่ใช่ผู้สั่งการหรือชี้แนะ 4) หากหัวข้อเป็นนามธรรม ให้จัดกระบวนการอภิปรายที่เชื่อมโยงกับประสบการณ์ชีวิตจริงของผู้เข้าร่วม หรือเริ่มจากเหตุการณ์ที่เป็นรูปธรรมแล้วค่อยๆ นำไปสู่การอภิปรายเชิงแนวคิด ตัวอย่างเช่น แทนที่จะพูดว่า "คุณทำสิ่งนี้" ให้พูดว่า "เราจะทำสิ่งนี้กันไหม?" คุณยังสามารถแต่งตั้งใครสักคนให้จดประเด็นการอภิปรายบนกระดานฟลิปชาร์ตหรือกรอกแผนภาพ สิ่งเหล่านี้อาจดูเล็กน้อยแต่สามารถสร้างความแตกต่างได้อย่างมาก

การรายงานโดยกลุ่ม

	ข้อได้เปรียบ	ข้อเสียเปรียบ
ด้วยวาจา (กลุ่มใหญ่)	รายละเอียด	ใช้เวลา
ด้วยกระดาษ (กลุ่มใหญ่)	ประหยัดเวลา	ข้อมูลจำกัด
แลกเปลี่ยนความคิดเห็น (2 กลุ่ม)	รายละเอียด	ทุกคนไม่ได้พูด

คุณออกแบบให้มีการรายงานกลุ่มเป็นกระบวนการเรียนรู้หรือไม่?

อย่าใช้เวลามากเกินไปกับการรายงานใน DET แม้ว่าการรายงานมักจะทำหลังจากการอภิปรายกลุ่ม แต่จุดมุ่งหมายหลักของการทำงานกลุ่มใน DET คือการเรียนรู้แบบค้นพบระหว่างกระบวนการอภิปรายโดยมีการจัดกระบวนการ ดังนั้น การ "รายงาน" ผลลัพธ์เพียงอย่างเดียวจึงไม่สำคัญมากนัก แต่คุณควรใช้ประโยชน์จากผลลัพธ์ของการอภิปรายเพื่อการเรียนรู้แบบค้นพบอีกครั้ง ตัวอย่างเช่น การเปรียบเทียบความคิดเห็นที่แตกต่างกันของแต่ละกลุ่มสามารถเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพได้ สิ่งที่ดีที่สุดที่คุณสามารถทำได้ (แต่มักพบในสิ่งที่เรียกว่า "การประชุมเชิงปฏิบัติการ") คือการให้เวลา 10 นาทีแก่แต่ละกลุ่มเพื่อรายงานสิ่งที่พวกเขาได้อภิปราย โดยใช้เวลาสำคัญไปกับการรายงานเพียงอย่างเดียว การเพียงแค่ว่า "รายงาน" ไม่สามารถถือว่าเป็นกระบวนการค้นพบได้ ควรลดเวลาการรายงานให้น้อยที่สุด และเพิ่มเวลาการอภิปรายกลุ่มให้มากที่สุด พยายามเปลี่ยนการ "รายงาน" แบบธรรมดาให้เป็นการอภิปรายเปรียบเทียบ

ตารางด้านบนแสดงข้อดีและข้อเสียของวิธีการรายงานแบบต่างๆ การนำเสนอด้วยวาจาในกลุ่มใหญ่สามารถให้รายละเอียดของการอภิปรายได้ แต่ใช้เวลามาก การนำเสนอบนกระดาษ (ติดกระดาษทั้งหมดบนผนังให้กลุ่มใหญ่ดูในเวลาที่กำหนด) และการแลกเปลี่ยนรายงานระหว่างกลุ่มย่อยสองกลุ่มสามารถประหยัดเวลาได้ แม้ว่าทั้งสองวิธีจะมีข้อจำกัด เช่น ข้อมูลมีจำกัดและประเด็นไม่สามารถแบ่งปันกับทุกคนได้ สิ่งที่ใช้ใน DET Forum คือการนำเสนอบนกระดาษ ซึ่งสามารถนำไปสู่การอภิปรายขั้นสุดท้ายในกลุ่มใหญ่เพื่อทำให้ประเด็นสำคัญชัดเจน ในกรณีที่มีบางกลุ่มที่ไม่มีความเข้าใจที่ชัดเจนหรือไม่สามารถบรรลุระดับการอภิปรายที่คาดหวังได้ วิทยากร DET จะมีโอกาสสุดท้ายในการจัดกระบวนการเรียนรู้ของพวกเขา

บทสรุป: การเป็นกระบวนการใน DET

การตั้งคำถามสืบค้นและคำถามชี้แนะ
 ความรู้สึก "ฉันทำได้"
 การทำให้เห็นภาพ
 คำแนะนำ คำถาม และขั้นตอนที่ชัดเจนและแม่นยำ

การเป็นกระบวนการเป็นกระบวนการที่มีปฏิสัมพันธ์ หรือการสนทนา ใน DET เพื่อทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้แบบค้นพบ ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานของวิทยากร DET การประยุกต์ใช้การตั้งคำถามสืบค้นและคำถามนำที่แม่นยำซึ่งเตรียมไว้อย่างดีเป็นกุญแจสำคัญในการเป็นกระบวนการใน DET

คุณต้องสร้างความรู้สึก "ฉันทำได้" แทนที่จะเป็น "ถูกบังคับให้ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ" ในหมู่ผู้เข้าร่วมเพื่อบรรลุเป้าหมายสุดท้ายของ DET นั่นคือ การทำให้ผู้เข้าร่วมสามารถเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงได้

คุณต้องให้คำถามหรืองานที่แม่นยำและนำเสนอคำแนะนำที่ละเอียดขั้นตอนที่ชัดเจน การเปลี่ยนความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมในการอภิปรายให้เป็นภาพโดยใช้แผนภาพหรือเมทริกซ์จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจสิ่งที่กำลังอภิปรายได้ดีขึ้น การเป็นกระบวนการไม่ใช่การชี้แนะ กล่าวอีกนัยหนึ่ง การเป็นกระบวนการแตกต่างจากการควบคุม การเป็นกระบวนการให้คุณค่ากับการอภิปรายแบบเปิดที่อาจสร้างผลลัพธ์ที่ไม่คาดคิดอันเป็นผลมาจากการอภิปราย ปฏิสัมพันธ์เช่นนี้สามารถเกิดขึ้นได้เฉพาะเมื่อมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ในทางกลับกัน การชี้แนะถูกใช้เพื่อบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้แล้ว

แผ่นสรุป

4) การเป็นกระบวนการ

1. การจัดกระบวนการคืออะไร?

การจัดกระบวนการ คือ การแทรกแซงและดำเนินกระบวนการเพื่อให้กลุ่มสามารถทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในการอภิปรายและการทำงานให้สำเร็จ รวมถึงการช่วยให้ผู้เข้าร่วมแต่ละคนได้ประสบการณ์การเรียนรู้แบบค้นพบ เนื่องจาก DET ใช้แนวทางการเรียนรู้แบบค้นพบ การจัดกระบวนการจึงเป็นกระบวนการสำคัญใน DET และเป็นทักษะจำเป็นสำหรับวิทยากร DET ในการส่งเสริมกระบวนการค้นพบของผู้เข้าร่วม ทั้งนี้ การเป็นกระบวนการแตกต่างจากการชี้นำ

2. บทบาทของกระบวนการใน DET คืออะไร?

วิทยากร DET มีหน้าที่รับผิดชอบในการทำให้ผู้เข้าร่วมทุกคนได้ประสบการณ์การเรียนรู้แบบค้นพบตลอดการอบรม DET โดยแสดงบทบาทเป็นกระบวนการ บทบาทหลักของกระบวนการใน DET ประกอบด้วย:

- กำหนดงาน เป้าหมาย กระบวนการ และวิธีการทำงานกลุ่มและรายบุคคลที่ชัดเจน
- พัฒนาและเลือกสื่อสำหรับการตั้งคำถามสืบค้นและคำถามนำที่แม่นยำ เพื่อกระตุ้นการเรียนรู้แบบค้นพบที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าร่วม
- สนับสนุนและดำเนินการอภิปรายที่ราบรื่นและสร้างสรรค์ระหว่างผู้เข้าร่วม

3. ประเด็นสำคัญในการเตรียมตัวและโครงสร้างของการจัดกระบวนการใน DET มีอะไรบ้าง?

ไม่ใช่การให้ข้อมูล แต่เป็น "การกระตุ้นกระบวนการค้นพบ" ด้วยคำถามนำ

กำหนดและให้แนวทางที่ชัดเจน (วิธีการ)

โดยตระหนักว่าคุณรู้ แต่ผู้เข้าร่วมอาจยังไม่รู้

ทำซ้ำและ

ขอให้ผู้เข้าร่วมอธิบายเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ

มุ่งเน้นที่ประเด็นการอภิปราย (ขึ้นอยู่กับเป้าหมาย):

การรวบรวมข้อมูล – เน้นมุมมองที่กว้าง

การวิเคราะห์ – มุ่งเน้นที่ประเด็นสำคัญ

การวางแผน – จัดระเบียบความคิด

จัดโครงสร้างการเรียนรู้ทีละอย่าง

ทีละขั้นตอน (ไม่ควรทำ 2 อย่างพร้อมกัน)

4. ประเด็นในการจัดกระบวนการมีอะไรบ้าง?

อำนวยความสะดวกในการแสดงความคิดเห็นและแนวคิด

รักษาประเด็นการอภิปรายให้อยู่ในทิศทางที่ถูกต้อง

ให้โอกาสที่เท่าเทียมกันในการแบ่งปันความคิดเห็น

จัดการเวลาอย่างมีประสิทธิภาพ

บทบาทของคุณในฐานะกระบวนการคือการแนะนำและสนับสนุนผู้เข้าร่วมในการอภิปรายประเด็นที่ยกขึ้นมา โดยใช้คำถามนำแทนการให้คำตอบ ควรระมัดระวังในการใช้ตัวอย่าง แม้ว่าตัวอย่างจะช่วยให้เข้าใจประเด็นได้เป็นรูปธรรม แต่อาจจำกัดมุมมองของผู้เข้าร่วมได้

ในการจัดกระบวนการ ควรหลีกเลี่ยงการตัดสินและการปฏิเสธ แต่ควรสนับสนุนให้ผู้เข้าร่วมสำรวจประเด็นจากมุมมองที่หลากหลาย การใช้คำถามนำที่มีประสิทธิภาพเป็นกุญแจสำคัญในการเพิ่มพูนการอภิปราย

5. อธิบายจุดประสงค์สำคัญสามประการของการอภิปรายใน DET และวิธีการเป็นกระบวนการในแต่ละจุดประสงค์

การรวบรวม – มุมมองที่กว้างและหลากหลาย

รวบรวมข้อเท็จจริง ข้อมูล และข้อมูลเชิงตัวเลข เช่น ความยากลำบากที่คนพิการเผชิญในการใช้การขนส่งสาธารณะ จัดกระบวนการให้ผู้เข้าร่วมมอง "บางสิ่ง" จากมุมมองที่กว้าง หลากหลาย และรอบด้าน ตัวอย่างเช่น หากผู้เข้าร่วมรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความยากลำบากเฉพาะการขนส่งทางบก เช่น รถประจำทางและรถไฟ ให้ผู้เข้าร่วมเพื่อขยายมุมมองไปสู่การขนส่งทางทะเล/แม่น้ำและทางอากาศ โดยใช้คำถามเช่น "แล้วการเดินทางทางอากาศล่ะ?" "มีประเภทการขนส่งอื่นๆ อีกไหม?" "เราสามารถ...ได้ไหม?" เป็นต้น

การวิเคราะห์ – การโฟกัสและอภิปราย

วิเคราะห์สาเหตุ ผลลัพธ์ ปัจจัยของเหตุการณ์ต่างๆ เช่น วิเคราะห์สาเหตุของการเข้าไม่ถึงการขนส่งสาธารณะ จัดกระบวนการให้ผู้เข้าร่วมระบุปัจจัยที่เกี่ยวข้อง สาเหตุที่แท้จริง หรือผลลัพธ์สุดท้ายของเหตุการณ์ กระบวนการควรใช้คำถาม "ทำไม" ซ้ำๆ เพื่อหาสาเหตุที่แท้จริง หรือถาม "จะเกิดอะไรขึ้น" ตามด้วย "ถ้า...จะเป็นอย่างไร" เพื่อระบุผลลัพธ์สุดท้าย เปรียบเสมือนการขุดลึกลงไปเรื่อยๆ จนกว่าจะพบคำตอบที่แท้จริง

บางครั้งอาจมีคนหนึ่งที่ลังเลที่จะตอบคำถาม "ทำไม" เพราะรู้สึกว่าการตอบสะท้อนการตัดสินคุณค่าส่วนบุคคล คุณสามารถปรับเปลี่ยนคำถามเป็น "อะไรคือสาเหตุของปัญหา?" แทนที่จะเป็น "ทำไมปัญหถึงเกิดขึ้น?"

กระบวนการควรสนับสนุนให้ผู้เข้าร่วมวิเคราะห์ "เหตุการณ์" อย่างเป็นกลางโดยใช้แนวทางการรู้คิด เช่น ถามเหตุผลว่าทำไมผู้เข้าร่วมจึงวิเคราะห์ออกมาเช่นนั้น และสำรวจ "กระบวนการ" ของการวิเคราะห์เองในลักษณะที่เป็นกลาง

การวางแผน – ความคิดสร้างสรรค์และการจัดการ

ทำแผนปฏิบัติการเพื่อแก้ปัญหา กิจกรรม หรือโครงการ เช่น แผนปฏิบัติการ เพื่อจัดให้มีบริการรถประจำทางที่เข้าถึงได้ จัดกระบวนการให้ผู้เข้าร่วมพัฒนาแผนปฏิบัติการที่สร้างสรรค์แต่เป็นไปได้ โดยพิจารณาปัจจัยต่างๆ เช่น ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและทรัพยากร หากผู้เข้าร่วมไม่พิจารณาปัจจัยบางอย่าง คุณสามารถกระตุ้นให้คิดถึงปัจจัยเหล่านั้นได้

ควรใช้คำถาม "5W1H" คือ อะไร ใคร เมื่อไหร่ ทำไม ที่ไหน และอย่างไร กระบวนการสามารถสนับสนุนให้ผู้เข้าร่วมพัฒนาแผนที่เป็นไปได้อย่างเป็นระบบ โดยใช้คำถามเหล่านี้เพื่อให้โฟกัสที่ปัจจัยสำคัญที่ต้องพิจารณาในการวางแผน

5) การทำสไลด์และสื่อทัศนูปกรณ์ คำถามเพื่อการเรียนรู้ของโมดูลนี้

1. หลักการสื่้ประการในการทำสไลด์และสื่อทัศนูปกรณ์คืออะไร?
2. เทคนิคหกประการในการทำสไลด์และสื่อทัศนูปกรณ์คืออะไร?
3. อธิบายหกเทคนิคนี้อย่างสั้นๆ

(ดูคำตอบได้ที่แผ่นสรุป หน้า 94)

บทนำสู่การทำสไลด์และสื่อทัศนูปกรณ์

อะไร?: เครื่องมือการนำเสนอ

ทำไม?: เพื่อการฝึกอบรมที่มีประสิทธิภาพ

เป้าหมาย: หลักการ 4 ข้อ และเทคนิค 6 ประการ

สไลด์และสื่อทัศนูปกรณ์คืออะไร?

ปัจจุบันเราส่วนใหญ่ใช้ซอฟต์แวร์นำเสนอ เช่น ไมโครซอฟต์พาวเวอร์พอยท์ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ทรงพลังมากสำหรับการฝึกอบรม DET หากใช้อย่างมีประสิทธิภาพ สไลด์หมายถึง "หน้า" แต่ละหน้า และชุดของสไลด์รวมกันเรียกว่า "สไลด์" เช่นกัน

ทำไมวิทยากร DET จึงต้องเรียนรู้เรื่องนี้?

การนำเสนอเป็นส่วนสำคัญของ DET ดังนั้น วิทยากร DET ทุกคนควรสามารถพัฒนาและใช้สไลด์และสื่อทัศนูปกรณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ หลักการและเทคนิคของการทำสไลด์สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ไม่เพียงแต่กับซอฟต์แวร์นำเสนอเท่านั้น แต่ยังรวมถึงวิธีการนำเสนออื่นๆ เช่น กระดานไวท์บอร์ด ฟลิปชาร์ต และเอกสารประกอบสำหรับผู้เข้าร่วม

เป้าหมายของการเรียนรู้คืออะไร?

คุณควรเข้าใจหลักการสำคัญสี่ประการของการทำสไลด์และสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคพื้นฐานหกประการกับ DET ของคุณ

*สไลด์เป็นสื่อทัศนูปกรณ์ คุณต้องอธิบายเนื้อหาหากมีผู้เข้าร่วมที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น

หลักการในการทำสไลด์

น้อยคือมาก

เรียบง่าย

เพื่อ 'ดู' ไม่ใช่ให้อ่าน

ไม่ใช่ประโยค

ทำให้เห็นภาพ

หลักการพื้นฐานของการทำสไลด์คือทำให้เรียบง่ายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ อย่าใส่ข้อมูลมากเกินไปในสไลด์ สิ่งที่ย่ำที่สุดที่คุณสามารถทำได้คือใส่ข้อความทั้งหมดของการพูดของคุณลงในสไลด์ และอ่านให้คนอื่นฟัง

สไลด์ควรเป็นเหมือนป้ายบอกทางและเป็นสิ่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจว่าประเด็นสำคัญของการนำเสนอของคุณคืออะไร หากผู้เข้าร่วมต้องการข้อมูลโดยละเอียด ให้แจกเอกสารประกอบการแสดงข้อมูลทั้งหมดในสไลด์ หลีกเลี่ยงการใส่ประโยคยาวๆ ใช้เพียงคำสำคัญในรูปแบบหัวข้อย่อย มิฉะนั้น ผู้เข้าร่วมจะให้ความสนใจกับการ "อ่าน" สไลด์แทนที่จะฟังคุณ

พยายามทำเค้าโครงของเนื้อหาหรือใช้ภาพกราฟิกแทนข้อความอธิบาย คุณต้อง "ตัดทอนและขัดเกลา" นั่นคือ ลดเนื้อหาในสไลด์ให้น้อยที่สุดเพื่อนำทางผู้เข้าร่วมไปสู่จุดการเรียนรู้ที่แม่นยำ ผู้เข้าร่วมจะเรียนรู้ได้ดีขึ้นและมากขึ้นเกี่ยวกับหัวข้อ หากคุณลดปริมาณข้อมูลในสไลด์ลง

เทคนิคหกประการในการทำสไลด์ที่มีประสิทธิภาพ

1. ชี้นำ
2. ทำให้ง่ายและสรุป
3. แยกแยะ
4. เปรียบเทียบ/เปรียบเทียบต่าง
5. จัดเรียง
6. การทำเค้าโครง/การนำเสนอด้วยกราฟิก

สไลด์ หรือซอฟต์แวร์นำเสนอ เป็นเครื่องมือและวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เข้าร่วม ช่วยชี้นำไปสู่ประเด็นสำคัญของเนื้อหา การรับข้อมูลทางสายตาที่มีประสิทธิภาพมากกว่าการฟัง ตามที่เราได้เรียนรู้ในระเบียบวิธีของ DET "ถ้าฉันได้ยิน ฉันลืม ถ้าฉันเห็น ฉันจำได้" มีเทคนิคหกประการในการทำสไลด์ที่ "ดูง่าย" เรียบง่าย และทรงพลัง

วิเคราะห์: สไลด์นี้ไม่ดีอย่างไร? ปัจจัยในการทำสไลด์

CRPD แห่งสหประชาชาติ นิยามความพิการว่าเป็นผลจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีความบกพร่องกับอุปสรรคทางทัศนคติและสิ่งแวดล้อมที่ขัดขวางการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพของพวกเขาในสังคมบนพื้นฐานที่เท่าเทียมกับผู้อื่น

การมีส่วนร่วมจากนิยามของสหประชาชาติ คือ สิทธิของคนพิการในการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในชีวิตและการพัฒนาสังคม มีสิทธิ์ได้รับสภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับพลเมืองอื่น และมีส่วนแบ่งที่เท่าเทียมกันในสภาพที่ดีขึ้นอันเป็นผลมาจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม

แนวคิดเชิงสังคมด้านความพิการตามนิยามของ UPIAS คือ ความพิการเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดเพิ่มเติมบนความบกพร่องของเราโดยวิธีที่เราถูกแยกและกีดกันออกจากการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในสังคมอย่างไม่จำเป็น ... และความพิการเป็นความเสียหายหรือข้อจำกัดของกิจกรรมที่เกิดจากสังคมปัจจุบันและหน่วยงานต่างๆ ในสังคม ซึ่งไม่คำนึงถึงหรือคำนึงถึงน้อยมากเกี่ยวกับคนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย และด้วยเหตุนี้จึงกีดกันคนพิการออกจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมกระแสหลัก

สไลด์นี้ดูง่ายหรือไม่? คุณสามารถวิเคราะห์ได้ใหม่ว่าอะไรผิดในสไลด์นี้? คุณจะปรับปรุงให้ดีขึ้นได้อย่างไร? คุณควรให้ความสนใจกับปัจจัยอะไรบ้าง?

การทำสไลด์ที่มีประสิทธิภาพไม่ใช่เรื่องยาก หากคุณรู้ว่าควรให้ความสนใจกับจุดไหนและควรปฏิบัติตามกฎพื้นฐานอะไร จุดสำคัญที่ควรพิจารณาคือ: ปริมาณข้อมูล, ฟอนต์ (ขนาดและประเภท), สี (ความตัดกันระหว่างพื้นหลังและตัวอักษร), สไลด์

และรูปแบบ หากคุณสามารถวิเคราะห์เหตุผลที่ทำให้สไลด์นี้ไม่มีประสิทธิภาพ คุณจะสามารถหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดแบบเดียวกันและสามารถทำสไลด์ที่มีประสิทธิภาพได้

เทคนิค 1: การชี้แนะ (1): โดยการเน้น

อันดับฟุตบอลเอเชีย				อันดับฟุตบอลเอเชีย			
	2010	2011	2012		2010	2011	2012
1	อุซเบกิสถาน	มาเลเซีย	ทาจิกิสถาน	1	อุซเบกิสถาน	มาเลเซีย	ทาจิกิสถาน
2	ทาจิกิสถาน	คาซัคสถาน	อุซเบกิสถาน	2	ทาจิกิสถาน	คาซัคสถาน	อุซเบกิสถาน
3	อินโดนีเซีย	อุซเบกิสถาน	อินโดนีเซีย	3	อินโดนีเซีย	อุซเบกิสถาน	อินโดนีเซีย
4	ฟิลิปปินส์	เติร์กเมนิสถาน	คาซัคสถาน	4	ฟิลิปปินส์	เติร์กเมนิสถาน	คาซัคสถาน
5	คาซัคสถาน	อินโดนีเซีย	ฟิลิปปินส์	5	คาซัคสถาน	อินโดนีเซีย	ฟิลิปปินส์
6	เติร์กเมนิสถาน	ทาจิกิสถาน	สิงคโปร์	6	เติร์กเมนิสถาน	ทาจิกิสถาน	สิงคโปร์
7	สิงคโปร์	สิงคโปร์	เติร์กเมนิสถาน	7	สิงคโปร์	สิงคโปร์	เติร์กเมนิสถาน
8	ญี่ปุ่น	ฟิลิปปินส์	ญี่ปุ่น	8	ญี่ปุ่น	ฟิลิปปินส์	ญี่ปุ่น
9	มาเลเซีย	ญี่ปุ่น	มาเลเซีย	9	มาเลเซีย	ญี่ปุ่น	มาเลเซีย

ตารางด้านบนเป็นตารางจัดอันดับฟุตบอลเอเชียจำลอง ตารางไหนดีกว่าในการระบุอันดับของมาเลเซีย และเพราะอะไร? คุณสามารถชี้แนะผู้เข้าร่วมให้สนใจจุดหรือข้อมูลที่คุณต้องการได้เพียงแค่เน้นจุดนั้นในข้อมูล (ในที่นี้ผมใช้การแรเงาแทนการเน้นสีเนื่องจากหนังสือเล่มนี้เป็นขาวดำ แต่ในสไลด์จริงคุณควรใช้สี)

อย่างไรก็ตาม อย่าใช้การเน้นมากเกินไป ตัวอย่างเช่น หากคุณต้องการอธิบายอันดับของสามประเทศและใช้สีที่แตกต่างกันสามสีในตารางนี้ มันจะไม่ช่วยชี้แนะผู้เข้าร่วมแต่จะทำให้พวกเขาเสียสมาธิ คุณควรใช้เทคนิคอื่น เช่น ใช้ "แผนภูมิเส้น" ที่มีเส้นสามสีที่แตกต่างกัน หรือใช้ฟังก์ชัน "ภาพเคลื่อนไหว" ของซอฟต์แวร์เพื่อแสดงสามประเทศทีละประเทศ

เทคนิค 1: การชี้แนะ (2): โดยหัวเรื่อง

หัวเรื่อง?

"...ความพิการเป็นผลจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีความบกพร่องกับอุปสรรคทางทัศนคติและสิ่งแวดล้อมที่ขัดขวางการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และมีประสิทธิผลของคนพิการในสังคมบนพื้นฐานที่เท่าเทียมกับผู้อื่น"

คุณสามารถช่วยให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจข้อมูลในสไลด์ได้โดยการใส่หัวข้อที่เหมาะสม ลองจินตนาการว่าคุณกำลังแสดงข้อความเต็มของคำอธิบายความพิการตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการแห่งสหประชาชาติ (UN CRPD) ในสไลด์ คุณจะใส่หัวข้ออะไรไว้ด้านบนของสไลด์? อย่างเช่น

(A) คำนิยามความพิการโดย UN CRPD

(B) ความพิการคือข้อจำกัดในการมีส่วนร่วม

ความแตกต่างระหว่างหัวข้อ (A) และ (B) คืออะไร? หัวข้อ (A) อธิบายว่าข้อความนี้คืออะไร นั่นคือ "นี่คือคำนิยามความพิการโดย UN CRPD" ในขณะที่หัวข้อ (B) อธิบายความหมายหลักของเนื้อหา นั่นคือ "ความพิการคือข้อจำกัดในการมีส่วนร่วม" มีสองวิธีเสนอในการนำเสนอหัวข้อนี้ คือ อธิบายว่า "มันคืออะไร" และ "ข้อความสำคัญคืออะไร" ใช้อย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการของคุณ อย่างไรก็ตาม วิธีหลังมักมีประสิทธิภาพมากกว่าในการช่วยให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจความหมายหลักของเนื้อหา

หัวข้อควรอยู่ในบรรทัดเดียว ไม่ควรมีสองบรรทัดหรือมากกว่า หากหัวข้อมีมากกว่าสองบรรทัด แสดงว่าคุณอธิบายมากเกินไป หากมีเพียงหนึ่งหรือสองคำที่ล้นไปอยู่บรรทัดที่สอง คุณสามารถปรับได้โดยการเปลี่ยนขนาดของฟอนต์

คุณยังสามารถเน้นคำสำคัญในข้อความได้ (ในสไลด์ด้านบนใช้ทำตัวหนา แต่ในสไลด์จริงควรใช้สีที่ต่างหาก)

เทคนิค 2: ทำให้ง่ายและสรุป - ตัดและลบ

DET

ฉันรู้ → ฉันทำ

คุณลองทำสไลด์เพื่ออธิบายเนื้อหาต่อไปนี้ได้ไหม? "ใน DET การทำให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจว่าความพิการคืออะไรและต้องทำอะไรนั้นไม่เพียงพอ สิ่งที่สำคัญกว่าใน DET คือการทำให้ผู้เข้าร่วมเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงในสังคม ไม่ใช่แค่รู้เกี่ยวกับความพิการ" ตัวอย่างอยู่ในสไลด์ด้านบน

สไลด์ไม่ใช่สำหรับอ่าน แต่สำหรับดู แนะนำให้ใช้รูปแบบหัวข้อย่อๆ คุณสามารถอธิบายรายละเอียดด้วยวาจา มิฉะนั้นผู้เข้าร่วมจะอ่านสไลด์แทนที่จะฟังจากคุณ ทำให้เนื้อหาง่ายและกระชับโดยตัดประเด็นที่ไม่สำคัญออก ให้ผู้เข้าร่วมสนใจที่ประเด็นหลักโดยแสดงเฉพาะคำสำคัญของเนื้อหาในสไลด์ (อย่า "ฝัง" คำสำคัญไว้ในประโยค!)

เทคนิค 3: แยกแยะ - "ลั่นชัก" เพื่อจัดเรียงข้อมูล

ศักยภาพและข้อจำกัดของ DET และ DAT

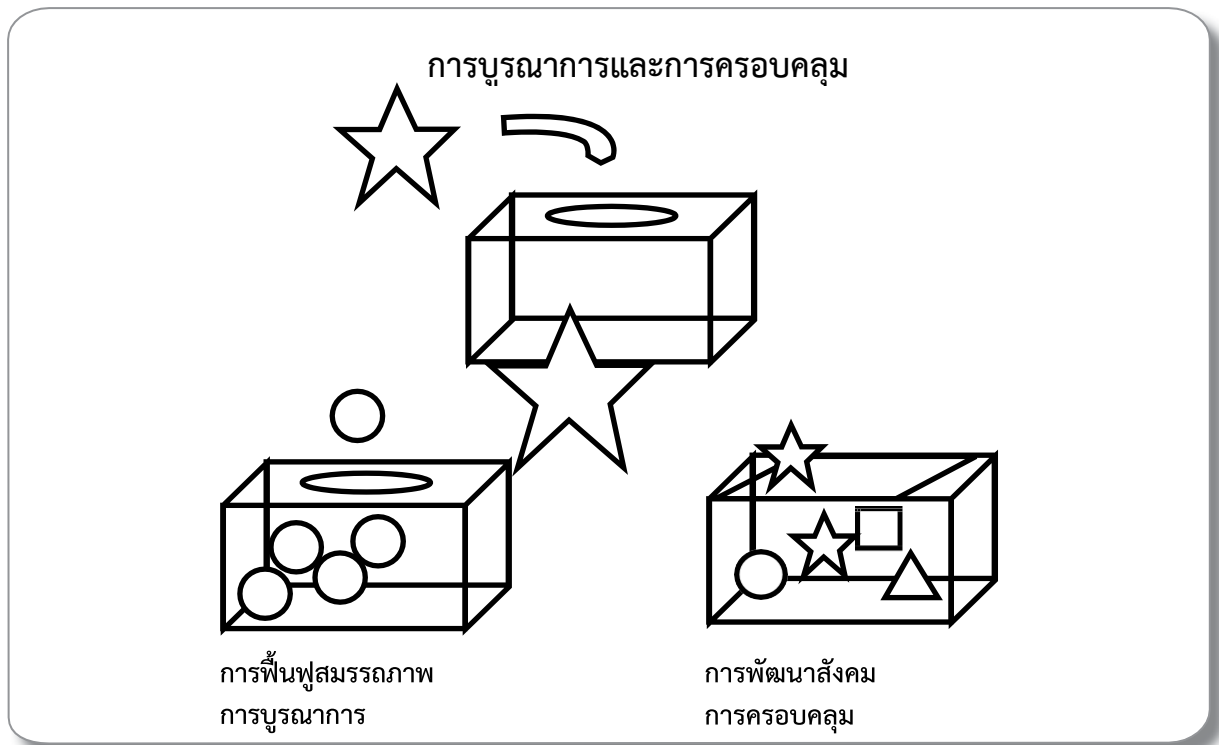
	DET	DAT
ศักยภาพ	เปลี่ยนทัศนคติ สร้างการกระทำ เชิงรุก ส่งเสริมการเปลี่ยนแปลง ทางสังคม	เข้าใจแง่มุมด้านการทำงาน สอนวิธี ช่วยเหลือ
ข้อจำกัด	ใช้เวลา ต้องการกระบวนการที่ดี	เข้าใจเฉพาะแง่มุมด้านการทำงาน ไม่อำนวยการ ความสะดวกให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม

ผู้เข้าร่วมมักสับสนเมื่อไม่รู้วิธีจัดเรียงข้อมูลใหม่ใน "กล่องความรู้" ของตน การแยกแยะเป็นเทคนิคในการให้ข้อมูลพร้อม "ลั่นชักสำเร็จรูป (หรือกล่องจัดเรียงข้อมูล)" สำหรับผู้เข้าร่วม เมทริกซ์เป็นตัวอย่างของวิธีการแยกแยะข้อมูลตามเกณฑ์สำคัญอย่างมีประสิทธิภาพ

เมทริกซ์ในสไลด์ด้านบนเป็นตัวอย่างเพื่อแสดงเมื่อคุณอธิบายจุดแข็งและข้อจำกัดของ DET และ DAT ดังนี้ "DET และ DAT ต่างมีศักยภาพและข้อจำกัด ศักยภาพสำคัญของ DET คือ เปลี่ยนทัศนคติของผู้คน สร้างการกระทำเชิงรุก และส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ข้อจำกัดของมันคือ ใช้เวลาและต้องการกระบวนการที่ดี ในทางกลับกัน ศักยภาพของ DAT คือช่วยให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจแง่มุมด้านการทำงานของความบกพร่องและสอนวิธีช่วยเหลือคนพิการ ข้อจำกัดของ DAT คือความเข้าใจเกี่ยวกับความพิการถูกจำกัดอยู่ในแง่มุมด้านการทำงานของร่างกายเท่านั้น แต่ไม่อำนวยความสะดวกให้เกิดการกระทำเชิงรุกเพื่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม"

เทคนิค 4: เปรียบเทียบและเปรียบเทียบต่าง - "B เป็นสิ่งที่ไม่ใช่ A"

	DAT	DET
ความพิการ:	ข้อจำกัดของร่างกาย แนวคิดเชิงปัจเจก	ความเหลื่อมล้ำ แนวคิดเชิงสังคม
วิธีการ:	การจำลอง	การเรียนรู้ผ่านกระบวนการ
ผู้เข้าร่วม:	เป็นกลาง คนไม่พิการ	ผู้กดขี่และผู้นำการ เปลี่ยนแปลง คนพิการ

นี่เป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพและมีประโยชน์มากที่สุดในการทำสไลด์ คนจะเข้าใจได้ง่ายว่า "B" คืออะไร เมื่อคุณอธิบาย "B" ในลักษณะที่แตกต่างจาก "A" โดยการเปรียบเทียบและแสดงความแตกต่างระหว่าง "A" และ "B" ด้วยเกณฑ์สำคัญ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ อธิบาย "B" ว่าเป็น "สิ่งที่ไม่ใช่ A" ประเด็นสำคัญที่ต้องจำเมื่อใช้เทคนิคนี้คือการระบุเกณฑ์สำคัญในการเปรียบเทียบ

ด้านบนเป็นตัวอย่างของการเปรียบเทียบระหว่าง DET และ DAT ในรูปแบบตาราง โปรดให้ความสนใจกับเกณฑ์ที่ใช้เปรียบเทียบ DET และ DAT ด้านล่างเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่อธิบายความแตกต่างระหว่างการบูรณาการและการมีส่วนร่วมในรูปแบบภาพ คุณสามารถดูตัวอย่างเช่นนี้ได้ในบทที่ 5 ตัวอย่างของ DET

เทคนิค 5: จัดเรียงสไลด์

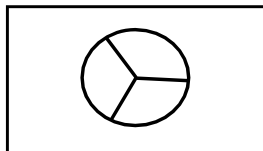
หลักการ	หลักการ
1. ชี้นำ	1. ชี้นำ
2. ทำให้ง่ายและสรุป	2. ทำให้ง่ายและสรุป
3. แยกแยะ	3. แยกแยะ
4. เปรียบเทียบ/เปรียบเทียบ	4. เปรียบเทียบ/เปรียบเทียบ
5. จัดเรียง	5. จัดเรียง
6. การทำเค้าโครง	6. การทำเค้าโครง

"ดูง่าย" เป็นคุณลักษณะสำคัญของสไลด์ คุณต้องให้ความสำคัญกับสไตล์ การจัดวาง การจัดเรียง ความเป็นเอกภาพ ฟอนต์ พื้นหลัง และภาพเคลื่อนไหว สไลด์ที่เป็นเอกภาพพร้อมการจัดวางที่เรียบร้อยเป็นพื้นฐาน ไม่เพียงแต่สไตล์ของ "สไลด์เดียว" แต่ "ชุดของสไลด์" ก็สำคัญเช่นกัน

คุณสามารถเปรียบเทียบสไลด์สองอันด้านบนได้ไหม? มีความแตกต่างอย่างง่ายระหว่างสไลด์สองอันนี้ นั่นคือ การจัดตำแหน่งของข้อความเป็นชิดซ้ายหรือกึ่งกลาง อย่างไรก็ตาม ฟังข้าวยาจจะ "ดู" ดีกว่าฟังขามาก โดยทั่วไป คนอ่านจากซ้ายไปขวาและจากบนลงล่าง คำแนะนำแบบดั้งเดิมแต่มีประโยชน์ในการจัดเรียงสไลด์คือ "4X4" นั่นคือ ตั้งเพียงสี่บรรทัดของข้อความและสี่คำในแต่ละบรรทัดในหนึ่งสไลด์

เทคนิค 6: ทำเป็นแผนภาพ (รูปแบบกราฟฟิก: 1)

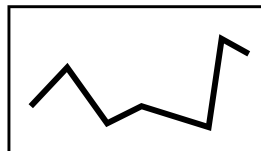
ตัวเลข

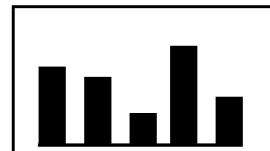
แผนภูมิวงกลม

เพศชาย	185
เพศหญิง	283
รวม	468

ตาราง

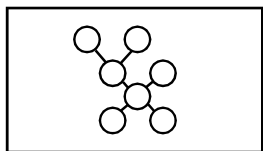

แผนภูมิเส้น

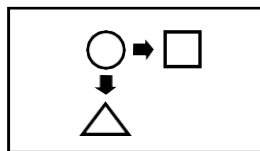

แผนภูมิแท่ง

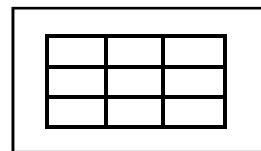
แนวคิด

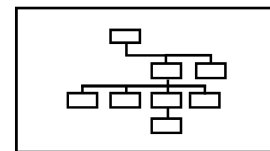
แผนที่

แผนผัง

เมทริกซ์

แผนผังองค์กร

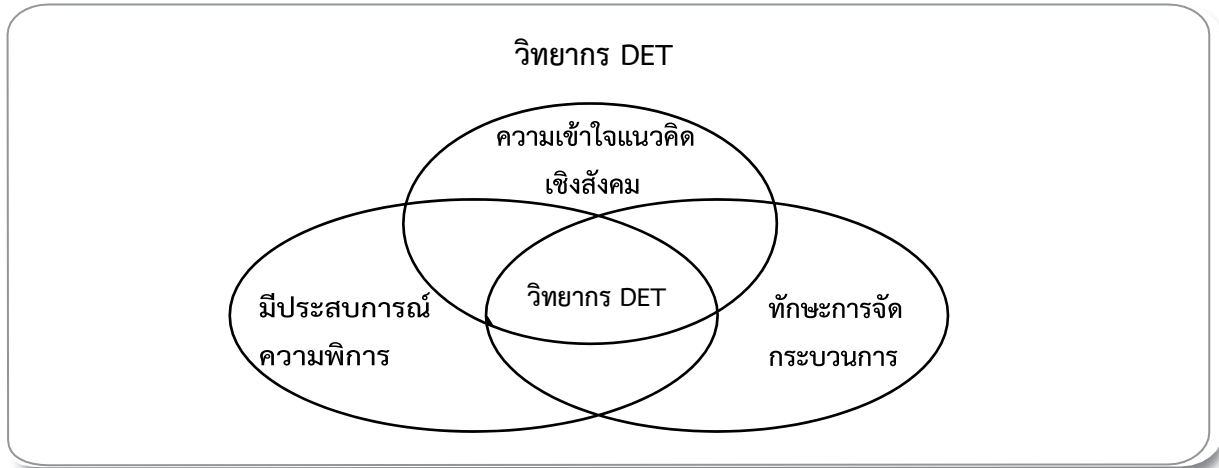
มีแผนภาพสองประเภท: แนวคิดและข้อมูล การใช้แผนภาพอย่างง่ายหรือรูปแบบกราฟฟิกมีประสิทธิภาพมากกว่าการใช้ข้อความ อย่าพยายามใส่ทุกอย่างในแผนภาพเดียว แผนภาพที่ซับซ้อนเกินไปได้ผลน้อยกว่าการอธิบายด้วยข้อความ คุณสามารถอธิบายรายละเอียดด้วยวาจา ความเรียบง่ายมีความสำคัญในการทำแผนภาพ

มีรูปแบบแผนภาพที่หลากหลาย แผนภาพที่เป็นที่รู้จักดีสำหรับตัวเลข/ข้อมูล ได้แก่ ตาราง แผนภูมิวงกลม แผนภูมิแท่ง และแผนภูมิเส้น ส่วนสำหรับแนวคิด ได้แก่ แผนผังองค์กร และแผนที่⁷ รูปแบบที่มีประโยชน์สำหรับ DET ได้แก่ เมทริกซ์ แผนภาพเวนน์ แผนภาพแสดงประเภท และแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุซึ่งใช้อธิบายข้อเท็จจริงและแนวคิด

⁷ Zelazny, G. (2006) *Say It with Presentations*, McGraw-Hill, New York.

เทคนิค 6: ทำเป็นแผนภาพ (รูปแบบกราฟฟิก: 2)

วิทยากร DET ความเข้าใจเรื่องแนวคิดเชิงสังคม ประสบการณ์ความพิการ ทักษะการเป็นกระบวนการ

ต่อไปนี้เป็นคำอธิบายเกณฑ์สามประการในการเป็นวิทยากร DET คุณจะนำเสนอเนื้อหาในสไลด์อย่างไร?

ข้อความ: "วิทยากรต้องเป็นคนพิการ นั่นคือ วิทยากรต้องมีประสบการณ์ความพิการในแง่ของการกีดกันทางสังคมและการเลือกปฏิบัติ วิทยากรต้องมีความเข้าใจเชิงตรรกะที่เพียงพอเกี่ยวกับแนวคิดเชิงสังคมของความพิการเพื่อพัฒนาโมดูล DET ที่เหมาะสม และวิทยากรต้องมีทักษะการเป็นกระบวนการ เช่น การฟังอย่างตั้งใจ เพื่อดำเนินการฝึกอบรม DET"

แม้ว่าตัวอย่างสองเรื่องต่อไปนี้จะดี แต่ตัวอย่างของแผนภาพเวนนี้น่าสนใจกว่าของปัจจัยสามประการที่จำเป็นในการเป็นวิทยากร DET แต่อาจทำให้สับสนสำหรับคนที่ไม่คุ้นเคยกับแนวคิดเรื่องเซตในคณิตศาสตร์และแผนภาพเวนนี ควรพัฒนาและใช้รูปแบบแผนภาพที่เหมาะสมสำหรับผู้เข้าร่วม

(ตัวอย่าง 1: รูปแบบหัวข้อย่อย)

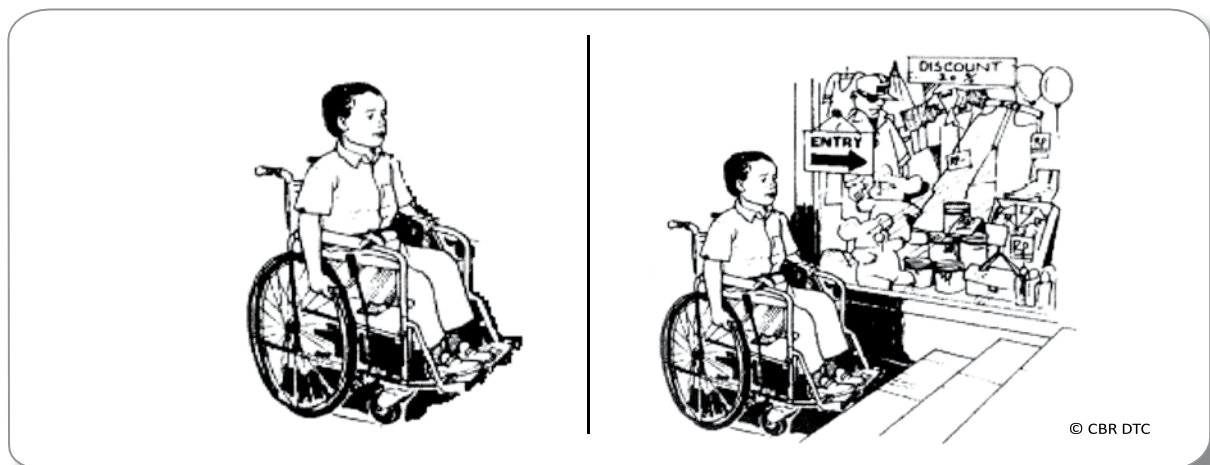
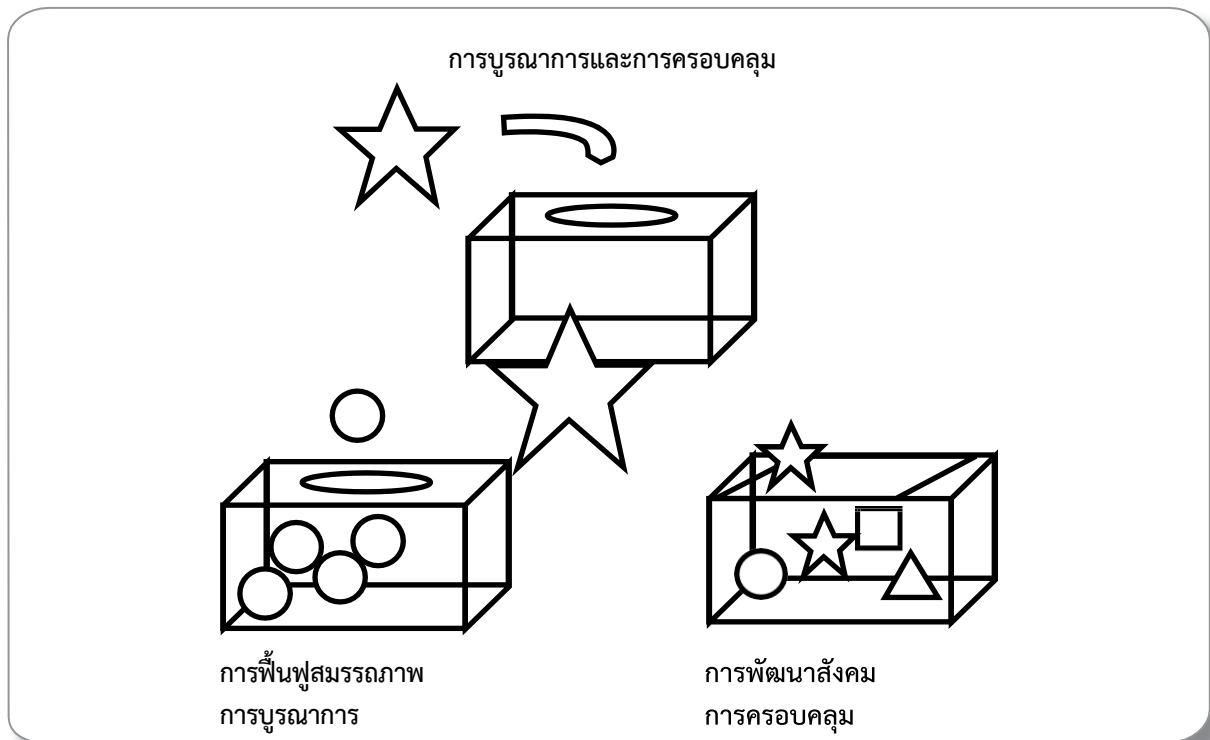
3 ข้อกำหนดในการเป็นวิทยากร DET

- ประสบการณ์ความพิการ
- ความเข้าใจเรื่องแนวคิดเชิงสังคม
- ทักษะการเป็นกระบวนการ

(ตัวอย่างที่ 2 รูปแบบของสมการ)

$$\begin{array}{ccccccc} \text{วิทยากร} & = & \text{ประสบการณ์} & + & \text{ความเข้าใจ} & + & \text{ทักษะ} \\ \text{DET} & & \text{ความพิการ} & & \text{แนวคิดเชิงสังคม} & & \text{การจัด} \\ & & & & & & \text{กระบวนการ} \end{array}$$

เทคนิค 6: ทำเป็นแผนภาพ (รูปแบบกราฟฟิก: 3)

คุณสามารถใช้รูปแบบกราฟฟิก (เช่น ภาพวาดและภาพถ่าย) เพื่ออธิบายแนวคิดหลักได้ สิ่งนี้ช่วยให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจแนวคิดสำคัญ แม้ว่ารูปแบบดังกล่าวจะไม่สามารถอธิบายแนวคิดได้อย่างละเอียดทั้งหมด รูปแบบสองอย่างด้านบนมักใช้ใน DET ของเรา ภาพบนใช้อธิบายความแตกต่างเชิงแนวคิดระหว่างการบูรณาการและการมีส่วนร่วม ภาพล่างใช้อธิบายความแตกต่างระหว่างแนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ

คุณสามารถใช้ภาพถ่ายได้เช่นกัน การให้ความสนใจกับความละเอียดและโฟกัสของภาพถ่ายเมื่อนำมาใช้ บ่อยครั้งที่ภาพถ่ายความละเอียดต่ำจะไม่ชัดเจนและไม่มีโฟกัส สามารถใช้ภาพเคลื่อนไหวเพื่ออธิบายประเด็นตามลำดับได้เช่นกัน แต่อย่าใช้มากเกินไป

ฟอนต์: ประเภท ขนาด และสี

ฟอนต์ **Arial: DET, Disability**

ฟอนต์ **Gothic: DET, Disability**

ฟอนต์ **Times: DET, Disability**

ฟอนต์ **Century: DET, Disability**

ฟอนต์ *Corsiva: DET, Disability*

นอกเหนือจากเทคนิค ประเด็นสุดท้ายที่คุณควรให้ความสนใจคือฟอนต์

ประเภท:

ทุกคนมีสไตล์และความชอบของตัวเอง อย่างไรก็ตาม ฟอนต์ Arial หรือ Gothic มักชัดเจนกว่า Times หรือ Century บนหน้าจอ สิ่งสำคัญคือการใช้สไตล์ฟอนต์ที่เป็นเอกภาพอย่างเป็นระบบ (ประเภท ขนาด สี) สำหรับหัวข้อ ข้อความ และการเน้นตลอดทุกสไลด์ ตัวหนา (และในบางกรณี ตัวเอียง) เป็นวิธีที่แนะนำสำหรับการเน้น ร่วมกับการไฮไลต์ด้วยสีที่แตกต่างกัน หลีกเลี่ยงการผสมฟอนต์ที่แตกต่างกันในสไลด์เดียว

ขนาด:

แนะนำขนาด 36 - 44 สำหรับหัวข้อ และ 28 - 32 สำหรับข้อความ แม้ว่าจะขึ้นอยู่กับขนาดของหน้าจอและห้องฝึกอบรมสามารถใช้ตัวอักษรขนาดเล็กกว่าสำหรับหัวข้อได้ หากไม่สามารถใส่ในบรรทัดเดียวได้ แต่ต้องไม่เล็กกว่าข้อความหลัก

สี:

ความตัดกันระหว่างพื้นหลังและตัวอักษรมีความสำคัญ ต่อไปนี้คือการผสมผสานความตัดกันของสีทั่วไปบางอย่าง:

พื้นหลัง	ตัวหนังสือ	เน้นความสำคัญ (ไฮไลต์)
ขาว	ดำ	แดง
ดำ	ขาว	เหลือง
น้ำเงิน	ขาว	เหลือง/แดง

บทสรุป: ความเรียบง่ายและความเป็นเอกภาพ

เรียบง่าย: น้อยคือมาก

เป็นเอกภาพ: รูปแบบเดียวกัน

ทำให้เห็นภาพ: แผนภาพ

ทำให้สไลด์ของคุณเรียบง่ายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ตัดข้อมูลที่ไม่จำเป็นซึ่งคุณสามารถอธิบายด้วยวาจา หรือให้ในรูปแบบอื่น เช่น เอกสารแจก ใช้เทคนิคการเน้น เช่น การไฮไลต์และภาพเคลื่อนไหว แต่ไม่มากเกินไป

เนื่องจากรูปแบบของสไลด์มีความสำคัญ ความเป็นเอกภาพของสไลด์ของสไลด์ทั้งหมดก็มีความสำคัญเช่นกัน โปรดให้ความสำคัญกับการใช้รูปแบบเดียวกันตลอดทุกสไลด์ เช่น การจัดวาง สไตล์ ฟอนต์ (สี ขนาด และประเภท) ภาพเคลื่อนไหว ฯลฯ

พยายามทำเนื้อหาให้เป็นแผนภาพ แทนที่จะเขียนลงในสไลด์ คุณต้องตัดองค์ประกอบบางอย่างออกเมื่อทำแผนภาพ อย่าใส่ทุกอย่างในแผนภาพเดียวเพราะจะซับซ้อนเกินไป

จำไว้ถึงหลักการสักระการในการทำสไลด์และใช้เทคนิค จำไว้ว่า "น้อยคือมาก!"

แผ่นสรุป การทำสไลด์และสื่อทัศนูปกรณ์

1. หลักการสี่ประการในการทำสไลด์คืออะไร?

เรียบง่าย
เพื่อ "ดู" ไม่ใช่เพื่ออ่าน
ไม่ใช่ประโยค
ทำให้เห็นภาพ

2. เทคนิคหกประการในการทำสไลด์คืออะไร?

ชี้นำ (หัวข้อและการเน้น)
ทำให้ง่ายและสรุป
แยกแยะ (เตรียม "ลื่นชัค" ก่อนแล้วจึงให้ข้อมูล)
เปรียบเทียบและเปรียบเทียบต่าง
จัดเรียง (สไลด์และรูปแบบ)
ทำเป็นแผนภาพ (ภาพกราฟฟิก)

3. อธิบายแต่ละเทคนิคเหล่านี้อย่างสั้นๆ

แนวทาง: การเน้นจุดสำคัญ, หัวข้อ (หัวเรื่อง), ดึงดูดสายตา

สไลด์เป็นป้ายบอกทางของการนำเสนอ หัวข้อ (หัวเรื่อง) ของสไลด์เป็นหนึ่งในส่วนสำคัญที่สุดในสไลด์เพื่อชี้นำผู้เข้าร่วมให้เข้าใจสิ่งที่คุณกำลังพูด หากสไลด์มีข้อความ การเน้นคำสำคัญด้วยสีที่ต่างจากกันจะมีประสิทธิภาพ

ทำให้ง่ายและสรุป: น้อยคือมาก - ไม่ใช่ประโยค แต่เป็นกลุ่มคำ

สไลด์มีไว้ดู ไม่ได้มีไว้อ่าน รูปแบบหัวข้อย่อยเป็นตัวอย่างที่ดี คุณสามารถอธิบายรายละเอียดด้วยวาจา มิฉะนั้นผู้เข้าร่วมจะอ่านสไลด์แทนที่จะฟังคุณ ทำให้ง่ายและสรุปโดยการตัดและลบประเด็นที่ไม่สำคัญ ค้นหาและใช้เฉพาะคำสำคัญสำหรับเนื้อหา อย่า "ฝัง" คำสำคัญไว้ในประโยค

แยกแยะ: การจัดกลุ่ม เตรียม "ลื่นชัค" เพื่อจัดเรียงข้อมูล

คุณให้ข้อมูลพร้อม "ลื่นชัคสำเร็จรูป" (กล่องเพื่อใส่ข้อมูล) เมทริกซ์เป็นหนึ่งในตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพที่สุด

เปรียบเทียบและเปรียบเทียบต่าง: เน้นความแตกต่าง

เป็นเรื่องง่ายที่จะเข้าใจว่า "B" คืออะไร หากคุณอธิบาย "B" ว่าเป็น "สิ่งที่ไม่ใช่ A" โดยการเปรียบเทียบและเปรียบเทียบต่างความแตกต่างระหว่าง "A" และ "B" ด้วยเกณฑ์สำคัญ

จัดเรียง: สไลด์ การจัดวาง การจัดเรียง ความเป็นเอกภาพ ฟอนต์ ภาพเคลื่อนไหว

"ดูง่าย" เป็นกุญแจสำคัญของสไลด์ สไลด์ที่เป็นเอกภาพพร้อมการจัดวางที่เรียบร้อยเป็นพื้นฐาน ไม่เพียงแต่สไลด์ของ "สไลด์เดียว" แต่ยังรวมถึง "ชุดของสไลด์" ก็สำคัญ อย่าใช้ภาพเคลื่อนไหวมากเกินไป สไลด์ที่เป็นเอกภาพและสม่ำเสมอมีความสำคัญ

ทำเป็นแผนภาพ (รูปแบบกราฟฟิก): เรียบง่าย – ไม่ต้องทำทั้งหมด ทำเฉพาะจุดสำคัญ

มีแผนภาพสองประเภท: แนวคิดและข้อมูล การใช้แผนภาพอย่างง่ายหรือรูปแบบกราฟฟิกมีประสิทธิภาพมาก อย่าพยายามใส่ทุกอย่างในแผนภาพเดียว ความเรียบง่ายมีความสำคัญสำหรับการทำเป็นแผนภาพ

*คุณต้องอธิบายแผนภาพและรูปแบบกราฟฟิก หากมีผู้เข้าร่วมที่มีความบกพร่องทางการเห็น

บทที่
ห้า

ตัวอย่างการจัดอบรม DET

คำถามเพื่อการเรียนรู้ของโมดูลนี้

1. เป้าหมายของ DET คืออะไร?
2. องค์ประกอบสำคัญสองประการของ DET คืออะไร?
3. ความแตกต่างระหว่าง DET และการฝึกอบรมเกี่ยวกับความพิการอื่นๆ คืออะไร?
4. DET มีโครงสร้างอย่างไร?
5. ควรดำเนิน DET อย่างไร? (วิธีการของ DET)

(ดูคำตอบได้ที่แผ่นสรุป หน้า 113)

บทนำ: ตัวอย่างของ DET

วัตถุประสงค์: เปลี่ยนผู้เข้าร่วมให้เป็นผู้ดำเนินการเปลี่ยนแปลง
องค์ประกอบ: มุมมองทางสังคม + การจัดทำแผนปฏิบัติการ
เนื้อหา: เฉพาะเจาะจงสำหรับผู้เข้าร่วม
วิธีการ: การเรียนรู้แบบค้นพบ (การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ)

บทนี้แสดงตัวอย่างของสไลด์ DET ที่อ้างถึงเป็นตัวอย่างของหลักสูตร DET 4 ชั่วโมงที่จัดขึ้นจริงสำหรับเจ้าหน้าที่รัฐในมาเลเซีย โดยมีการปรับเปลี่ยนเล็กน้อยเพื่อให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของหนังสือ

วัตถุประสงค์ร่วมกันของ DET ทั้งหมดคือเพื่อส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมกลายเป็นตัวแทนแห่งการเปลี่ยนแปลง การบรรยายเพียงอย่างเดียวเกี่ยวกับแนวคิดเชิงสังคมไม่สามารถเรียกว่าเป็น DET ได้ เนื่องจากไม่ใช่การฝึกอบรมที่มุ่งเน้นการปฏิบัติ ดังนั้น องค์ประกอบหลักและวิธีการพื้นฐานของ DET ทุกรูปแบบจึงเหมือนกัน คือ การได้มาซึ่งมุมมองตามแนวคิดเชิงสังคมและการพัฒนาแผนปฏิบัติการเป็นเนื้อหา และใช้การเรียนรู้แบบค้นพบเป็นกระบวนการ

อย่างไรก็ตาม เนื้อหา โครงสร้าง เครื่องมือ และแบบฝึกหัดที่ใช้จะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับผู้เข้าร่วมและความต้องการของผู้เข้าร่วม ตัวอย่างเช่น อาจจำเป็นต้องมีคำอธิบายโดยละเอียดเกี่ยวกับแนวคิดความพิการใน DET หากผู้เข้าร่วมเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐและผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ ในขณะที่การสร้างความตระหนักเรื่องการมีส่วนร่วมผ่านเกม บทบาทสมมติ และกิจกรรมต่างๆ อาจเป็นเนื้อหาและเครื่องมือฝึกที่เหมาะสมสำหรับนักเรียน ดังนั้น โปรดอย่ายึดถือตัวอย่างนี้เป็นเนื้อหามาตรฐานของ DET จงสร้างสรรค์โดยมุ่งเน้นที่ความต้องการของผู้เข้าร่วมบนพื้นฐานที่มั่นคงของมุมมองตามแนวคิดเชิงสังคม

แม้ว่ามีสไลด์ แต่จำไว้ว่า DET ไม่ใช่การนำเสนอ สไลด์เหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นภาพประกอบและภาพวาด เพื่อตั้งคำถามสำหรับแบบฝึกหัดการค้นพบ การตั้งคำถามนี้เป็นวิธีการสำคัญของแนวทางการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ

โครงสร้างของ DET

บทนำ
ความพิการคืออะไร?
การจัดทำแผนปฏิบัติการ
บทสรุป

โปรแกรม DET ส่วนใหญ่ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ บทนำ ความเข้าใจเรื่องความพิการจากมุมมองแนวคิดเชิงสังคม การจัดทำแผนปฏิบัติการ และบทสรุป จำเป็นต้องใช้เวลาอย่างน้อย 3 ชั่วโมง แต่ในอุดมคติควรใช้เวลาอย่างน้อย 4 ชั่วโมงขึ้นไปเพื่อดำเนินการฝึกอบรมอย่างละเอียดถี่ถ้วน

บทนำ

การมีบทนำที่ชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญใน DET เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เข้าร่วมทุกคนจะติดตามกระบวนการเรียนรู้ไปด้วยกัน ผู้เข้าร่วมอาจรู้สึกหลงทางและไม่สบายใจหากไม่แน่ใจว่ากำลังเรียนรู้อะไรและอยู่ในขั้นตอนใดของกระบวนการ DET ทั้งหมด เนื่องจาก DET ทำทนายให้ผู้เข้าร่วมตรวจสอบความคิดของตนเองและสร้างมุมมองทางเลือกเกี่ยวกับความพิการ ในขณะเดียวกัน คุณสามารถทราบถึงความเข้าใจของผู้เข้าร่วมเกี่ยวกับความพิการได้โดยการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในจุดนี้

ส่วนบทนำมักประกอบด้วยคำแนะนำตัวกระบวนการและผู้เข้าร่วม การสร้างความสัมพันธ์ การละลายพฤติกรรม และการอธิบายหลักสูตร (วัตถุประสงค์ กำหนดการ เนื้อหา และวิธีการ)

ความพิการคืออะไร?

วัตถุประสงค์ของส่วนนี้คือเพื่อให้ผู้เข้าร่วมค้นพบมุมมองทางเลือกเกี่ยวกับความพิการด้วยตนเอง นั่นคือแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ สามารถใช้แบบฝึกหัดต่างๆ ได้ ในตัวอย่างนี้ใช้แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อมสามอย่างและแบบฝึกหัดหลักหนึ่งอย่าง (การวิเคราะห์วิดีโอ)

การจัดทำแผนปฏิบัติการ

จุดมุ่งหมายของส่วนนี้คือเพื่อสนับสนุนให้ผู้เข้าร่วมเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงโดยพัฒนาแผนปฏิบัติการเชิงรุกที่ปฏิบัติได้จริงและเป็นไปได้ เพื่อป้องกันและทลายอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานจริงและชีวิตประจำวัน ในตัวอย่างนี้ใช้แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อมแปดอย่างและแบบฝึกหัดสุดท้ายหนึ่งของช่วงการจัดทำแผนปฏิบัติการ

บทสรุป

เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องทบทวนสิ่งที่ผู้เข้าร่วมได้ค้นพบและเรียนรู้เมื่อจบ DET ต้องแน่ใจว่าผู้เข้าร่วมออกจากห้องในฐานะผู้นำการเปลี่ยนแปลง!

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของ DET

องค์ประกอบที่ 1: บทนำสู่การฝึกอบรม

1. การเปิดการอบรม DET

หลักสูตรฝึกอบรมระดับชาติครั้งที่ 2
การฝึกอบรมความเสมอภาคด้านความพิการ
(DET) กัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย
2 พฤศจิกายน 2555
เคนจิ คุนะ (Kuno.Kenji@xxx.go.jp)

การสร้างสไลด์เปิดใหม่เฉพาะสำหรับหลักสูตรนั้นๆ เป็นสิ่งที่ดีที่สุดเสมอ หรือนำสไลด์เปิดที่เคยใช้ในหลักสูตรอบรมอื่นมาใช้ซ้ำ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีชื่อบริษัทหรือองค์กรอื่นปรากฏอยู่!) คุณควรแนะนำตัวเองตั้งแต่ช่วงแรกของการอบรม เพราะสามารถสร้างความสัมพันธ์ได้เมื่อผู้เข้าร่วมรู้สึกว่าคุณอยู่ฝ่ายเดียวกัน คุณไม่ได้มาที่นี่เพื่อ

วิจารณ์ใคร แต่มาเพื่อร่วมมือกันพัฒนาชุมชนหรือองค์กรของพวกเขาให้ดีขึ้น (ในแง่ของการมีส่วนร่วมและการจัดกระบวนการ) อย่าลืมว่า DET ไม่ใช่การปลุกระดมหรือการบรรยาย แต่เป็นกระบวนการเรียนรู้

2. การละลายพฤติกรรมและคำถามเปิด

ก่อนเริ่ม...

1. คุณมีเพื่อนที่เป็นคนพิการกี่คน?
2. คุณเห็นด้วยหรือไม่?: ทำให้คนพิการทุกคน "ปกติ"

คือ "เป้าหมายเกี่ยวกับความพิการคือการทำให้คนพิการทั้งหมดกลายเป็น 'คนปกติ' หรือไม่?" จากนั้น ขอให้ผู้เข้าร่วมคิดเกี่ยวกับคำถามที่สองนี้ตลอดช่วงการอบรม คำถามปลายเปิดที่ "ปลูก" ความคิดแบบนี้จะช่วยให้เข้าใจประเด็นและทิศทางของหลักสูตรได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

การสร้างบรรยากาศที่เปิดกว้างและเป็นกันเองระหว่างผู้เข้าร่วมด้วยกัน และระหว่างผู้เข้าร่วมกับวิทยากร มีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม คุณควรเริ่มต้นการอบรมด้วยกิจกรรมละลายพฤติกรรม ในตอนท้ายของช่วงนี้ คุณสามารถใช้คำถามสองข้อนี้ได้ ข้อแรกคือ "คุณมีเพื่อนที่เป็นคนพิการไหม? ไม่ใช่ญาติหรือเพื่อนร่วมงาน แต่เป็นเพื่อนจริงๆ" โดยปกติแล้วมีคนน้อยมากที่มีเพื่อนเป็นคนพิการ แล้วจึงให้ข้อมูลสถิติเกี่ยวกับคนพิการ (สถิติของสหประชาชาติระบุว่าประมาณ 15% ของประชากรเป็นคนพิการ) แล้วถามว่าทำไมผู้เข้าร่วมถึงไม่มีเพื่อนที่เป็นคนพิการ คำถามที่สอง

3. วัตถุประสงค์และโปรแกรมการฝึกอบรม DET

ช่วงกิจกรรมของ DET

ความพิการคืออะไร? (2.5 ชั่วโมง)

คิด! 3 แบบฝึกหัด

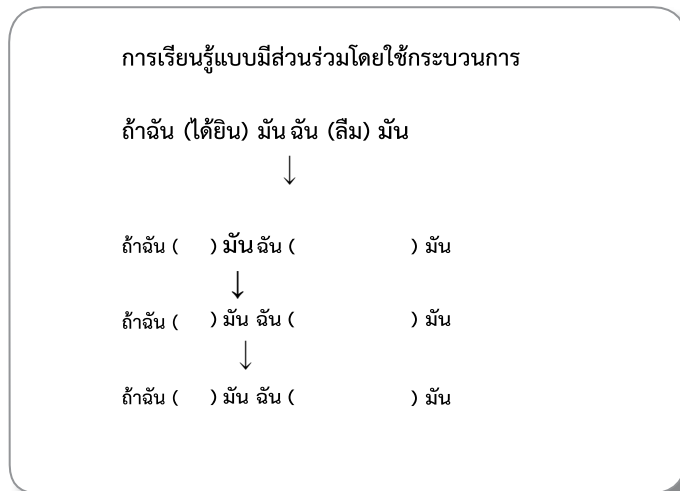
การวิเคราะห์วิดีโอ

ฉันสามารถทำอะไรได้บ้าง? (1.5 ชั่วโมง)

การกระทำของฉัน

การอธิบายวัตถุประสงค์หลักและเป้าหมายทั้งสองของ DET เป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เข้าร่วมเข้าใจจุดมุ่งหมายและเป้าหมายของหลักสูตรอย่างชัดเจนตั้งแต่เริ่มต้น นอกจากนี้ การอธิบายกำหนดการและเนื้อหาในตอนเริ่มต้นก็มีความสำคัญเช่นกัน เพราะผู้เข้าร่วมจะรู้สึกผ่อนคลายและสบายใจเมื่อรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง คุณยังต้องอธิบายด้วยว่า DET ไม่ได้จัดการฝึกจำลองสถานการณ์ในตอนเริ่มต้น เนื่องจากบ่อยครั้งที่หลายคนมักคิดว่าการฝึกอบรมเพื่อสร้างความตระหนักเกี่ยวกับความพิการใดๆ จะต้องมีการฝึกจำลองสถานการณ์

4. วิธีการของ DET (แบบฝึกหัด)

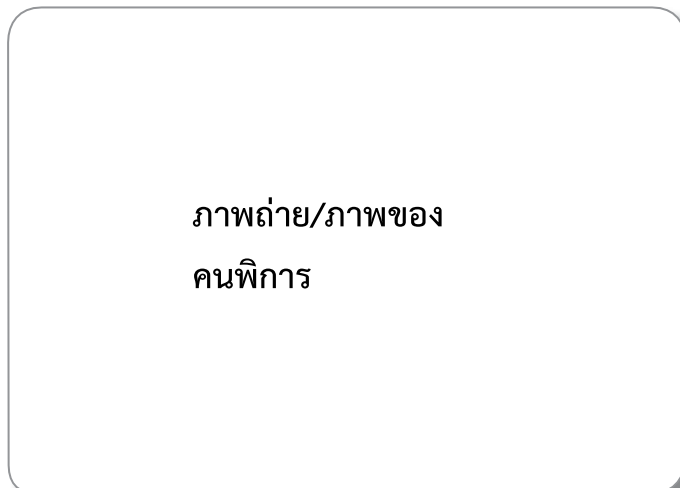
(แบบฝึกหัด)

ควรอธิบายว่าการฝึกอบรมนี้จะดำเนินการอย่างไร นั่นคือ การอธิบายแนวทางการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เข้าร่วมจะมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นตลอดการอบรม เพราะบางคนอาจคาดหวังรูปแบบการบรรยาย คุณไม่จำเป็นต้องอธิบายว่าการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมคืออะไร แต่ควรเน้นย้ำว่าเป็นกระบวนการเรียนรู้แบบค้นพบด้วยตนเอง ไม่ใช่การบรรยาย คุณสามารถใช้ภาพประกอบที่ออกแบบโดย David Werner (เดวิด เวอร์เนอร์)⁸ และขอให้ผู้เข้าร่วมเติมคำใน

ช่องว่างเป็นแบบฝึกหัด จากนั้นให้ "ค้นพบ" ด้วยตัวเองว่าการหาทางแก้ปัญหาด้วยตนเองเป็นวิธีการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากกว่าการนั่งฟังการนำเสนอแบบไม่มีส่วนร่วม

องค์ประกอบที่ 2: ความพิการคืออะไร?

5. แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม 1: ภาพลักษณ์และการรับรู้เกี่ยวกับความพิการและคนพิการ

(แบบฝึกหัด)

ก่อนเริ่มการวิเคราะห์หลัก มีการทำแบบฝึกหัดเตรียมความพร้อมสามอย่าง ได้แก่ (1) ภาพลักษณ์และการรับรู้เกี่ยวกับความพิการ (2) สาเหตุตำแหน่ง และความหมายของความพิการ และ (3) วิธีแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน

ในแบบฝึกหัดแรก คุณท้าทายมุมมองและการรับรู้ของผู้เข้าร่วมที่มีต่อความพิการและคนพิการ แบบฝึกหัดนี้ช่วยให้ผู้เข้าร่วมเริ่มคิดว่าความพิการไม่ใช่แค่ปัญหาการทำงานของร่างกายบุคคล แต่ยังเกี่ยวข้องกับค่านิยมที่หล่อหลอมชีวิตและสังคม

ของเราด้วย คุณจะแสดงภาพทั้งด้านบวกและด้านลบของคนพิการ แล้วขอให้ผู้เข้าร่วมวิเคราะห์ (1) ความแตกต่างระหว่างภาพเหล่านี้ และ (2) ภาพลักษณ์และการรับรู้ของตนเองเกี่ยวกับความพิการและคนพิการ ทำเป็นกลุ่มย่อย ใช้เวลา 5-10 นาที คำถามสำคัญสำหรับแบบฝึกหัดนี้คือ "เราจะทำให้คนพิการมีส่วนร่วมในสังคมอย่างเท่าเทียมได้อย่างไร หากผู้คนยังมองความ

⁸ Werner, D and Bower, B. (1982) Helping Health Workers Learn, the Hesperian Foundation. You can download the book at: www.healthwrights.org

พิการและคนพิการในแง่ลบ?"

6. แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม 2: สาเหตุ ตำแหน่งและความหมายของความพิการ

ความพิการคืออะไร?

ความพิการอยู่ที่ไหน?

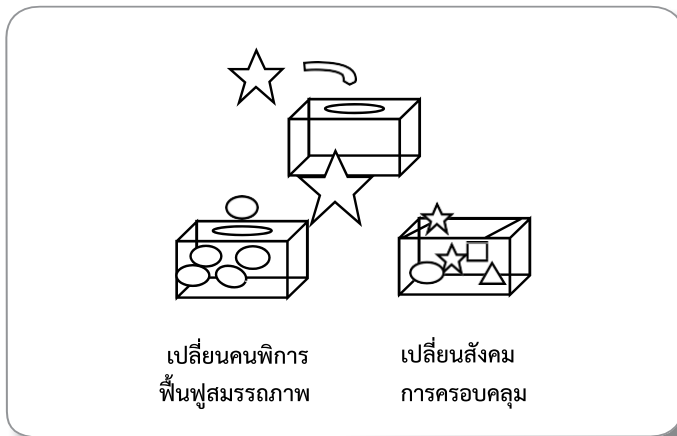
© CBR DTC

(แบบฝึกหัด)

วัตถุประสงค์ของแบบฝึกหัดที่สองคือให้ผู้เข้าร่วมค้นพบสาเหตุ ตำแหน่ง และความหมายของความพิการ จนนำไปสู่ความเข้าใจความพิการตามแนวคิดเชิงสังคม เริ่มจากคุณแสดงภาพด้านซ้ายก่อนพร้อมคำถาม "ความพิการคืออะไร?" ให้อภิปรายเป็นคู่หรือกลุ่มย่อย ซึ่งมักจะมีคนยกเรื่องความบกพร่องทางร่างกายมาเป็น "ความพิการ" จากนั้นคุณแสดงภาพด้านขวาและถามคำถามเดิมให้อภิปรายอีกครั้ง ต่อมาคุณถามคำถามที่สองว่า "ความพิการอยู่ที่ไหน?" ขอให้แต่ละกลุ่มระบุ

ตำแหน่งของความพิการเพียงจุดเดียวบนภาพ โดยติดกระดาษแผ่นเล็กๆ ลงบนจอที่ฉายภาพนี้ ซึ่งเป็นจุดสำคัญในการค้นพบความหมายของความพิการตามแนวคิดเชิงสังคม สุดท้าย ให้ผู้เข้าร่วมเขียนประโยคอธิบายความหมายของความพิการ โดยเริ่มต้นด้วย "ความพิการคือ..." (บ่อยครั้งที่ผู้เข้าร่วมมักเริ่มด้วย "คนพิการคือ...") การทำแบบฝึกหัดนี้ช่วยให้ผู้เข้าร่วมเริ่มวิเคราะห์การรับรู้ของตนเองเกี่ยวกับความพิการอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งมักได้รับอิทธิพลจากแนวคิดความพิการเชิงปัจเจก และค้นพบมุมมองใหม่ นั่นคือแนวคิดความพิการเชิงสังคม ผู้เข้าร่วมต้องมีมุมมองเชิงวิเคราะห์ที่มองความพิการว่าเป็นอุปสรรคทางสังคมที่กีดกันคนพิการ ก่อนที่จะทำแบบฝึกหัดวิเคราะห์วิดีโอต่อไป

7. แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม 3: วิธีแก้ปัญหาแบบกล่องเปิด

(แบบฝึกหัด)

วัตถุประสงค์ของแบบฝึกหัดที่สามคือให้ผู้เข้าร่วมค้นพบว่าการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเป็นวิธีแก้ปัญหาความพิการ โดยวิเคราะห์ข้อจำกัดของความคิดแบบมีเงื่อนไขเบื้องต้นอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งมองว่าการฟื้นฟูสมรรถภาพเป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการมีส่วนร่วมทางสังคม

วัตถุประสงค์ของแบบฝึกหัดที่สามคือให้ผู้เข้าร่วมค้นพบว่าการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเป็นวิธีแก้ปัญหาความพิการ โดยวิเคราะห์ข้อจำกัด

ของความคิดแบบมีเงื่อนไขเบื้องต้นอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งมองว่าการฟื้นฟูสมรรถภาพเป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการมีส่วนร่วมทางสังคม เริ่มจากคุณแสดงภาพด้านบนก่อนพร้อมคำถาม "จะใส่วัตถุรูปดาวลงในกล่องที่มีรูเล็กกว่าได้อย่างไร?" ให้อภิปรายเป็นคู่หรือกลุ่มย่อยเพื่อหาวิธีแก้ปัญหาสองวิธี ปกติผู้เข้าร่วมจะคิดได้สองวิธี จากนั้นอภิปรายข้อดีและข้อจำกัดของทั้งสองวิธีในกลุ่มใหญ่ ให้ผู้เข้าร่วมหาข้อจำกัดที่สำคัญของ "วิธีแก้ปัญหาด้วยการเฉือนดาว" เช่น มีแค่วัตถุที่ถูกเฉือนให้เล็กกว่ารูได้เท่านั้นที่จะใส่เข้าไปได้ (เปรียบเสมือนมีแค่คนที่ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ได้เท่านั้นที่จะได้รับการยอมรับ) ให้แต่ละคนคิดใหม่เกี่ยวกับวิธีแก้ปัญหาเหล่านี้ โดยสมมติว่าดาวคือคนพิการ และกล่องคือองค์กรหรือชุมชนของเรา จากนั้นคุณเรียกวินิจฉัยวิธีแก้ปัญหาด้วยการขยายรูว่า "วิธีแก้ปัญหาแบบกล่องเปิด" ซึ่งจะใช้ในการวิเคราะห์วิดีโอต่อไป

การทำแบบฝึกหัดเตรียมความพร้อมทั้งสามนี้ช่วยให้ผู้เข้าร่วมพร้อมที่จะวิเคราะห์ประเด็นความพิการอย่างรอบด้านผ่านการวิเคราะห์วิดีโอต่อไป

8. แบบฝึกหัดหลัก: การวิเคราะห์วิดีโอ

วิเคราะห์วิดีโอ

1. เกิดอะไรขึ้น?
 2. ทำไมจึงเกิดเหตุการณ์นี้?
 3. จะแก้ปัญหานี้ได้อย่างไร?
- (วิธีแก้ปัญหาแบบกล่องเปิด)

(แบบฝึกหัด)

วัตถุประสงค์ของแบบฝึกหัดนี้คือเพื่อให้แน่ใจว่าผู้เข้าร่วมได้รับมุมมองตามแนวคิดเชิงสังคมเป็นมุมมองในการวิเคราะห์ คุณสามารถใช้วิดีโอที่ผลิตโดย DET ฟอรัม (DET Forum) หรือคณะกรรมการสิทธิคนพิการแห่งสหราชอาณาจักร (Disability Rights Commission UK) หรือ DRC ซึ่งปัจจุบันปรับโครงสร้างเป็น

คณะกรรมการความเสมอภาคและสิทธิมนุษยชน - Equality and Human Rights Commission) วิดีโอทั้งสองสามารถรับชมได้บนยูทูป โดยค้นหาคำว่า "DET Forum" หรือ "DRC TALK" ด้านล่างนี้เป็นตัวอย่างวิธีการใช้วิดีโอของ DRC

ขั้นแรก อธิบายวิธีวิเคราะห์วิดีโอโดยแจกแผ่นวิเคราะห์ (ดูภาคผนวก 4) จากนั้นเปิดวิดีโอ ขอให้ผู้เข้าร่วมจดบันทึกทุกฉากที่แสดงให้เห็นว่าโรเบิร์ตมีปัญหาลงในแผ่นวิเคราะห์ (ทำงานเดี่ยว) ปกติผมจะยกตัวอย่างหนึ่งหรือสองฉากในขณะที่เปิดวิดีโอเพื่อให้แน่ใจว่าผู้เข้าร่วมเข้าใจอย่างชัดเจนว่าต้องทำอะไรและทำอย่างไรในแบบฝึกหัดนี้ หลังจากผู้เข้าร่วมแต่ละคนทำรายการเสร็จ จะมีการทำแบบฝึกหัดสองอย่างในกลุ่มย่อย: (1) ทำรายการ "ฉาก" ให้สมบูรณ์ และตรวจสอบรายการร่วมกันในกลุ่ม

ใหญ่เพื่อให้แน่ใจว่ามีภาระผูกพันทั้งหมด และ (2) ให้แต่ละกลุ่มเลือกเพียงหนึ่งฉาก และอภิปรายว่าจะแก้ปัญหาอย่างไร โดยให้คำอธิบายเกี่ยวกับวิธีพัฒนาวิธีแก้ปัญหาโดยใช้ "วิธีแก้ปัญหาแบบกล่องเปิด"

หลังจากการอภิปรายเกี่ยวกับ "วิธีแก้ปัญหา" แล้ว ให้จัดกระบวนการเพื่ออภิปรายเพิ่มเติมในกลุ่มใหญ่เกี่ยวกับ "โรเบิร์ตเจอปัญหาอะไร" (เช่น ความไม่เท่าเทียม การเลือกปฏิบัติ การเข้าไม่ถึง ฯลฯ) และ "ทำไมเขาจึงเผชิญกับความยากลำบากเหล่านี้" (เช่น ทัศนคติเชิงลบ อุปสรรคต่างๆ ฯลฯ) หากเวลาจำกัด อาจอภิปรายเพียงหนึ่งฉาก แต่ถ้ามีเวลามากขึ้น ก็สามารถวิเคราะห์ได้หลายฉาก

9. แบบฝึกหัดสรุป: เขียนคำอธิบายความพิการของตนเองใหม่

ความพิการคืออะไร?
จงเขียนอธิบายนิยามของตนเอง

(แบบฝึกหัด)

นี่เป็นแบบฝึกหัดสุดท้ายเพื่อให้แน่ใจว่าผู้เข้าร่วมได้รับมุมมองตามแนวคิดเชิงสังคม คุณขอให้ผู้เข้าร่วมเขียนคำอธิบายเกี่ยวกับความพิการขึ้นใหม่ภายในกลุ่มย่อย โดยให้ทบทวนแบบฝึกหัดเตรียมความพร้อมทั้งหมดและการวิเคราะห์วิดีโอก่อนที่จะเขียนใหม่ คุณรวบรวมกระดาษเหล่านี้และติดบนกระดานไวท์บอร์ด จากนั้นอ่านร่วมกับผู้เข้าร่วมและอภิปรายสิ่งที่แต่ละคนเขียนเป็นคำอธิบายของความพิการ นี่เป็นโอกาสสุดท้ายสำหรับคุณและผู้เข้าร่วมในการค้นพบความหมายของความพิการจากมุมมองของแนวคิดเชิงสังคม

10. ความพิการคืออะไร: บทสรุป – คำนิยามของความพิการ

ความพิการ: อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการแห่งสหประชาชาติ

เป็นผลมาจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีความบกพร่องกับอุปสรรคทางเจตคติและสภาพแวดล้อมซึ่งขัดขวางการมีส่วนร่วมในสังคมอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานที่เท่าเทียมกับบุคคลอื่น

ทบทวนความหมายของความพิการจากมุมมองของแนวคิดเชิงสังคม โดยใช้กฎหมายของประเทศของคุณ หากคำนิยามของความพิการในกฎหมายสะท้อนแนวคิดเชิงสังคม แต่หากไม่ใช่ ให้ใช้อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการแห่งสหประชาชาติ ซึ่งสะท้อนมุมมองของแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ

องค์ประกอบที่ 3: การจัดทำแผนปฏิบัติการ

11. เปลี่ยนโหมดของผู้เข้าร่วม: จากการวิเคราะห์สู่การสร้างสรรค์

การทำแผนปฏิบัติการ

คุณต้องจัดให้มีการพักช่วงท้ายของโมดูลเกี่ยวกับความพิการ เพื่อเปลี่ยนโหมดของผู้เข้าร่วมจากโหมดการวิเคราะห์ที่ผู้เข้าร่วมมองโลกในแง่ลบและสมจริง ไปสู่โหมดสร้างสรรค์ที่ผู้เข้าร่วมต้องมองโลกในแง่บวกและมีความคิดสร้างสรรค์ การละลายพฤติกรรมก็สามารถช่วยเปลี่ยนโหมดของผู้เข้าร่วมจากการวิเคราะห์เป็นการสร้างสรรค์ได้เช่นกัน การเปลี่ยนโหมดนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งและไม่ควรละเลย

12. แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม 1: การคิดแบบทลายอุปสรรค

ฉันจะอย่างไรให้เขาบินได้?
การคิดแบบทลายอุปสรรค

ผมขอโทษ แต่คุณไม่สามารถทำได้
ถ้าคุณทำ A, B และ C ได้ คุณถึงจะบินได้
(เพื่อความปลอดภัยของคุณ ครับ)
การคิดแบบมีเงื่อนไข

(แบบฝึกหัด)

ในโมดูลการจัดทำแผนปฏิบัติการ มีการดำเนินการแบบฝึกหัดเตรียมความพร้อมแปดอย่างและแบบฝึกหัดหลักหนึ่งอย่าง คุณสามารถเรียนรู้เนื้อหาของแบบฝึกหัดเหล่านี้ได้ในบทที่ 2 ของการจัดทำแผนปฏิบัติการ ในตอนเริ่มต้นของส่วนนี้คุณต้องทำทศกัณฐ์ของผู้เข้าร่วมว่าพวกเขาเต็มใจที่จะสร้างการเปลี่ยนแปลงในฐานะผู้นำการเปลี่ยนแปลงจริงหรือไม่ เริ่มด้วยการแสดงภาพประกอบ (โดยไม่มีคำบรรยาย) แล้วถามคำถามว่า "มีคนนั่งรถเข็น แต่ไม่มีทั้งสะพานเทียบ

ผู้โดยสารหรือลิฟต์สำหรับผู้โดยสาร คุณจะอย่างไรในฐานะผู้จัดการที่รับผิดชอบในสถานการณ์นี้?" ให้อภิปรายในกลุ่มย่อยหรือเป็นคู่ หลังจากนั้น แสดง "ปฏิกิริยา" สองแบบ อ้างถึงการเคลื่อนไหวด้านการเข้าถึงและให้ผู้เข้าร่วมค้นพบความแตกต่างระหว่างทศกัณฐ์ที่ทำให้เกิดความพิการ/กีดกัน และทศกัณฐ์ที่เอื้ออำนวย/ครอบคลุม รวมถึงอธิบายว่า "การคิดแบบมีเงื่อนไขตั้งต้น" สามารถกีดกันคนพิการและจำกัดการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมได้อย่างไร ตัวอย่างที่ใช้ควรเหมาะสมกับผู้เข้าร่วม

13. แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม 2: การกระทำเชิงรุก

การกระทำเชิงรุก

"ถ้าคุณเห็นทารกกำลังจมน้ำ คุณก็กระโดดลงไปช่วย: และถ้าคุณเห็นคนที่สองและคนที่สาม คุณก็ทำเช่นเดียวกัน ในไม่ช้าคุณก็อยู่กับการช่วยทารกที่กำลังจมน้ำจนไม่ได้มองขึ้นไปเห็นว่ามีคนกำลังโยนทารกเหล่านี้ลงในแม่น้ำ"

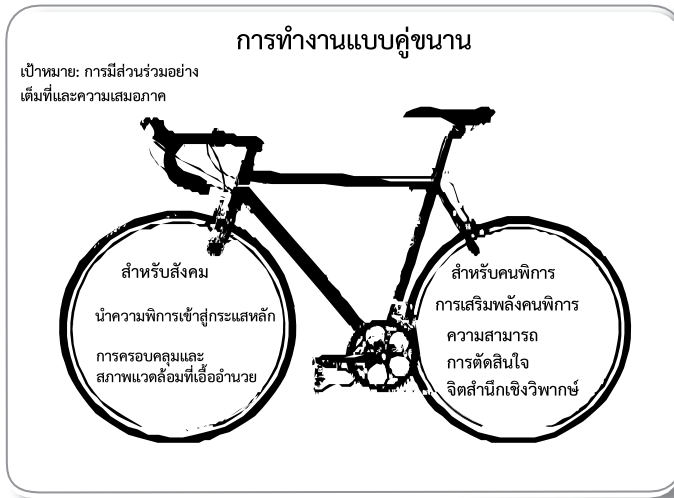
(Wayne Elwood)

(แบบฝึกหัด)

เริ่มด้วยการเล่าครั้งแรกของเรื่องทางด้านซ้ายและถามว่าผู้เข้าร่วมจะอย่างไรถ้าตนเองเป็นคนที่อยู่บนฝั่งแม่น้ำ ให้อภิปรายเป็นคู่หรือกลุ่มย่อย จากนั้นเล่าเรื่องทั้งหมดจนจบ และขอให้แต่ละคู่หรือกลุ่มอภิปรายว่าต้องทำอะไรบ้างหลังจากการอภิปราย ให้เรียกการกระทำสองแบบที่แตกต่างกันว่า การตอบสนองและการกระทำเชิงรุก จากนั้นให้อภิปรายอีกครั้งว่าความแตกต่างระหว่างการกระทำสองแบบนี้คืออะไร

การตอบสนองในการช่วยเหลือคนพิการเมื่อเจอปัญหาเป็นสิ่งสำคัญ อย่างไรก็ตาม คุณต้องจัดกระบวนการให้ผู้เข้าร่วมค้นพบความแตกต่างระหว่างการกระทำเหล่านี้

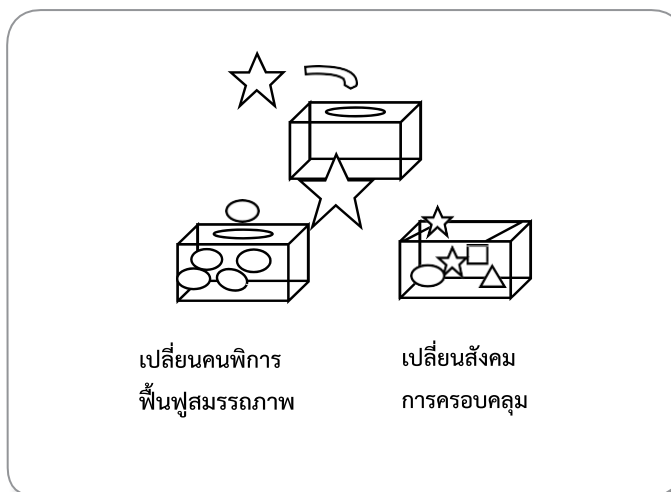
14. แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม 3: แนวทางการทำงานแบบคู่ขนาน

(แบบฝึกหัด)

เริ่มด้วยการแสดงภาพวาดเท่านั้น จากนั้นขอให้ผู้เข้าร่วมอภิปรายว่าเป้าหมายของการทำงานด้านความพิการคืออะไร หลังจากค้นพบเป้าหมายแล้ว ให้ผู้เข้าร่วมเติมสององค์ประกอบเพื่อบรรลุเป้าหมายนั้นในการอภิปรายกลุ่มย่อย ในตอนท้ายของแบบฝึกหัดนี้ คุณต้องอธิบายสององค์ประกอบของแนวทางการทำงานแบบคู่ขนาน

15. แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม 4: แนวทางแบบมีส่วนร่วม

(แบบฝึกหัด)

คุณแสดงภาพประกอบเดียวกับที่ใช้ในโมดูลก่อนหน้านี้เพื่อค้นพบ "วิธีแก้ปัญหาแบบกล่องเปิด" จากนั้นให้อภิปรายอีกครั้งว่าตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมของการกระทำที่เอื้ออำนวยและมีส่วนร่วมที่ผู้เข้าร่วมสามารถทำได้ในชีวิตการทำงานและชีวิตส่วนตัวของตนเองได้มีอะไรบ้าง แบบฝึกหัดนี้มีจุดประสงค์เพื่อกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ของผู้เข้าร่วมในการพัฒนาการกระทำที่เอื้ออำนวยและมีส่วนร่วม โดยไม่ต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้มากเกินไป

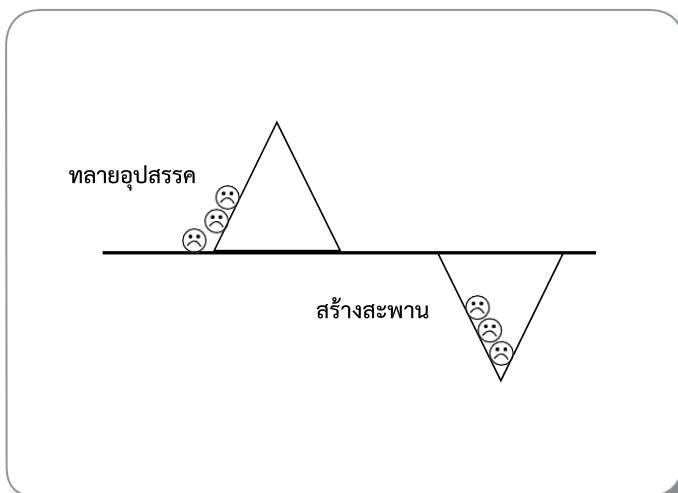
16. แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม 5: แนวทาง 2E (การเอื้ออำนวย และการเสริมพลัง)

(แบบฝึกหัด)

แสดงอักษรคันจิญี่ปุ่นทางด้านซ้ายและขอให้ผู้เข้าร่วมเดาความหมาย หลังจากคุณบอกความหมายของตัวอักษรแล้ว ให้ถามว่าจะแก้ไขสถานการณ์นี้อย่างไร เพื่อให้ผู้เข้าร่วมค้นพบสองวิธีที่แตกต่างกันในการแก้ไขสถานการณ์ บ่อยครั้งที่ผู้เข้าร่วมจะไม่พูดถึงเรื่องการแก้ปัญหาด้วยการเสริมพลัง ในกรณีนี้ คุณต้องช่วยอธิบายโดยยกตัวอย่างอื่นๆ ที่การเสริมพลังสามารถเป็นวิธีแก้ปัญหาได้

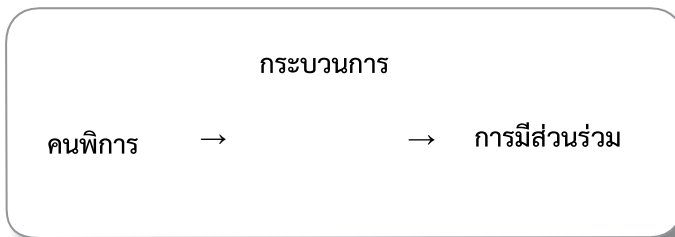
17. แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม 6: แนวทาง 2B (ทลายและสร้าง)

(แบบฝึกหัด)

เริ่มด้วยการแสดงเฉพาะภาพวาด จากนั้นขอให้ผู้เข้าร่วมอภิปรายในกลุ่มย่อยว่าอุปสรรคสองประเภทที่จำกัดการมีส่วนร่วมของคนพิการในสังคมคืออะไร มักจะพบว่าผู้เข้าร่วมไม่พูดถึงเรื่อง "การขาดซึ่งบริการอื่นๆ" ในกรณีนี้ คุณต้องช่วยให้ผู้เข้าร่วมค้นพบด้วยตัวเอง

18. แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม 7: การอำนวยความสะดวกอย่างเหมาะสมผล

(แบบฝึกหัด)

แสดงกล่องด้านซ้ายซึ่งมีส่วนกลางที่ว่างเปล่า และถามว่ากระบวนการเพื่อทำให้เกิดการมีส่วนร่วมของคนพิการในสังคมคืออะไร ให้ผู้เข้าร่วมอภิปรายในกลุ่มย่อยและนำเสนอต่อกลุ่มใหญ่ในภายหลัง ในช่วงรายงาน ให้อภิปรายความ

แตกต่างของกระบวนการที่อิงตามแนวคิดเชิงปัจเจกและแนวคิดเชิงสังคม คุณสามารถขอให้ผู้เข้าร่วมอภิปรายว่าตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมของการอำนวยความสะดวกอย่างเหมาะสมผลมีอะไรบ้างในตอนท้ายของแบบฝึกหัด

19. แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม 8: การมีส่วนร่วมของคนพิการ (ทุกเรื่องของเราต้องมีเรา)

(แบบฝึกหัด)

เป็นแบบฝึกหัดเตรียมความพร้อมสุดท้ายแต่มีความสำคัญมาก เริ่มด้วยการแสดงภาพทางด้านซ้าย (วัตถุคล้ายรถเข็น) พร้อมอธิบายว่าทำไมจึงไม่สามารถใช้เป็นรถเข็นได้ ขาดคุณสมบัติที่จำเป็นหรือไม่ จากนั้นขอให้ผู้เข้าร่วมอภิปรายในกลุ่มว่าทำไมจึงเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น คำถามนี้จะช่วยให้ค้นพบความสำคัญของการมีส่วนร่วมของคนพิการในฐานะผู้ใช้และผู้บริโภคบริการในการพัฒนาบริการหรือผลิตภัณฑ์

20. ตัวอย่างของการกระทำที่มีครอบคลุมและเอื้ออำนวย

ในเนื้อหาที่ขึ้นอยู่กับความรู้และความคิดสร้างสรรค์ของผู้เข้าร่วมในการให้ตัวอย่าง หากคุณเห็นว่าจำเป็นต้องให้ตัวอย่างของการกระทำที่เอื้ออำนวยและครอบคลุม คุณสามารถให้ตัวอย่างก่อนเริ่มแบบฝึกหัดหลักของการจัดทำแผนปฏิบัติการ อย่างไรก็ตาม หากผู้เข้าร่วมได้รับมุมมองตามแนวคิดเชิงสังคมและเข้าใจแบบฝึกหัดเตรียมความพร้อมทั้งหมดในโมดูลนี้แล้ว คุณไม่จำเป็นต้องให้ตัวอย่างซึ่งอาจจำกัดความคิดสร้างสรรค์

21. แบบฝึกหัดหลัก: การจัดทำแผนปฏิบัติการ

Action Plan to Realise "Full Participation & Equality for ALL": What can we REALLY DO in 6 Months?

Name of Group

6 months

5 months

3 months

1 month

NOW

Ideal/ Vision

Goal in 6 Months

When?	What?	How?	Input	Notes
5				
3				
1				

Think, Empowerment & Sustainability

Current Situation

What are the causes?

(แบบฝึกหัด)

อธิบายวิธีการทำแบบฝึกหัดนี้ โดยเตือนผู้เข้าร่วมถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในแบบฝึกหัดเตรียมความพร้อมแปดข้อก่อนหน้านี้ คุณอาจแสดงตัวอย่างก่อนว่าจะใช้รูปแบบนี้อย่างไร เนื่องจากเป็นแบบฝึกหัดที่ค่อนข้างซับซ้อน นี่เป็นแบบฝึกหัดที่สำคัญมากในการทบทวนสิ่งที่ผู้เข้าร่วมได้ค้นพบและเรียนรู้ในการฝึกอบรมนี้ เพื่อนำสิ่งที่แต่ละคนได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้กับงานและชีวิตจริง เน้นย้ำกับผู้เข้าร่วมว่านี่ไม่ใช่เพียงแค่แบบฝึกหัด แต่เป็นการวางแผนจริงที่จะต้องนำไปปฏิบัติภายใน

ระยะเวลาที่กำหนด กล่าวคือ ทุกคนต้องนำแผนนี้ไปปฏิบัติหลังจากจบ DET จากนั้นให้แบ่งปัน "แผนปฏิบัติการ" ทั้งหมดหรือบางส่วนในกลุ่มใหญ่ (ขึ้นอยู่กับเวลาที่มี) แบบฝึกหัดนี้มักใช้เวลาอย่างน้อย 30 นาทีหรือมากกว่า ในตอนท้ายของแบบฝึกหัดให้อภิปรายวิธีการติดตามผลแผนปฏิบัติการของผู้เข้าร่วม

องค์ประกอบที่ 4: บทสรุป

22. บทสรุป

สรุปสิ่งที่ผู้เข้าร่วมได้ค้นพบและเรียนรู้โดยอ้างอิงถึงคำถามสำคัญสองข้อที่ยกขึ้นมาตั้งแต่ตอนเริ่มต้นของการฝึกอบรม DET ได้แก่ "คุณมีเพื่อนที่เป็นคนพิการไหม" และ "เป้าหมายของการทำงานด้านความพิการคือการทำให้คนพิการทุกคนเป็น 'คนปกติ' ใช่หรือไม่?" เดือนให้คิดเกี่ยวกับคำถามเหล่านี้ต่อไป จากนั้นเปิดโอกาสให้มีคำถามสุดท้ายและรับฟังความคิดเห็นจากผู้เข้าร่วม กระตุ้นและจัดกระบวนการให้ผู้เข้าร่วมนำสิ่งที่ตนเองได้วางแผนไว้ไปปฏิบัติ

แผ่นสรุป: ตัวอย่างของการจัดกิจกรรมการฝึกอบรม DET

1. เป้าหมายของ DET คืออะไร?

สนับสนุนให้ผู้เข้าร่วมเป็นผู้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงเพื่อสร้างสังคมที่มีส่วนร่วมและเอื้ออำนวย
ช่วยให้ผู้เข้าร่วมค้นพบความเข้าใจและมุมมองใหม่เกี่ยวกับความพิการ

2. องค์ประกอบสำคัญสองประการของ DET คืออะไร?

ค้นพบความหมายของความพิการจากมุมมองของแนวคิดเชิงสังคม
ลงมือทำการเปลี่ยนแปลงสังคมของเราให้ดีขึ้น (ให้มีส่วนร่วมและเอื้ออำนวยมากขึ้น)

3. ความแตกต่างระหว่าง DET กับการฝึกอบรมเกี่ยวกับความพิการอื่นๆ คืออะไร?

วิธีการที่ใช้ (การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมผ่านกระบวนการ/การเรียนรู้แบบค้นพบ: ไม่ใช่การบรรยาย)
อิงตามแนวคิดเชิงสังคม
มุ่งเน้นการปฏิบัติ
ไม่ใช่เรื่องมารยาท แต่เน้นการกระทำที่เอื้ออำนวยและครอบคลุม

4. DET มีโครงสร้างอย่างไร?

การค้นพบทีละขั้นตอน: การเรียนรู้แบบสะสม
กระบวนการค้นพบร่วมกันผ่านการอภิปรายกลุ่ม
ค้นพบความหมายของความพิการ แล้วจึงคิดถึงการกระทำใหม่ๆ บนพื้นฐานของความเข้าใจใหม่นี้

5. ควรดำเนิน DET อย่างไร? (วิธีการของ DET)

การจัดกระบวนการ แนะนำด้วยคำถาม การเรียนรู้แบบสะสม: กระบวนการทีละขั้นตอน (แบบฝึกหัดเตรียมความพร้อม
แล้วตามด้วยแบบฝึกหัดหลัก) ทำให้ผู้เข้าร่วมคิดและอภิปรายในกลุ่ม (การเรียนรู้ร่วมกัน) ออกแบบกระบวนการค้นพบ

ไม่ใช่: การบรรยาย การบังคับ การยึดเย็ดความคิด

บทสรุป

การรับรู้ของคนส่วนใหญ่เกี่ยวกับความพิการและคนพิการได้รับอิทธิพลจากแนวคิดเชิงปัจเจกด้านความพิการ แนวคิดนี้มีรากฐานฝังลึกในระบบทุนนิยมและระบบคุณธรรม ซึ่งเป็นค่านิยมหลักในสังคมปัจจุบัน การรับรู้เช่นนี้ดูเหมือนจะยิ่งเข้มข้นในประเทศกำลังพัฒนาหรือประเทศในซีกโลกใต้ ซึ่งเพิ่งถูกกลืนโดยกระแสโลกาภิวัตน์และการแข่งขัน ดังนั้น ตัวแบบปัจเจกบุคคลจึงไม่ใช่เพียงแค่ 'ตัวแบบ' ของความพิการเท่านั้น แต่เป็นส่วนสำคัญของค่านิยมพื้นฐานของผู้คน ซึ่งไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ด้วยการฝึกอบรม DET เพียงครั้งวันหรือหนึ่งวัน สิ่งที่ DET ทำได้คือการสร้างโอกาสให้ผู้เข้าร่วมได้เริ่มคิดวิเคราะห์เกี่ยวกับความพิการและมองค่านิยมของตนเองจากมุมมองที่แตกต่าง DET สามารถกระตุ้นให้พวกเขาคิดต่อไปได้ ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ ซึ่งใช้การตั้งคำถามเพื่อสืบค้นประเด็นความพิการ

DET ไม่ใช่ยาครอบจักรวาล อย่างไรก็ตาม มันเป็นกลยุทธ์และกิจกรรมที่เป็นรูปธรรมในการส่งเสริมแนวคิดเชิงสังคมของความพิการและการแทรกแซงบนพื้นฐานของสิทธิในประเด็นความพิการ เนื่องจากมีความท้าทายมากมายที่ต้องเอาชนะในการนำไปปฏิบัติ จึงคุ้มค่าที่จะพัฒนา DET อย่างต่อเนื่องให้เหมาะสมกับบริบทของประเทศในซีกโลกใต้มากขึ้น นอกจากนี้ยังมีศักยภาพในการตรวจสอบค่านิยมหลักที่ใหญ่กว่า เช่น ระบบคุณธรรม ทุนนิยม และการกดขี่ทางสมรรถภาพ⁹ จากมุมมองค่านิยมที่พัฒนาโดยคนพิการเอง

DET ไม่ใช่เนื้อหา แต่เป็นกระบวนการตรวจสอบและสร้างสรรค์ที่มีการจัดกระบวนการโดยวิทยากร DET คุณภาพของผลลัพธ์ของ DET ขึ้นอยู่กับคุณภาพของผู้ฝึกอบรม ผู้ฝึกอบรม DET ต้องมีความรู้ที่ครอบคลุมเกี่ยวกับแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ รวมถึงระเบียบวิธีและวิธีการของการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมผ่านกระบวนการ ซึ่งจะช่วยให้เกิดกระบวนการค้นพบที่เหมาะสมแก่ผู้เข้าร่วม วิทยากร DET มีความรับผิดชอบต่อผลลัพธ์ กล่าวคือ ความสำเร็จจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เข้าร่วมได้กลายเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงเพื่อสร้างสังคมที่ครอบคลุมและเอื้ออำนวยจากการเข้าร่วม DET

⁹ การกดขี่ทางสมรรถภาพ (Ableism) คือ การเลือกปฏิบัติที่เอื้อประโยชน์ต่อคนที่ไม่มีความพิการ

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1: โปรแกรมการฝึกอบรมสองสัปดาห์สำหรับผู้ฝึกอบรม DET โดย DET Forum

โมดูล	เวลา	หัวข้อ
วันที่ 1		
1	8.30-10.30	แนะนำหลักสูตร
	10.30-11.00	พักรับประทานอาหารว่าง
2	11.00-13.00	DET (สาธิต 1)
	13.00-14.00	พักรับประทานอาหารกลางวัน
3	14.00-16.00	DET (สาธิต 2)
	16.00-16.30	ทบทวน
	16.30-17.00	พักรับประทานอาหารว่าง

โมดูล	เวลา	หัวข้อ
วันที่ 3		
7	8.30-10.30	แนวคิดเชิงสังคมของความปลอดภัย (1)
	10.30-11.00	พักรับประทานอาหารว่าง
8	11.00-13.00	แนวคิดเชิงสังคมของความปลอดภัย (2)
	13.00-14.00	พักรับประทานอาหารกลางวัน
9	14.00-16.00	วิธีการของ DET (2): การนำเสนอ (2)
	16.00-16.30	ทบทวน
	16.30-17.00	พักรับประทานอาหารว่าง

โมดูล	เวลา	หัวข้อ
วันที่ 5		
13	8.30-10.30	แนวคิดเชิงสังคมของความปลอดภัย (5)
	10.30-11.00	พักรับประทานอาหารว่าง
14	11.00-13.00	การจัดทำแผนปฏิบัติการ (1)
	13.00-14.00	พักรับประทานอาหารกลางวัน
15	14.00-16.00	สรุปครั้งแรก
	16.00-16.30	ทบทวน
	16.30-17.00	พักรับประทานอาหารว่าง

โมดูล	เวลา	หัวข้อ
วันที่ 7		
16	8.30-10.30	การจัดทำแผนปฏิบัติการ (2)
	10.30-11.00	พักรับประทานอาหารว่าง
17	11.00-13.00	"วิธีการของ DET (4): การออกแบบและโครงสร้างของ DET"
	13.00-14.00	พักรับประทานอาหารกลางวัน
18	14.00-16.00	วิธีการของ DET (5): การอำนวยความสะดวก (1)
	16.00-16.30	ทบทวน
	16.30-17.00	พักรับประทานอาหารว่าง

โมดูล	เวลา	หัวข้อ
วันที่ 9		
22	8.30-10.30	เครื่องมือ DET (2): วิดีโอ DET (2)
	10.30-11.00	พักรับประทานอาหารว่าง
23	11.00-13.00	เครื่องมือ DET (3): เครื่องมืออื่นๆ
	13.00-14.00	พักรับประทานอาหารกลางวัน
24	14.00-16.00	การเตรียมตัวสำหรับการฝึกปฏิบัติ DET (1)
	16.00-16.30	ทบทวน
	16.30-17.00	พักรับประทานอาหารว่าง

โมดูล	เวลา	หัวข้อ
วันที่ 11		
28	8.30-10.30	สรุป DET TOT (1)
	10.30-11.00	พักรับประทานอาหารว่าง
29	11.00-13.00	สรุป DET TOT (2)
	13.00-14.00	พักรับประทานอาหารกลางวัน
	14.00-16.00	พิธีปิด

โมดูล	เวลา	หัวข้อ
วันที่ 2		
4	8.30-10.30	DET คืออะไร (1)
	10.30-11.00	พักรับประทานอาหารว่าง
5	11.00-13.00	DET คืออะไร (2)
	13.00-14.00	พักรับประทานอาหารกลางวัน
6	14.00-16.00	"ระเบียบวิธีของ DET วิธีการของ DET (1): การนำเสนอ"
	16.00-16.30	ทบทวน
	16.30-17.00	พักรับประทานอาหารว่าง

โมดูล	เวลา	หัวข้อ
วันที่ 4		
10	8.30-10.30	แนวคิดเชิงสังคมของความปลอดภัย (3)
	10.30-11.00	พักรับประทานอาหารว่าง
11	11.00-13.00	แนวคิดเชิงสังคมของความปลอดภัย (4)
	13.00-14.00	พักรับประทานอาหารกลางวัน
12	14.00-16.00	"วิธีการของ DET (3): การนำเสนอ (3)"
	16.00-16.30	ทบทวน
	16.30-17.00	พักรับประทานอาหารว่าง

โมดูล	เวลา	หัวข้อ
วันที่ 6		
		หยุดพัก

โมดูล	เวลา	หัวข้อ
วันที่ 8		
19	8.30-10.30	วิธีการของ DET (6): วิธีการทำโลโก้
	10.30-11.00	พักรับประทานอาหารว่าง
20	11.00-13.00	เครื่องมือ DET (1): วิดีโอ DET (1)
	13.00-14.00	พักรับประทานอาหารกลางวัน
21	14.00-16.00	วิธีการของ DET (7): การจัดกระบวนการ (2)
	16.00-16.30	ทบทวน
	16.30-17.00	พักรับประทานอาหารว่าง

โมดูล	เวลา	หัวข้อ
วันที่ 10		
25	8.30-10.30	การเตรียมตัวสำหรับการฝึกปฏิบัติ DET (2)
	10.30-11.00	พักรับประทานอาหารว่าง
26	11.00-13.00	การฝึกปฏิบัติ DET (1)
	13.00-14.00	พักรับประทานอาหารกลางวัน
27	14.00-16.00	การฝึกปฏิบัติ DET (2)
	16.00-16.30	ทบทวน
	16.30-17.00	พักรับประทานอาหารว่าง

ภาคผนวก 2: คำสำคัญใน DET

คำสำคัญต่อไปนี้ใช้ใน DET คำเหล่านี้ต้องแปลให้ถูกต้องหากคุณดำเนิน DET ในภาษาอื่น หากคุณดำเนิน DET โดยมีล่าม คุณต้องแน่ใจว่าล่ามของคุณใช้คำแปลอย่างถูกต้อง

- ความบกพร่อง
- ความพิการ
- ความเสียเปรียบ
- การมีส่วนร่วม
- ข้อจำกัดในการมีส่วนร่วม
- ข้อจำกัดในการทำกิจกรรม
- คนพิการ (ในความหมายของแนวคิดเชิงสังคม: บุคคลที่ถูกทำให้พิการโดยสังคม)
- คนพิการ (ในความหมายของแนวคิดเชิงปัจเจก: บุคคลที่ไร้ความสามารถ)
- บุคคลที่มีความพิการ (PWDs: ตรงข้ามกับบุคคลที่มีความบกพร่อง)
- บุคคลที่มีความบกพร่อง (ตรงข้ามกับบุคคลที่มีความพิการ)
- การมีส่วนร่วม
- การบูรณาการ
- การกีดกัน (การกีดกันทางสังคม)
- การเสริมพลัง
- การเอื้ออำนาจ
- การคิดแบบมีเงื่อนไขตั้งต้น
- การคิดแบบหลายอุปสรรค
- การฟื้นฟูสมรรถภาพ
- การพัฒนาแบบมีส่วนร่วม
- การตอบสนอง (ตรงข้ามกับการกระทำเชิงรุก)
- การกระทำเชิงรุก (ตรงข้ามกับการตอบสนอง)
- ปกติ (ในความหมายของแนวคิดเชิงปัจเจก)
- มุมมอง
- แนวทาง (วิธีการเข้าแทรก: ตรงข้ามกับ "ตัวแบบ")
- ตัวแบบ (การรับรู้หรือมุมมอง การให้เหตุผลหรือคำอธิบายเชิงตรรกะและโครงสร้างต่อเหตุการณ์: ตรงข้ามกับแนวทาง)
- การจัดกระบวนการ
- การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยใช้กระบวนการ
- ความเท่าเทียม
- ความไม่เท่าเทียม
- การเลือกปฏิบัติ
- อุปสรรค (ทางสังคม กายภาพ กฎหมาย ทัศนคติ)
- การโฆษณาชวนเชื่อ
- การปลุกกระดม
- การจำลองสถานการณ์ (แบบฝึกหัด)
- การสร้างความตระหนักรู้ด้านความพิการ (การฝึกอบรม)
- ป้องกัน
- การเปลี่ยนแปลงทางสังคม
- ความสามารถ
- ศักยภาพ
- การกดขี่ทางสมรรถภาพ (อาจไม่สามารถแปลเป็นคำเดียวได้)
- การเลือกปฏิบัติต่อคนพิการ
- การอำนวยความสะดวกอย่างสมเหตุสมผล
- ความปกติ
- ระบบคุณธรรม
- แนวทางการทำงานแบบคู่ขนาน
- จิตสำนึกเชิงวิพากษ์/การสร้างจิตสำนึก

ภาคผนวก 3: การเตรียมการสำหรับ DET

1. อุปกรณ์สำหรับ DET

- คอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล (ที่สามารถเล่น DVD ได้)
- ลำโพงเพื่อเชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล
- เครื่องฉาย
- จอภาพ
- โต๊ะทำงาน (โต๊ะต่อ 4-6 คน): * DET จะทำในรูปแบบเวิร์กช็อป
- กระดาษฟลิปชาร์ต
- ขาตั้งฟลิปชาร์ต
- กระดาษ (ขนาด A3 & A4: สีขาวและสีอื่นๆ)
- ปากกาเคมี (ปากกาไวท์บอร์ด) (สามสี x จำนวนกลุ่ม)
- ปากกาไวท์บอร์ด (สามสี)
- กระดานไวท์บอร์ด
- เทปขาว
- ไมโครโฟน (ถ้าจำเป็น)
- DVD (DET Forum/Disability Rights Commission)
- แผ่นวิเคราะห์ DVD
- แผ่นการจัดทำแผนปฏิบัติการ

2. การจัดสถานที่

รูปแบบเวิร์กช็อป (4-6 คนในกลุ่มพร้อมโต๊ะทำงาน) ไม่ใช่รูปแบบการบรรยาย กล่าวคือ 4-5 กลุ่มพร้อมโต๊ะทำงานหากมีผู้เข้าร่วม 20-30 คน

ภาคผนวก 4: แผ่นวิเคราะห์วิดีโอ DET (วิดีโอ DRC Talk)

ฉากที่โรเบิร์ตประสบปัญหา 1. 2. 3. 4. 5. 6.	7. 8. 9. 10. 11. 12.
ฉาก: อะไรทำให้โรเบิร์ตประสบปัญหา?	จะแก้ไขอย่างไร? (วิธีแก้ปัญหาแบบเปิดกล่อง)
เขาประสบอะไร?	
ทำไมเขาถึงประสบเรื่องยุ่งยากเหล่านี้? (อะไรคือสาเหตุของเรื่องยุ่งยากเหล่านี้?)	

ภาคผนวก 5: แผนการจัดทำแผนปฏิบัติการ

ชื่อกลุ่ม _____

แผนปฏิบัติการเพื่อทำให้เกิด "การมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และความเท่าเทียมสำหรับทุกคน": เราสามารถทำอะไรได้

วัตถุประสงค์/วิสัยทัศน์

เป้าหมายใน 6 เดือน

เป้าหมายใน 6 เดือน

1 เดือน

3 เดือน

5 เดือน

6 เดือน

1 เดือน

3 เดือน

5 เดือน

6 เดือน

ตอนนี้

ตอนนี้

สถานที่ปัจจุบัน

มีสาเหตุจากอะไรบ้าง?

คิดในทางเสริมพลังและสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย!!

คิดในทางเสริมพลังและสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย!!

การเรียนรู้เพิ่มเติม

แหล่งข้อมูล

ชุดคู่มือ DET จาก DET Forum

Carr, Liz, Paul Darke และ Kenji Kuno. การฝึกอบรมพวกเขาและเรา: คู่มือสู่ความเท่าเทียมทางสังคมสำหรับสังคม.

กัวลาลัมเปอร์: Utusan Publications, 2008.

McLaughlin, Kevin และ Kenji Kuno. การส่งเสริมความเท่าเทียมด้านความพิการ: จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. กัวลาลัมเปอร์: Utusan Publications, 2008.

Rickell, Sue, Yuko Yokotobi และ Kenji Kuno. ความเท่าเทียมและการมีส่วนร่วมด้านความพิการ: การสร้างความแตกต่าง. กัวลาลัมเปอร์: Utusan Publications & Distributors Sdn Bhd, 2008.

McLaughlin, Kevin และ Kenji Kuno. การส่งเสริม 'ความเท่าเทียมด้านความพิการ': จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ (ภาษา馬來). กัวลาลัมเปอร์: Utusan Publications, 2011.

Carr, Liz, Paul Darke และ Kenji Kuno (บรรณาธิการ). การฝึกอบรมความเท่าเทียมด้านความพิการ: การปฏิบัติเพื่อการเปลี่ยนแปลง.

กัวลาลัมเปอร์: MPH Publishing, 2012

คู่มือเหล่านี้สามารถซื้อได้จาก MPH ออนไลน์ที่ www.mphonline.com.my และ Utusan Publications (www.mybooks.com.my)

คู่มือ DET

Campbell, J. และ K. Gillespie-Sells. การฝึกอบรมความเท่าเทียมด้านความพิการ: คู่มือผู้ฝึกสอน. ลอนดอน, Central Council for Education & Training in Social Work (CCETSW), 1991.

(สามารถดาวน์โหลดได้จาก: www.disability-archive.leeds.ac.uk/; ค้นหาโดยชื่อผู้แต่งหรือชื่อหนังสือ)

Harris, A. และ Sue Enfield. ความพิการ ความเท่าเทียม และสิทธิมนุษยชน: คู่มือการฝึกอบรมสำหรับองค์กรพัฒนาและมนุษยธรรม. อ็อกซ์ฟอร์ด, Oxfam, 2003.

(รวมบทเกี่ยวกับความพิการและการพัฒนา และตัวอย่างกิจกรรมต่างๆ)

McLaughlin, K. มุ่งสู่การมีส่วนร่วม: หนังสือข้อมูลศิลปะและความพิการ. เบลฟาสต์, Arts Council of Northern Ireland, 2003.

(สามารถดาวน์โหลดได้จาก www.artscouncil-ni.org/departs/strategy/artdis/TowardsInclusion.pdf)

บทความเกี่ยวกับ DET

French, S. "แบบฝึกหัดจำลองสถานการณ์ในการฝึกอบรมการสร้างตระหนักรู้ด้านความพิการ: การวิจารณ์." *Disability & Society* 7(3) 1992: 257-266

Kiger, G. "การจำลองสถานการณ์ความพิการ: ประเด็นทางตรรกะ วิธีการ และจริยธรรม." *Disability & Society* 7(1) 1992:

71-78.

Reeve, D. "การกีดกันในห้องให้คำปรึกษา." *Disability & Society* 15(4) 2000: 669-682.

Steven, W. "การฝึกอบรมความเท่าเทียมด้านความพิการ: การสร้างแบบจำลองแบบร่วมมือ." *Disability & Society* 19(7) 2004: 703.

Parkinson, G. "ทัศนคติของที่ปรึกษาต่อการฝึกอบรมความเท่าเทียมด้านความพิการ (DET)." *British Journal of Guidance and Counselling* 34(1) 2006: 93-105.

Kuno, K. "การฝึกอบรมความเท่าเทียมด้านความพิการ (DET): ศักยภาพและความท้าทายในทางปฏิบัติในประเทศกำลังพัฒนา." *Asia Pacific Disability Rehabilitation Journal* 2009, Vol. 20, No.1: 41- 51

(www.aifo.it/english/resources/online/apdrj/apdrj0109/det_kuno.pdf)

เครื่องมือสำหรับ DET

การฝึกอบรมความเท่าเทียมด้านความพิการแบบโต้ตอบ, ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง DET (CD, DVD และหนังสือเล่มเล็ก). Scope, 2006.

(ชุดนี้สามารถซื้อได้จาก www.scope.org.uk หรือ www.vassallcentre.org)

การสร้างความตระหนักด้านความเท่าเทียมและความหลากหลาย. Daniel Wood Associates.

<http://www.danielwoodassociates.co.uk/>

แหล่งการเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์แบบโต้ตอบบนเว็บเกี่ยวกับความเท่าเทียมด้านความพิการ

ภาพที่ทำให้พิการ: คู่มือการสอนเกี่ยวกับความพิการและสื่อภาพเคลื่อนไหว, (DVD). British Film Institute.

<http://www.bfi.org.uk/> (DVD ของภาพยนตร์สั้นและคลิปจากภาพยนตร์และโทรทัศน์ การรวบรวมภาพเคลื่อนไหว

เกี่ยวกับความพิการและคนพิการสำหรับการศึกษาด้านความพิการ และคู่มือการสอน)

TALK. DVD. Disability Rights Commission/Equality and Human Rights Commission.

<http://www.equalityhumanrights.com/> (ภาพยนตร์สั้นที่อิงตามแนวคิดเชิงสังคมของความพิการ สามารถขอรับได้จาก Equality and Human Rights Commission หรือดูบน YouTube.com ค้นหาด้วย "DRC" & "Talk")

แนวคิดเชิงสังคมของความพิการ

ผมได้รวบรวมหนังสือบางเล่มที่สามารถรับได้ฟรีจาก Disability Archive, Centre for Disability Studies, University of Leeds (www.leeds.ac.uk/disability-studies) ค้นหาโดยชื่อผู้แต่งหรือชื่อหนังสือ บทความต่างๆ เกี่ยวกับแนวคิดเชิงสังคมยังสามารถหาได้จาก Archive นี้

Barnes, C. และ Geof Mercer, บรรณาธิการ. การนำแนวคิดเชิงสังคมของความพิการไปปฏิบัติ: ทฤษฎีและการวิจัย. Leeds: The Disability Press, 2004.

Barton, L. และ Mike Oliver, บรรณาธิการ. การศึกษาด้านความพิการ: อดีต ปัจจุบัน และอนาคต. Leeds: The Disability Press, 1997.

Barnes, C. และ Geof Mercer, บรรณาธิการ. การทบทวนด้านความพิการ. Leeds: The Disability Press, 1997

Barnes, C. และ Geof Mercer, บรรณาธิการ. การสำรวจความแตกต่าง: ความเจ็บป่วยและความพิการ. Leeds: The Disability Press, 1996.

Oliver, M. การเมืองของการทำให้พิการ. ลอนดอน: Macmillan Press, 1990.

มีวารสารวิชาการหลายฉบับเกี่ยวกับการศึกษาด้านความพิการ รวมถึง "Disability and Society" (Taylor & Francis)

วารสารอเมริกันสองฉบับต่อไปนี้เกี่ยวกับการศึกษาด้านความพิการเสนอการเข้าถึงแบบเปิด

The Review of Disability Studies (<http://www.rds.hawaii.edu/>)

Disability Studies Quarterly (<http://www.dsqsds.org>)

Disability, CBR and Inclusive Development (เดิมชื่อ Asia Pacific Disability Rehabilitation Journal) รวบรวม
ประสบการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับความพิการในประเทศกำลังพัฒนา และเสนอการเข้าถึงแบบเปิด (www.dcidj.org)

การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยผ่านกระบวนการและการเรียนรู้แบบค้นพบ

Freire, Paulo. การศึกษาเพื่อจิตสำนึกเชิงวิพากษ์. ลอนดอน: Sheed & Ward, 1985. (ดู:

www.paulofreireinstitute.org/)

Freire, Paulo. ศาสตร์แห่งการศึกษา: กระบวนการเรียนรู้แห่งความหวัง. ลอนดอน: Penguin Books, 1996.

Hope, Anne และ Sally Timmel. การฝึกอบรมเพื่อการเปลี่ยนแปลง: คู่มือสำหรับผู้ทำงานชุมชน (เล่ม 1, 2 & 3).
ลอนดอน: ITDG Publications, 1996.

Werner, David. การช่วยให้เจ้าหน้าที่สาธารณสุขเรียนรู้, Palo Alto: Healthwrights, 1994. (สามารถดาวน์โหลด
ได้ที่ www.healthwrights.org)

Pretty, Jules, Irene Cujit, Ian Scoons และ John Thompson. การเรียนรู้และปฏิบัติแบบมีส่วนร่วม: คู่มือ
สำหรับผู้ฝึกอบรม. ลอนดอน: IIED, 1995.

Chambers, Robert. การประชุมเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม: แหล่งรวม 21 ชุดของแนวคิดและกิจกรรม.
ลอนดอน: Earthscan, 2005.

International Institute for Environment and Development (IIED): วารสาร - การเรียนรู้และปฏิบัติแบบมี
ส่วนร่วม (www.iied.org)

ลิงก์ที่เกี่ยวข้องกับ DET

ศูนย์การศึกษาด้านความพิการ มหาวิทยาลัยลีดส์ สหราชอาณาจักร ([http://www.leeds.ac.uk/disability-
studies/](http://www.leeds.ac.uk/disability-studies/))

รายการอภิปรายการวิจัยด้านความพิการ มหาวิทยาลัยลีดส์ ([http://www.leeds.ac.uk/disability-
studies/discuss.htm/](http://www.leeds.ac.uk/disability-studies/discuss.htm/))

DET Forum (<http://www.detforum.com/>)

ลิงก์ที่เกี่ยวข้องกับ DET

ศูนย์การศึกษาด้านความพิการ, มหาวิทยาลัยลีดส์ สหราชอาณาจักร

(<http://www.leeds.ac.uk/disability-studies/>)

รายการอภิปรายการวิจัยด้านความพิการ มหาวิทยาลัยลีดส์

(<http://www.leeds.ac.uk/disability-studies/discuss.htm/>)

DET Forum

(<http://www.detforum.com/>)